

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 127

Dimecres, 14 de juliol de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 83, primera reunió

S U M A R I

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Antoni Farrés i Sabater (tram. 401-00052/08) p. 4

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00051/08) p. 6

Projecte de llei

del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família (tram. 200-00054/08) p. 6

Projecte de llei

d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda
de les persones físiques (tram. 200-00094/08) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes amb relació a la situació creada arran
de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00380/08) p. 35

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la unitat en la resposta a la sentència del Tribunal Constitucional
sobre l'Estatut després de la manifestació de rebuig del 10 de juliol (tram. 317-00382/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'adequació de les lleis aprovades a la sentència
del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00381/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manifestació del 10 de juliol, sobre la resposta
unitària al Congrés dels Diputats davant la sentència del Tribunal Constitucional
sobre l'Estatut i sobre l'opció de la independència (tram. 317-00383/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manifestació del 10 de juliol de rebuig
de la sentència del Tribunal de Constitucional sobre l'Estatut i sobre les conseqüències
que es deriven d'aquesta manifestació (tram. 317-00384/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut d'una resolució unitària de rebuig a la sentència
del Tribunal de Constitucional sobre l'Estatut a adoptar pel Parlament (tram. 317-00385/08) p. 40

Pregunta

al Govern sobre els resultats del Pla de foment de la lectura (tram. 310-00451/08) p. 41

Pregunta

al Govern sobre l'execució de les obres dels equipaments sanitaris (tram. 310-00449/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del Departament de Salut al Vallès Oriental (tram. 310-00452/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre el projecte de soterrament de les vies del tren a Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00450/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre les sol·licituds pendents de resoldre de prestacions o serveis en aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 310-00453/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre els recursos per a fomentar la construcció d'habitatges amb protecció oficial i l'accés dels ciutadans a aquests habitatges (tram. 310-00454/08) p. 46

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1995 i de la Llei 23/1983 per a fixar l'àmbit de planificació territorial del Penedès (tram. 202-00090/08) p. 47

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 35/2006, de l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 270-00011/08) p. 56

Procediment

per a elegir quatre síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/08) p. 68

Procediment

per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00003/08) p. 69

Interpel·lació

al Govern sobre el turisme (tram. 300-00299/08) p. 69

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 83.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i els lletrats Sr. Pau i Valls i Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Antoni Farrés i Sabater (tram. 401-00052/08). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00051/08). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 759, 14).

3. Projecte de llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família (tram. 200-00054/08). Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 728, 3).

4. Projecte de llei de vegueries (tram. 200-00085/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. (Dictamen: BOPC 730, 29)

5. Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (tram. 200-00084/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. (Dictamen: BOPC 730, 3)

6. Projecte de llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 200-00094/08). Govern de la Generalitat. Proposta de tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 762, 22)

7. Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1995 i de la Llei 23/1983 per a fixar l'àmbit de planificació territorial del Penedès (tram. 202-00090/08). Comissió de Política Territorial. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 762, 24).

8. Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 35/2006, de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 270-00011/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 662, 62.)

9. Proposta de resolució sobre el garantiment de l'aprenentatge, l'educació, l'ús i l'accessibilitat del català per a les persones sordes i sordcegues (tram. 250-02894/08). Tots els grups parlamentaris. Debat i votació de la pro-

posta de resolució i de les esmenes presentades. (Text presentat: BOPC 762, 26; esmenes: BOPC 765, 22.)

10. Procediment per a elegir quatre síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/08). Grups parlamentaris. Designació.

11. Procediment per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00003/08). Grups parlamentaris. Designació.

12. Interpellació al Govern sobre el turisme (tram. 300-00299/08). Rafel Luna i Vivas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre el finançament de la Generalitat (tram. 300-00300/08). Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Interpellació al Govern sobre els resultats acadèmics dels alumnes de primària (tram. 300-00301/08). Oriol Pujol i Ferrusola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

15. Interpellació al Govern sobre la modificació de les lleis aprovades en desplegament de l'Estatut en funció de la sentència del Tribunal Constitucional (tram. 300-00302/08). Grup Mixt. Substanciació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les mesures adoptades per a fer front a la crisi econòmica (tram. 302-00247/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la reforma del mercat laboral (tram. 302-00248/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la inversió en infraestructures (tram. 302-00249/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la campanya de prevenció i extinció d'incendis (tram. 302-00250/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

20. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el ple és inclosa dins el dossier de la sessió, i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

A sollicitud de tots els grups parlamentaris el punt número 9, la Proposta de resolució sobre el garantiment de l'aprenentatge, l'educació, l'ús i l'accessibilitat del català per a les persones sordes i sordcegues, serà substanciat demà al matí, coincidint amb la represa de la sessió plenària.

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Antoni Farrés i Sabater (tram. 401-00052/08)

El primer punt de l'ordre del dia és l'homenatge en memòria de qui fou diputat d'aquesta cambra Antoni Farrés i Sabater. Iniciem aquest punt en memòria de l'il·lustre senyor Antoni Farrés. I en primer lloc vull saludar, en nom de tota la cambra, la seva família que ens acompanya avui. Els prego que acceptin el nostre més sincer sentiment d'amistat i de condolença. I també voldria saludar els alcaldes de Sabadell, del Prat de Llobregat i de Molins de Rei, que també ens han acompanyat en aquest punt de l'ordre del dia.

Té la paraula per parlar-ne l'honorable senyor Francesc Baltasar.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Bon dia, molt honorables presidents, consellers i consellera, diputades i diputats, mare, germans i germanes, familiars d'Antoni Farrés, alcalde de Sabadell, regidors i regidores, alcaldes i alcaldesses d'altres municipis, exdiputats, representants del món municipal i del món institucional, de les diverses institucions locals de Catalunya, senyores i senyors.

Les meves primeres paraules són de profund agraïment personal a aquest Parlament per la confiança que se m'ha fet per recordar en aquest marc institucional qui fou diputat d'aquesta cambra, l'Antoni Farrés i Sabater. Sovint, quan rememorem una persona, volem explicar en poques paraules la seva vàlua com a individu i la seva contribució a la societat, i en fer això tendim a utilitzar algun qualificatiu que pugui aglutinar aquest cabal d'aportacions personals.

He intentat fer aquest exercici. De fet, els dos veníem de lletres, i em vaig recordar d'Aristòtil, i concretament de la idea del zoon polítikon, l'home com a animal polític, com aquell que té la percepció de la justícia i de la injustícia, que considera que l'ésser humà és feliç vivint en societat i procurant el bé de la comunitat.

De seguit, i sense cap mena de dubte, vaig pensar que l'Antoni era un animal polític modern, nascut en la lluita contra el franquisme i per la recuperació de les llibertats nacionals de Catalunya, forjat en la praxi política en el darrer terç del segle XX i preparant-se per als reptes de la societat del segle XXI.

De ben jove, des del compromís personal, se sent identificat amb els valors de la igualtat, la justícia i la millora de les condicions de vida i de treball. Arriba a la política des de la pràctica i no només des d'un plantejament intel·lectual, fins al punt que va abandonar temporalment la universitat per anar a treballar a una fàbrica. No cal dir que aquest comportament no era el més habitual per a una persona que té els orígens en una família acomodada de la ciutat de Sabadell. Ell creia que la feina era el millor camí per assolir la integració social.

De fet, sempre l'havia mogut un esperit rupturista i de transformació per poder avançar personalment i col·

lectivament. I així ho va fer, incorporant-se al PSUC i després a Iniciativa, d'on va formar part de la seva direcció d'una manera molt destacada, i esdevenint una de les seves veus més qualificades i valorades.

En Toni, com a persona, estimava molt els seus, la seva família, els seus amics, i ho feia amb aquella intensitat vitalista tan pròpia d'ell: cordial, afectuós, profundament interessat en les persones que l'envoltaven i apassionat amb les persones estimades. Amb ells compartia emocions, xerrades i músiques. No renunciava a tot això, malgrat la pressió de la dedicació a la política del partit i a les responsabilitats institucionals.

L'Antoni Farrés va néixer a Sabadell el 4 d'abril de 1945. Es va llicenciar en dret per la Facultat de Dret de la Universitat de Barcelona i va exercir d'advocat laboralista del 1971 al 1979. Abans ja havia rebut les urpades de la repressió franquista.

Des de l'abril del 79 fins al juliol del 99 va ser l'alcalde de Sabadell. Durant aquest període, a més, va ser diputat provincial, president del Consell Comarcal del Vallès Occidental, diputat al Parlament de Catalunya durant la quarta legislatura i vicepresident de la Federació de Municipis de Catalunya. El 1979 va ser elegit diputat provincial, i va formar part de la comissió de govern de la Diputació de Barcelona. El 83 continuaria a la diputació però a l'oposició.

Les eleccions municipals del 83 van ser molt difícils per al PSUC; veníem d'un procés d'escissions internes, i el context polític estava marcat per la gran majoria absoluta que, sota el lema del «cambio», havia assolit Felipe González a la tardor del 82.

Vàrem viure, llavors, aquelles eleccions amb una gran tensió d'incerteses, i efectivament es va produir un descens important del PSUC en els comicis locals. No obstant, els resultats electorals en alguns municipis com Sabadell, Rubí o Sant Feliu de Llobregat foren espectacularment bons. En Toni hi va trobar una explicació. Davant de Miquel Llugany i jo mateix, va explicar que el que teníem el tres en comú eren els nassos. I va dir-nos: «Nois, hem guanyat per nassos.»

En la legislatura 1987-91, ja com a membre d'Iniciativa per Catalunya, amb la creació dels consells comarcals, va ser el primer president del Consell Comarcal del Vallès Occidental, i va contribuir així a la posada en marxa d'aquests òrgans, dels quals ell va ser el referent principal.

Entre el 92 i el 95 va ser escollit diputat al Parlament de Catalunya, en la seva quarta legislatura.

Durant el curs 96-97, impartia cursos a la Facultat de Dret de la Universitat Autònoma de Barcelona. D'aquest contacte amb els alumnes en parlava com un fet on ell també aprenia moltes coses. Estava sorprès per la preparació que tenien els estudiants, però alhora estava preocupat pel desconeixement de la història més recent. Com a anècdota, explicà que en una classe on ell va fer un referència al PC –Partit Comunista d'Espanya– un alumne va aixecar la mà i li va preguntar quantes vegues té aquell PC?

Va participar en la fundació de la Federació de Municipis de Catalunya, i va formar part del seu consell nacional i del comitè executiu des de la seva fundació, amb la interrupció només d'una legislatura. Del 83 al 87 en va ser vicepresident, a més.

Va participar durant un temps en la Federació Espanyola de Municipis i Províncies, que tots sabem que més aviat li creava un cert..., una sensació molt estranya, per no dir que «sarpullit».

Posteriorment, el 19 de juliol del 97, va ser escollit president del Consell d'Administració de Localret, un consorci integrat per més de set-cents ajuntaments de Catalunya, la Federació de Municipis i l'Associació Catalana de Municipis. Des d'aquell consorci, va fomentar el desenvolupament de la xarxa de cable de banda ampla i la incorporació de les tecnologies de la informació i la comunicació en el món municipal.

Localret va ser per ell també l'expressió màxima de la unitat del municipalisme, on per activa i per passiva havia treballat per veure realitzada la unificació de les entitats municipalistes de Catalunya.

Entre el 2002 i el 2004 va ser, a més, responsable de l'àmbit municipal del Fòrum de les Cultures de Barcelona.

L'any 99, quan va decidir deixar de ser alcalde –càrrec per al qual havia estat reelegit fins a quatre vegades per majoria absoluta– tenia clar que no volia tornar a exercir com a advocat. Entenia que els drets dels treballadors per què havia lluitat vint anys enrere ara ja comptaven amb uns sindicats legalitzats, potents i consolidats.

Però, en canvi, el pas per Localret el va acostar al xip, a la xarxa digital. Aquí hi va veure la llavor d'una nova revolució, i, amb l'empenta i la convicció habitual en ell, es va convertir en un fervent impulsor de les noves tecnologies i va esdevenir un consultor expert en TIC.

La seva feina al Parlament de Catalunya va ser només d'una legislatura, però va tenir una gran intensitat. Va desplegar tot el seu entusiasme i dedicació en tots els fronts que possibilita un parlamentarisme vital i proper al ciutadà. Com a parlamentari va exercir un rigorós control de l'acció del Govern amb nombrosos preguntes i interpellacions, va presentar propostes legislatives adreçades a la millora del benestar dels ciutadans de Catalunya i va dur a terme una clara actuació com a representant territorial.

És destacable la seva visió per avançar cap a la simplificació i la definició d'un model territorial. Tenia una preocupació molt tenaç per resoldre l'excés, la multiplicitat de divisions territorials, i per l'adaptació als àmbits funcionals i a la realitat comarcal.

Amb aquesta voluntat va intervenir decididament en la discussió del Pla territorial general de Catalunya, i en clau del territori que representava va fer una proposició no de llei sobre la inclusió de Gallecs al Pla d'espais d'interès natural. En la defensa d'aquesta proposta s'anticipava als arguments que avui fan els països més avançats d'Europa, que posen en valor el patrimoni natural. Era un plantejament que ja aleshores preconitzava una

profunda modificació en les relacions socials, econòmiques i ambientals.

No obstant, potser el tret que més el va caracteritzar com a parlamentari és que en tot moment va tenir present que ell era un alcalde. I per això va ser constant la seva defensa per enfortir el Parlament local, també des d'aquí.

A tall d'exemple, va proposar que s'elaborés un programa d'actuacions per traspassar competències a favor de les corporacions locals, juntament amb les corresponents dotacions econòmiques. Va presentar una proposta per augmentar les transferències corrents, per sanejar els seus comptes, per compensar econòmicament els costos reals de suplència que feien els ens locals en la prestació de serveis. Entre aquests, vull assenyalar la seva formulació per a la compensació dels costos dels dipòsits de detinguts dels ajuntaments que eren cap de partit judicial, una demanda que al cap d'uns anys, després de llargs tràmits, va acabar sent una realitat. I també va defensar un canvi en el sistema de finançament local que incorporés la participació directa en els impostos sobre la renda, una proposta que avui el sistema vigent ja ha recollit parcialment.

L'Antoni Farrés va ser un clar exponent de la figura de l'alcalde com a representant proper a les veïnes i els veïns; de l'alcalde entès com aquell que feia seva la missió de millorar les condicions de vida de cadascú i de dignificar alhora l'espai públic dels pobles i ciutats.

El lideratge d'en Toni anava molt més enllà de la ciutat de Sabadell. Tot i així, ell sempre feia alguna frase improvisada o una amable burla per recordar que era el batlle d'una gran capital. Ho donà tot per la seva ciutat, i tenia tant per donar, que els sabadellencs li ho varen reconèixer moltes vegades.

Recordem a tall d'exemple alguns exemples, alguna de les qüestions: la política d'habitatge i rehabilitació de barris, l'eficiència dels serveis públics, el desenvolupament urbanístic i la creació de parcs i equipaments que esdevingueren mítics –l'eix Macià. I alhora s'interessava profundament per les polítiques socials i sectorials, les que afectaven tots i cada un dels ciutadans i ciutadanes de Sabadell.

Però, a més, en el seu cas, era un alcalde que tenia un sisè sentit; un sisè sentit especial per avançar-se al futur, per intuir els nous camins. Ell, a Sabadell, fou el motor central de les transformacions d'una ciutat plena d'incerteses; d'una ciutat plena d'incerteses que esdevingué una ciutat que «explosionava» les seves potencialitats.

Era un alcalde irrepetible. Estava convençut de la força del govern local. Va exercir, doncs, un paper de lideratge del moviment municipalista des dels més profunds valors de justícia social i també de país. El seu activisme municipalista, però, tenia la capacitat d'anar més enllà del present immediat. Així, quan Europa encara era vista com una cosa encara molt llunyana a la nostra realitat, va ser dels pocs que ens va donar a conèixer la Carta europea d'autonomia local com una eina per reforçar el paper dels ajuntaments. Avui sabem de la importància d'aquesta capacitat de perspectiva, de mirar cap endavant en un moment en què el món sencer

es troba immers en la incertesa i no acaba de trobar respostes per no repetir els mateixos errors.

Ens honora, doncs, recordar l'Antoni Farrés, un polític amb majúscules, un polític que associem a diverses paraules: a la paraula «valors», a la paraula «ideals», a la paraula «compromís», a la paraula «ètica», a la paraula «valor del servei públic»; un polític que fugia de la rutina i que, des de la transgressió imaginativa, construïa el país i teixia una relació de confiança amb els seus ciutadans.

La seva capacitat de lluita constant va portar-lo a una darrera i dura batalla contra una greu malaltia. Tot i la seva energia, la força i el caliu del seu entorn familiar, es va palesar la fragilitat i la finitud de l'ésser humà. Amb motiu del seu traspàs, el sincer i emotiu reconeixement popular i massiu d'amics, companys, de la ciutat de Sabadell i d'arreu del país, i també de tantes i tantes persones anònimes que sentien el dol de la seva pèrdua, va ser una viva expressió de la força amb què havia viscut.

Des d'aquesta tribuna retem homenatge a l'Antoni Farrés, que es va deixar el 13 de febrer del 2009, però tinc la convicció que la seva imatge d'un polític prim i llargarut que era capaç de captivar els més incrèduls ens ha quedat fixada per sempre a les retines.

El llegat de la seva vida, el de la seva lluita, el de la seva determinació, constitueixen per a molts de nosaltres un veritable referent personal.

Fins sempre, Toni.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

El president

Els convido a guardar un minut de silenci en memòria de l'il·lustre senyor Antoni Farrés.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00051/08)

El segon punt de l'ordre del dia és la situació de compatibilitat d'un diputat. Prego al secretari quart de la Mesa, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna, que doni lectura del dictamen.

El secretari quart

Moltes gràcies, senyor president. «La Comissió de l'Estatut del Diputat, en sessió tinguda al dia 30 de juny del 2010, ha acordat d'establir el dictamen següent. Una vegada examinades les dades declarades pel diputat Pere Calbó i Roca, relatives a la professió que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al ple la situació de compatibilitat del diputat Pere Calbó i Roca. Palau del Parlament, 30 de juny del 2010.»

El president

Si no hi ha cap intervenció, passarem a la votació. Els demano si podem fer..., podem aprovar per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, queda aprovat aquest dictamen.

Projecte de llei

del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família (tram. 200-00054/08)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia... *(Remor de veus.)* Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i la família. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Il·lustres diputats, il·lustres diputades, moltíssimes gràcies per la seva atenció d'antuvi. He decidit prendre la paraula, com preveu el Parlament, abans que el conjunt dels diputats que han actuat com a ponents d'una llei molt important comentin els seus arguments i, finalment, amb la confiança que serà aprovada, els parlaré, efectivament, com si la llei fos aprovada i els beneficis i, fins i tot, els antecedents d'aquesta llei.

Parlar sobre persona i família és sempre parlar d'un tema molt complex. Les persones som diferents, pensem diferent, ens afecten de manera diferent les coses i parlar sobre família encara és molt més complex, tenint en compte com es viuen alguns aspectes, no només des del punt de vista jurídic, sinó, de manera molt especial, des del punt de vista sentimental o humà.

Però Catalunya ho ha fet des de sempre, ho va fer a l'any 98, amb el primer dels codis de família i, en aquell moment, ja es va dir que s'aprovava com a codi sectorial, però que estava destinat a ser un dels llibres del futur Codi civil de Catalunya, quan aquest es codifiqués, per tant, això és el que avui fem.

Deia, en el preàmbul de la Llei 9/98: «Arribat el moment oportú, les lleis especials com aquesta» —es referia, en aquell moment, a la regulació de la família— «s'hauran de refondre en un text codificat per a cada una de les branques cabdals del nostre dret —el de família, el de successions, el patrimonial— i refondre'ls altra vegada en un cos legal unitari, el Codi del dret civil de Catalunya.»

Faig esment d'això, perquè també voldria deixar constància de la important tasca que s'ha fet en aquesta cambra i, per tant, de la important tasca que han fet el conjunt de diputats i diputades que hi han intervingut, l'impuls del Govern i les propostes del Govern i també,

de manera especial, l'Observatori del Dret Privat i la Comissió de Codificació d'aquest observatori per tal que, durant aquest mandat i només en aquest mandat, s'hagin aprovat tres llibres del Codi civil, que és la major tasca de codificació, d'adaptació, de modernització del nostre dret propi que s'ha fet mai en cap legislatura. Per tant, successions, persones jurídiques i, avui, persona i família vénen a configurar un corpus d'adaptació i modernització del nostre dret civil propi que no té, com els deia, precedent.

Voldria, de manera esquemàtica, perquè el contingut d'aquesta llei és certament estens i complex, voldria, de manera esquemàtica i quasi a títol de dedicació a aquells que veuran modificada o canviada la seva circumstància en base a aquesta llei. Per tant, vagi la llei per als nadons que tindran, a partir d'ara, personalitat jurídica, des del moment del naixement, visquin els minuts o hores que visquin.

Cal recordar que el Codi civil espanyol encara estableix que el fetus ha de tenir figura humana i ha de viure un mínim de vint-i-quatre hores. Per tant, canviem també el concepte i permetem que es pugui registrar el naixement i la mort de qualsevol nadó que hagi viscut, encara que hagin estat pocs segons.

També per a les persones que pateixen algun tipus de malaltia degenerativa i que podran, a partir d'ara, ordenar anticipadament com volen ser tutelades si esdevenen, mica en mica i progressivament, incapaces de fer-ho per elles mateixes.

També per a les persones que tenen disminuïdes les seves facultats físiques i psíquiques i que podran tenir millor cura de la seva persona i dels seus béns amb el suport de la figura de l'assistent, fins ara inexistent, sense necessitat d'una mesura tan dràstica com és el procediment d'incapacitació, almenys, en els moments inicials de les malalties degeneratives.

També per a les persones afectades per incapacitats físiques o psíquiques greus, molt greus o per un alt grau de dependència sever que podran servir-se de la figura de l'anomenat «patrimoni protegit» per tal de satisfer les seves necessitats i rebre l'atenció adequada amb el fruit d'aquest patrimoni.

Per als familiars d'aquestes persones, que podran tenir la tranquil·litat de poder destinar, de manera irreversible, una part dels seus béns al benestar d'aquests fills que tan fan patir als pares, quan veuen que es fan grans, i els fills disminuïts han de continuar sent atesos.

Per a tots els malalts greus que veuen clarificat amb aquesta llei com es podran prendre decisions amb substitució seva, quan ells no estiguin en condicions de prendre-les i, en cas que tinguin pares o tutors, com ja no requeriran feixugues autoritzacions judicials per a alguns tractaments.

Per a tots els que, a través de les voluntats anticipades, podran decidir per ells mateixos la no-perllongació de l'agonia.

Per al reconeixement de la llibertat de decidir sobre el propi cos i, en especial, sobre la salut reproductiva i sexual.

Per a tots els que veuran reconeguda i equiparada la seva modalitat de família, perquè la llei –aquesta llei– empara totes les tipologies sense cap matís, sense cap diferència, sense cap discriminació. Es parteix, doncs, del reconeixement explícit de l'heterogeneïtat del fet familiar.

Les parelles estables s'incorporen en aquest Codi de família i, per tant, no són segregades a una llei diferent, sinó que ara són una modalitat de família, igual que ho són un progenitor amb els seus descendents, una parella de dues persones amb independència del sexe o bé la família reconstituïda, una modalitat de família existent en la nostra societat, de manera molt present, i que, en canvi, fins ara, no havia tingut cap mena de regulació legal.

També per a totes les persones que han tingut cura de menors, que eren fills de la seva parella, i que tenien cura d'elles amb el temor o amb la inseguretat de no tenir emparament legal.

Referència explícita a l'article 236.14, que diu: «El cònjuge o convivent en parella estable del progenitor que, en cada moment, té la guarda del fill té dret a participar en la presa de decisions sobre els assumptes relatius a la seva vida diària.» Per tant, podem afirmar que intentem –i crec que s'aconsegueix i s'aconseguirà, si, finalment, el rotatge de l'aplicació diària de la llei és facilitat per a tots els professionals– davant d'una nova cultura..., estem davant d'una nova cultura del que podríem anomenar «la família», família que garanteix el ple desenvolupament de tots els seus components; aquesta és, realment, la seva força, el fet del desenvolupament i la llibertat clara de tots els seus components i no l'autoritat malentesa que, algunes vegades, s'ha aplicat per al concepte de «família única o patriarcal». La llibertat i els drets inviolables de les persones per damunt de tot, només entrem a regular en cas de conflicte.

I torno a repetir-ho, perquè, en alguns moments, s'ha considerat que aquesta llei entrava i feia intrusió en la vida privada: no fem intrusió en la vida privada, proclamem i garantim la llibertat com a dret inviolable de les persones, però entrem a regular –això sí– quan es produeix conflicte entre aquestes persones i cal que hi intervingui o l'Administració de justícia o altres sistemes, si pot ser, la prevenció i també, en aquest cas, de manera molt especial, intentem prevenir-los.

I, finalment, posem èmfasi en la singularitat de cada conflicte. No hi ha aplicació mimètica, no es pot intentar que la solució als conflictes que es produeix en el cas de dissolució o trencament d'una parella o d'una unitat familiar s'apliqui, mimèticament, una fórmula.

Per tant, també hi ha, en el contingut de la llei, una nova cultura del trencament de la parella, si vostès ho volen, una nova cultura de l'aplicació de la Llei del divorci, on ja no hi ha cònjuge culpable, on ja no hi ha cònjuge separat dels seus fills, on intentem que no s'alterin les responsabilitats que els progenitors tenen envers els seus fills menors després de la ruptura, igual que tenien quan eren parella, abans de decidir-se.

Qui decideix separar-se són els adults, no els menors. La nul·litat del matrimoni, el divorci, la separació no han

d'alterar les responsabilitats que els progenitors tenen cap als seus fills, les responsabilitats dels progenitors es mantenen després de la separació i s'han d'exercir compartidament i de manera tan semblant com sigui possible a com les exercien quan eren parella.

Així, l'article 233.8 diu: «La nul·litat del matrimoni, el divorci o la separació judicial no alteren les responsabilitats que els progenitors tenen envers els fills.» En conseqüència, aquestes responsabilitats mantenen el caràcter compartit i, en la mesura que sigui possible, s'han d'exercir conjuntament, perquè volem –i aquest és també un dels elements fonamentals de la llei– nens atesos per dos progenitors, que s'impliquin en les seves tasques quotidianes, que puguin col·laborar tots dos en la realització dels deures, en la tria de les activitats extraescolars o en acompanyar-los al pediatra o a triar la modalitat d'educació que han de rebre.

Hem eliminat conscientment –i això és molt important– hem eliminat conscientment el terme «visites». Ja no hi haurà règim de visites, perquè no volem progenitors «de visita».

En el preàmbul de la llei s'afirma: «La igualtat de drets i deures entre els progenitors elimina les dinàmiques de guanyadors i perdedors i afavoreix la col·laboració en els aspectes efectius, educatius i econòmics.»

Presideix, doncs, al contingut de tota la llei la salvaguarda de l'interès superior del menor, ho tornem a subratllar, el que més importa és l'interès superior del menor, donant-li veu, té dret a ser escoltat en els aspectes que l'incumbeixen, ho tornem a repetir, se separen els cònjuges, no els menors; s'estableix, per tant, la guarda conjunta.

Article 211-6: «L'interès superior del menor és el principi inspirador de qualsevol decisió que l'afecti. El menor d'edat, d'acord amb la seva edat i capacitat natural i, en tot cas, si ha complert dotze anys, té dret a ser informat i escoltat abans que es prengui una decisió que afecti directament la seva esfera personal o patrimonial.»

Sabem perfectament, perquè no presideix precisament el redactat d'aquesta llei la ingenuïtat, que arribar a la coresponsabilitat parental, que arribar a la responsabilitat conjunta dels progenitors, a la col·laboració en termes positius no és gens fàcil: que els conflictes sovint s'enquistin, que els retrets es perpetuen i que les víctimes n'acostumen a ser els menors. Però no per això hem de renunciar a intentar-ho, i, per tant, no per això ho hem de situar en l'element prioritari, preferent, d'aquesta llei.

I, per això, la llei incorpora, també, a més a més, dues eines per millorar la col·laboració de..., o postruptura que seria, per un costat, una, que ja està estesa i de la qual en som precursors, que és la decidida aposta per la mediació, i, una altra, que en aquest cas és nova en la nostra legislació, que és el Pla de parentalitat. Necessitem, doncs, un nou pacte familiar postruptura, postrencament conjugal o de la parella, perquè el nen té dret a tots dos progenitors i ell no té perquè renunciar a cap dels dos.

Article 233-9, Pla de parentalitat: «El Pla de parentalitat ha de concretar la manera en què ambdós progenitors exerceixen les responsabilitats parentals. S'hi han de fer constar els compromisos que assumeixen respecte a la guarda, la cura i l'educació dels fills.»

Ara bé, la preferència de la implicació conjunta dels pares no treu que hi ha casos en què serà millor atribuir la guarda només a un d'ells. I, d'això, també en som plenament conscients. No es tracta d'obligar que sigui conjunta. Hi ha casos en què serà millor atribuir la guarda només a un d'ells, justament també en interès superior del menor. En aquest cas, el jutge, l'autoritat judicial, decidirà el millor mecanisme i valorarà totes les circumstàncies, entre elles el desig del menor.

Voldria fer menció, també, de les adopcions, perquè, en interès del menor, aquest té dret a conèixer els seus orígens, i això es tradueix també en l'obligació dels pares d'informar-lo. I en l'adopció els vincles ja no són només amb els pares adoptius, sinó també horitzontals, per tant, els oncles són oncles legals, els cosins són cosins legals. *(Sóna el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I parlem també d'una última cosa que és la inseminació, el naixement per inseminació. I, de la mateixa manera que fins ara l'home prestava consentiment i acceptava com a propi el fruit de la fecundació assistida a la seva muller, ho serà a partir d'ara la companya o esposa en cas d'una relació lèsbica.

Els he parlat de la persona i família de manera molt breu i telegràfica...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Justícia

Acabo, president. Però voldria dir-los que els he parlat d'una cosa molt important en l'àmbit institucional i polític i de configuració de Catalunya, els he parlat del dret civil català previst en l'article 129 de l'Estatut d'autonomia i que el Tribunal Constitucional ens vol limitar. I els he parlat de la tradició jurídica catalana que figura com a dret històric en aquest mateix Estatut, quan en el seu article cinquè afirma: «L'autogovern de Catalunya es fonamenta també en els drets històrics del poble català, en les seves institucions seculares i en la seva tradició jurídica.»

Per tant, regulant, avui i ara, la persona i família, aprovant el llibre segon, que és el tercer llibre del Codi civil, de la codificació que hem fet durant aquest mandat, no fem altra cosa que desenvolupar les nostres competències d'autogovern i aplicar l'Estatut del 2006.

El president

Té la paraula, d'acord amb l'article 109.4 i 112.1, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre diputada senyora Agnès Pardell que en fou designada relatora.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, en nom dels membres d'aquesta ponència i en la meua condició de relatora d'aquesta, dono compte, a continuació, dels treballs de la ponència i dels trets que han caracteritzat tot el procés de gestació parlamentària del projecte de llei que avui es presenta per a la seva aprovació, el llibre segon del Codi civil de Catalunya relatiu a la persona i la família.

La meua intervenció com a relatora de la llei se centra en quatre aspectes: en el primer d'ells faré una breu referència a la importància del dret civil català, justament en el context del desplegament de l'Estatut d'autonomia de Catalunya; el segon el dedicaré a aspectes formals relatius als treballs de la ponència; el tercer, al contingut que ha estat objecte de major debat en el si d'aquesta, i, el quart, als corresponents i als volguts agraïments.

Avui, ja ho va dir la nostra honorable consellera, despleguem el nostre Estatut. I, per tant, tots som molt conscients de la importància d'aquest acte, en un moment també molt important per a Catalunya. No hi ha dubte que estem preocupats i que estem indignats per la sentència del Tribunal Constitucional. No hi ha dubte que aquesta sentència afegeix complexitat a la situació política del moment i que pot contribuir a la desafecció de la ciutadania. Qüestions aquestes que és evident que desborden el marc de la meua intervenció com a relatora, però que avui estan presents en aquest Parlament i hi estaran presents durant tota la setmana.

L'Estatut d'autonomia, en l'article cinquè, dedicat als drets històrics del poble català, reconeix entre aquests el dret civil que, junt amb la llengua i la cultura, donen singularitat a la nostra nació. No hi haurà cap sentència que pugui negar-nos aquests drets i aquests sentiments. Ho repeteixo: no hi haurà cap sentència que pugui negar-ho. Per tant, nosaltres continuarem treballant per al desplegament íntegre de l'Estatut d'autonomia aprovat pel poble de Catalunya.

En el debat a la totalitat del projecte, l'honorable consellera de Justícia destacava com s'havia anat fent al llarg dels segles un dret específic de Catalunya. I avui podem afirmar que el projecte del llibre segon, relatiu a la persona i la família, s'emmarca també dins d'aquest procés codificador del dret civil català.

Aquestes breus paraules de la consellera donaven bona nota de la importància del projecte que avui esperem que s'aprovi, justament en el moment de la celebració del cinquantè aniversari de la Compilació del dret civil de Catalunya.

La segona part, com ja he anunciat, la dedico a aspectes formals propis de la tramitació parlamentària i la iniciï fent referència a les compareixences. Tots els grups parlamentaris vàrem coincidir en la necessitat que aquestes fossin representatives dels diferents col·lectius als quals s'adreçava la llei: d'entitats, representants d'experts, de juristes de reconegut prestigi, etcètera. I volíem que aquestes compareixences no fossin un simple tràmit, diríem, parlamentari. Des d'aquest plantejament vàrem convocar més de trenta compareixents. Vàrem fer les compareixences entre el mes de juny i el mes de setem-

bre, tal com es recull en el *Butlletí Oficial del Parlament*, de data 23 de setembre de 2009. Llurs opinions han estat presents al llarg del debat amb la ponència i algunes d'aquestes opinions han estat incorporades en la llei. Per tant, el nostre reconeixement i agraïment a tots els compareixents per al seu interès al llarg de tot el debat parlamentari durant tot el temps de la seva tramitació, durant els treballs de la ponència, i gràcies també a llurs aportacions i presència avui en aquest Parlament.

La ponència d'aquesta llei ha rebut un total de 535 esmenes i la gestió d'aquestes no ha estat fàcil, ha estat revisada esmena per esmena, i ha estat un esforç d'intentar aplegar el màxim consens. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió en va presentar 189; el Grup de l'Entesa, 183; el Grup Parlamentari del Partit Popular en va presentar 136; el Grup Mixt, 21, i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, 6. S'ha fet un esforç, ho repeteixo, per tal de veure quines d'aquestes esmenes podíem transaccionar, i aquelles que ha estat possible així s'ha fet. Hem de reconèixer que hi ha hagut un veritable debat en el si de la ponència i que s'ha mantingut en tot moment la voluntat d'arribar a acords.

La ponència va iniciar les seves reunions el dia 19 de gener de 2010. Ha celebrat quinze reunions de ponència, i altres que, tot i que no tinguin aquest nom, també han contribuït a avançar en l'objectiu de fer un text que doni resposta jurídica a les noves necessitats i demandes de la societat, un text que fos políticament consensuat i que fos un exemple de bona tècnica normativa i rigor jurídic.

El dictamen va ser aprovat per la Comissió de Justícia l'1 de juny. Hom es pot preguntar com s'ha tardat tant a dur a terme aquesta ponència, i ens ho han anat preguntant reiteradament. Doncs la resposta és fàcil: estem davant d'un text que té més de tres-cents articles, amb una mitjana aproximada de tres paràgraf per article, i, per tant, podem afirmar que estem davant d'un text legislatiu d'una àmplia extensió, només comparable en aquesta legislatura al llibre quart, també, del Codi civil.

Així doncs, la resposta a la nostra lentitud en els treballs en la ponència està clara, tant per al nombre d'articles que té aquest projecte de llei com per la diversitat temàtica que s'aborda i que la consellera ja ha posat de manifest, i que jo faré una breu referència, com ella ha dit, a aquells aspectes més importants o de més rellevància. Podem parlar de la personalitat civil, que s'adquireix des del naixement; podem parlar que, finalment, el tractament ambulatori involuntari, conegut com el TAI, no ha entrat dins d'aquesta llei, entenem que no és el marc al qual li correspon. Després, tenim altres novetats referides a institucions de protecció. Tenim en matèria de família la nova definició de matrimoni en la qual se substitueix el deure de fidelitat per al de lleialtat. Tenim formes diverses de convivència, que es posen de manifest en els debats els diferents models familiars que existeixen en la societat i que per fi entren a formar part del Codi de família.

Pel que fa a la responsabilitat parental compartida i guarda conjunta, fins al darrer moment –fins al darrer moment– hem estat analitzant i veient com es podia

modificar la seva redacció, sobretot –sobretot–, per tal de fer-la més entenedora i que l'esperit de la ponència quedés reflectit amb tota claredat.

Un altre tema important, la privació de la guarda davant d'una sentència ferma o indicis fonamentats de violència de gènere, les diverses formes d'afiliació, l'adopció, la regulació que se'n fa, etcètera.

Per tant, una diversitat temàtica que també ha estat tinguda en compte en el moment d'utilitzar la terminologia. S'ha tingut en compte no utilitzar termes que poguessin ser considerats sexistes, i també hem tingut molta cura a l'hora de parlar, per exemple, de «responsabilitat parental» en lloc de «custòdia» i mantenir el terme ja tradicional en el nostre dret de guarda.

Aquesta ha estat una opció legislativa dels grups que donen suport al Govern, i és centrar l'atenció dels treballs en la ponència, especialment per les opinions contràries i contradictòries que ens venien dels diferents grups. I jo crec que els hem escoltat a tots i que hem intentat arribar a un punt mitjà. Al respecte, cada grup parlamentari podrà expressar en el seu posicionament la seva visió, però no hi ha dubte que estem davant d'un dels canvis més esperats socialment, i que podem anunciar dient que és voluntat del legislador que els progenitors comparteixin la responsabilitat i la guarda dels fills. No volem ni vencedors ni vençuts després de la ruptura d'una relació, i aquesta és la nostra voluntat.

Aquests són alguns exemples de les qüestions que han requerit més atenció durant la ponència i que són una mostra de la complexitat i de l'amplitud temàtica del llibre segon.

En quart lloc, ja per finalitzar, voldria expressar el meu profund agraïment a tots els ponents: a l'honorable senyora Núria de Gispert, a l'honorable senyor Salvador Milà, als il·lustres diputats senyor Miquel Àngel Estradé i Jordi Montanya i a la il·lustre diputada, la senyora Carmen de Rivera, pel seu treball, per la seva bona entesa, per la seva disponibilitat, per la seva voluntat d'arribar a acords. Han estat molts mesos de treballs en ponència, per tant, hem pogut constatar tots aquests valors.

Tot i ser molt conscients, també, que s'abordaven en aquesta llei aspectes ideològics que, per tant, dificultaven arribar a una entesa i a un apropament de les posicions. El fet d'haver d'haver coincidit la majoria de ponents en les quatre lleis anteriors, jo crec que hi ha afegit aquest plus de complicitat entre tots que ha permès anar avançant en els treballs de la ponència.

També com a ponent, he d'agrair a l'Observatori del Dret Privat la seva tasca i al Departament de Justícia la seva col·laboració, agraïments que personalitzo en la senyora Ana Llanza i en la senyora Elena Lauroba, que avui ens acompanyen aquí.

Per la meua part he de dir que en tot moment he intentat conciliar les diferents demandes...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...i posicions dels ponents –sí, president, en un moment acabo. Simplement volia acabar donant el reconeixement i fent el reconeixement al lletrat de la comissió, el senyor Francesc Pau, per la seva tasca jurídica, pels seus consells i recomanacions durant tota la tramitació parlamentària, molt especialment en la fase final. Agraïments que faig també extensius a la gestora de la comissió, la senyora Elena Mora, que en tot moment ha estat pendent dels requeriments de la ponència, i a l'assessor lingüístic, el senyor Joan Fibla, per la seva col·laboració i bona disposició a atendre requeriments derivats del nostre llenguatge jurídic específic.

El temps ha estat un factor que ens ha pressionat, certament, però tothom era molt conscient de la importància...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

...d'aprovar aquesta llei i de la necessitat de fer-ho. Ho repeteixo, gràcies a tots, a l'esforç de tots, i gràcies a aquest esforç avui farem possible l'aprovació d'aquesta llei.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Els faig avinent que hi ha diverses esmenes signades per tots els grups parlamentaris, que seran sotmeses a votació després de la defensa de les esmenes reservades; esmenes reservades que iniciarem justament ara el debat amb relació a aquestes. En primer lloc, té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. De Gispert i Català

Molt honorable president del Parlament, honorable senyora consellera, senyores diputades, senyors diputats, directora d'Entitats Jurídiques, directora de l'Observatori, subdirector d'Entitats Jurídiques, passo a explicar el posicionament de Convergència i Unió respecte al llibre segon del Codi civil.

Hi han unes consideracions generals que crec que hem de tenir en compte. Han passat divuit mesos des que es va presentar el projecte. S'han presentat, com ha dit la senyora Pardell, 535 esmenes, de les quals 189 Convergència i Unió, 183 els tres partits que donen suport al Govern, i la resta, el Partit Popular, 136, el Grup Mixt i Iniciativa. Van haver-hi davant la Comissió de Justícia crec que unes vint-i-tres compareixences. Dels avantprojectes del Govern –en coneixem dos almenys– al projecte presentat al Parlament i a les esmenes introduïdes pels tres partits que donen suport al Govern i les que alhora el mateix tripartit varen transaccionar-se amb altres pròpies en els debats de ponència, el projecte ha canviat molt en aspectes clau, i especialment en el títol de família i en el capítol dels efectes de la nul·litat, divorci o separació.

Jo diria aquí i em pararia un moment per dir que una primera conclusió que jo extrec d'aquests divuit mesos és que ha mancat un criteri únic i clar. Jo crec que el debat és bo, que és positiu, les contradiccions ja no tant, però sobretot que ni en el mateix tripartit hi hagués un criteri únic i clar ha servit perquè hi hagués molts més problemes en la tramitació d'aquest projecte de llei.

S'han mantingut alguns elements que conformen una greu intromissió en la vida privada de les persones –això ja ho vaig dir en el debat a la totalitat d'aquest projecte–, malgrat que en un determinat moment de la ponència s'havia optat per suprimir almenys algunes d'aquestes referències. Parlo de la imposició als pares de dir al fill adoptat que ho és almenys als dotze anys; parlo de la falsa bigàmia –ja ho explicaré després–; parlo també de l'obligació d'aliments als fills no comuns –també m'explicaré més–; els drets excessius del cònjuge no custodi respecte dels fills de la seva parella, per damunt de l'altre pare dels fills o filles, amb conseqüències jurídiques no avaluades i que jo crec que poden ser greus.

Es mantenen canvis no importants però sí nombrosos sobre alguns articles que diuen exactament el mateix però amb diferents paraules del que deia el Codi de família del 98, aspecte que des del punt de vista de la seguretat jurídica crec que és un error. S'ha modificat el llenguatge fins ara emprat: «pare i mare» per «progenitors», «potestat dels pares» per «responsabilitat parental» –l'any 1986 ja es va canviar «pàtria potestat» per «potestat dels pares», ara canviem «potestat dels pares» per «responsabilitat parental»–, «marit i muller» per «cònjuges», «guarda i custòdia» per «relacions personals i guarda», «custòdia compartida» per «responsabilitat parental compartida» però englobant altres aspectes més amplis. Així i tot, s'ha millorat la comprensió del text i s'ha evitat la gran confusió inicial i la possible gran inseguretat jurídica.

També cal dir que hi poden haver en la pràctica aspectes que crearan inicialment interpretacions diferents, dit per juristes que es dediquen a matrimonial i a separacions i divorcis. El llenguatge configurat definitivament continua essent complex i difícil. Les lleis –totes, però les civils encara més– han de ser breus, clares i entenedores, i aquesta no és ni prou clara, ni entenedora, ni breu. Però he d'assumir i acceptar que ha millorat respecte del text inicial.

El pecat original de voler aprovar una llei de tres-cents articles, on els canvis es troben en cinquanta com a màxim, ha estat un error de càlcul i un error polític. S'han barrejat peres amb pomes, i hauria calgut presentar separatament, com a lleis especials, els diferents títols del projecte; almenys cinc projectes de llei. Hauria estat més entenedor, més fàcil de debatre, més coneguts els canvis, també més avaluats, i estic convençuda que en el conjunt dels grups parlamentaris haurien estat possiblement aprovats, o la majoria aprovats. Vull recordar que el Codi de família del 98 havia estat precedit per sis projectes de llei especials, debatuts en aquest Parlament, i després es va presentar el Codi de família, amb els mínims canvis i les mínimes correccions tècniques.

Precisament un problema com aquest és el que ha dut els ponents del projecte a trigar tant a arribar al dia

d'avui; hi hem arribat, però no amb tranquil·litat, sinó amb moltes presses. No estem satisfets de la feina feta, almenys així ho considero jo, i s'han celebrat moltes, moltes reunions de ponència. Ha estat una feina feixuga, complexa i, en certs moments, una sensació de caos, criteris poc clars, no consensuats i en alguns moments molt dirigista.

Exemples positius del projecte. En el títol primer, la supressió del tractament ambulatori involuntari. Per la ponència no tenia cabuda en el Codi civil, sinó en les lleis de l'àmbit de la salut, i en aquest punt ens vam posar d'acord.

En el títol tercer –família–, on m'estendré més, és positiva la regulació, la millora que es fa de la regulació de l'ús de l'habitatge familiar, ja que perd l'automatisme i es tenen en compte les circumstàncies de cada cas. També és important i positiva l'obligació dels aliments en favor dels fills, perquè es concreten més la seva periodicitat, l'obligació compartida, l'actualització, els límits respecte dels fills majors d'edat que no tinguin ingressos però estiguin en disposició de tenir-los –aquesta, entre altres, va ser una esmena pròpia de Convergència i Unió. Es millora la redacció corresponent a la guarda i relacions personals dels pares separats amb els seus fills. I és positiva la introducció del pla de parentalitat, que han de presentar, així com els criteris que haurà de ponderar el jutge en cas de desacord.

Mereix un punt i a part la regulació que es fa amb relació als avis amb els seus néts, la relació dels avis amb els seus néts, i dels germans entre ells. Són cinc referències concretes i clares que es fan sobre aquest dret dels avis –i aquí també Convergència i Unió ha tingut molt a dir i molt a fer.

S'ha millorat la redacció del contingut de la compensació econòmica per raó del treball, introduïda per primer cop el 93, millorada també el 98, i ara s'introdueix una limitació en la compensació econòmica, que arriba a la quarta part de la diferència entre els patrimonis dels cònjuges. Crec que ha estat positiva.

També és positiva la millora de la prestació compensatòria. Normalment era indefinida i ara és una prestació temporal, i només excepcionalment, en algun cas, podrà ser indefinida.

Exemples negatius del projecte de llei. En el títol II –institucions tutelars–, la creació d'una nova figura: l'assistent. Jo crec que no és necessària: tenim el tutor, el curador, el defensor judicial, el consell de tutela, el guardador de fet..., només ens en faltava una més; no sé quin paper farà. Referent a les entitats tutelars, s'estableix una norma sobre conflicte d'interessos que les pot perjudicar molt i que està en la línia d'un grau alt d'intervencionisme sobre les associacions i les fundacions.

On hi ha més desacord és en el títol tercer, de la família. Concepte de «família»; es barreja tot: parelles matrimonials, parelles estables, falsos bigams, monoparentals, reconstituïdes... Concepte de «matrimoni»; en comptes de «fidelitat» han aprovat, amb una esmena d'Iniciativa, el concepte de «lleialtat». Algun aspecte en l'obligació dels aliments respecte dels fills no comuns, que crec que serà un problema jurídic important. Els pactes en previ-

sió d'una ruptura matrimonial, crec que és una regulació de difícil compliment, que hauria de quedar establerta d'una forma molt més genèrica, i deixar que la jurisprudència obrís el camí. S'hauria de respectar la llibertat contractual, principi informador del nostre dret civil. Hi ha un article on es diu que el notari atendrà per separat cada un dels membres de la parella per assessorar-los; jo crec que és un exemple clar d'excessiva protecció.

La regulació dels efectes de la nullitat, separació o divorci és complexa i pot donar lloc a interpretacions diverses; caldrà esperar a conèixer l'actuació dels tribunals. I penso que ha estat així per raó de no voler parlar clarament de custòdia dels fills. En la pràctica, avui els tribunals, amb el Codi de família, ja apliquen la custòdia compartida en determinats casos, i cada vegada ho faran més, atenent les circumstàncies de les famílies i les parelles d'avui. Fa dotze anys era impensable, fa cinc anys era una pràctica incipient i ara, en les relacions personals dels pares divorciats amb els fills, comença a plantejar-se més conjuntament. La plasmació en el codi del pla de parentalitat, on els pares han de proposar com, quan i què volen fer amb els seus fills, així com els criteris a ponderar per determinar el règim de relacions i la forma d'exercir la guarda, ajudarà més que la custòdia compartida pugui en molts casos ser una realitat.

Però discrepo de la forma i la complexitat de com s'ha regulat, del caos i la manca de criteri únic i clar que hem viscut durant tota la tramitació. Des del nostre punt de vista, el jutge ha de poder decidir sense preferències, ha de poder valorar sense constriccions legals cada situació. El terme «preferentment» ha estat la batalla i la victòria, ha estat vivint per sobre de nosaltres durant tota la tramitació, fins ahir a la nit, però finalment ha guanyat, jo diria, el seny, el sentit comú: el jutge és qui ho ha de determinar quan no hi ha acord entre la parella. El primer són els fills, el segon és l'acord i el tercer és que el jutge decideixi amb els criteris que la llei li dona.

Altres temes a tenir en compte. La regulació de les parelles estables. No estem d'acord amb el text sortint; no és cert que es tracti d'una regulació de mínims, és anàloga a la matrimonial en quasi tot. Estem regulant el matrimoni de segona classe. Les parelles estables tenen en el llibre segon una regulació molt àmplia, ja que en deu dels tretze articles en què es regulen es fan remissions als corresponents articles del matrimoni: habitatge familiar, pacte de supervivència, pactes en previsió de ruptura, acords assolits després del cessament de la convivència, efectes en la guarda dels fills, compensació econòmica, prestació alimentària i efectes per causa de mort. Convergència i Unió plantejava una sèrie d'esmenes que feien molt més difícil aquesta regulació, partint d'un fet, i és que la majoria no volen ser regulades i, a més, que ara tant les parelles heterosexuales com les homosexuals poden contraure matrimoni, cosa que fa dotze anys en aquestes últimes no era possible.

Per Convergència i Unió, la formalització en escriptura pública o la convivència durant cinc anys eren requisits indispensables. Si algun o tots dos estan lligats per un vincle anterior, no podien considerar-se parella de fet; i aquí és on jo dic que es regula la falsa bigàmia. La llei inclou les parelles estables formades per persones que

no poden contraure matrimoni entre si perquè un d'ells continua casat amb una altra persona.

És a dir, no haurien de ser parelles estables les persones casades i no divorciades, i no es pot al·legar que es fa per defensar el 2,5 per cent d'aquestes parelles. Són majors d'edat, poden escollir, poden decidir lliurement. Jo crec que és regular allò irregular. Jo penso que no es pot dir que es regulen els mínims de les parelles estables quan estem regulant els màxims i, a més, anem a límits, ja, insospitats. I aquest és un dels exemples de caos i de no-criteri únic. En un moment de la ponència això es treia; al final de la ponència això es torna a posar.

Obligació dels pares adoptius de dir al seu fill que ho és al més tard quan aquest tingui dotze anys. Ni som a Islàndia ni tampoc creiem en una imposició com aquesta. Una llei civil no ha d'imposar obligacions que es troben en la més estricta intimitat. Com el tema de compartir les tasques domèstiques; pot ser pedagògic, no ho nego, però també pot ser ridícul. Tampoc estem d'acord en l'atribució de determinades facultats al cònjuge convivent sobre els fills de la seva parella —estem parlant de les famílies reconstituïdes. Tampoc en les facultats que se'ls atorga en cas de mort del progenitor custodi per davant dels avis, per davant dels parents més pròxims. Com tampoc en l'obligació d'aliments dels dos components de la parella respecte dels fills d'un d'ells.

El projecte traspua ingerència, intromissió, intervencionisme, excés de protecció, contraris a l'esperit del nostre dret civil: autonomia, llibertat de les parts, regular els mínims, llibertat contractual... El llibre segon, senyores diputades, senyors diputats, és, a més de jurídic, un projecte ideològic. En aquest hi ha dos models de societat: la intervencionista i la defensora de la llibertat civil, i més dins d'una família o d'una parella. També hi han dos models de família: el que defensa que tots i totes són iguals i el que defensa que es respectin les diferències i que el tractament no ha de ser igual. El mateix sobre les intromissions greus i/o estèrils en la vida privada.

El plantejament de Convergència i Unió davant d'aquesta exposició no té cap dubte. Si hi havia algun dubte fins ahir és perquè ens sap greu votar en contra, però tampoc tenia sentit abstenir-nos. És un projecte important, és un projecte polític, és un projecte ideològic, és un projecte jurídic. És el llibre segon del Codi civil de Catalunya. Mai Convergència i Unió havia votat en contra, mai havia volgut votar en contra, i així vam avisar i així hem treballat durant tota la ponència, però no ha estat possible. Molts dels aspectes que en el debat a la totalitat jo vaig exposar continuen en el projecte, i per això crec que si tenim...

El president

Senyora diputada...

La Sra. De Gispert i Català

Senyor president, de seguida. Si tenim l'entrada en vigor d'aquest projecte de llei l'1 de gener, que és un aspecte positiu, jo espero que si en algun moment o algun dia, no massa llunyà, en les properes eleccions,

Convergència i Unió pugui, no només guanyar les eleccions, sinó governar, tingui la possibilitat de modificar determinats aspectes d'aquest llibre segon. I ho lamento moltíssim, però la votació i el posicionament de Convergència i Unió davant d'aquest projecte serà votar que no.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, el present projecte s'insereix en el marc d'aprovació d'un codi civil de Catalunya. El procés legislatiu va ser iniciat en la sisena legislatura, en què es va aprovar el llibre primer, relatiu al títol preliminar, i es va passar després, durant la setena legislatura, 2003-2006, a l'aprovació del llibre quart, relatiu als drets reals, i ja en l'actual legislatura, el llibre tercer, relatiu a les persones jurídiques, i el llibre quart, relatiu a les successions, i ara, avui, debatem el llibre segon, relatiu a la persona i a la família.

El legislador català va optar per un sistema que abandonà el sistema compilatori i el sistema de les lleis especials, després d'haver estat els sistemes utilitzats des de la llunyana compilació civil catalana de 1960, de la qual estem commemorant els cinquanta anys, per abraçar el sistema codificador holandès, defensat com a més flexible, dinàmic i fàcilment adaptable a la realitat social de cada moment.

El nostre grup parlamentari, el Partit Popular de Catalunya, sempre –sempre– ha defensat i ha col·laborat activament en el desenvolupament del dret civil propi foral, com se'n deia tradicionalment, tot donant suport parlamentari a la pràctica totalitat de les lleis civils tramitades. El meu grup parlamentari ha pretès sempre que Catalunya disposi d'un cos legislatiu modern, adaptat a les noves realitats socials i avançat en moltes de les regulacions de les institucions civils. Aquesta ha estat i continua sent la línia de treball del nostre grup parlamentari, sens perjudici que manifestem a través dels debats parlamentaris i de les esmenes a l'articulat les discrepàncies, algunes de tècniques i altres de purament ideològiques.

Sense ànim de ser exhaustius en la concreció del contingut del projecte de llei que ara sotmetem a votació, sí que creiem necessari evidenciar aquells aspectes que per al nostre grup es consideren essencials i que obliguen a un posicionament concret al respecte. D'entrada, i pel que fa a la redacció i a la tècnica normativa, val a dir que el projecte de llei és complex, dens, prolix i amb una certa manca de tècnica legislativa, provocada per la redacció, sovint extensiva, de molts dels seus preceptes, sense que això en cap cas sigui necessari en una llei substantiva. Ja ho ha posat de manifest la diputada relatora, la senyora Pardell. Més de tres-cents articles i amb una mitjana de tres paràgrafs per article, amb una mitjana que en molts dels quals és el doble i

el triple i el quàdruple. Mai una llei substantiva ha de ser objecte d'aquest desenvolupament dens, prolix, i ha de ser exactament a l'inrevés; ha de ser el més concret possible, el menys contradictori possible i que no generi dubtes jurídics als factors jurídics, als factors operatius, com són els advocats, els procuradors, els magistrats, els secretaris de jutjats, etcètera. Hauria estat suficient, en molts casos, traslladar literalment alguns preceptes del Codi civil espanyol, que és exemplar, breu, concís i que ha sobreviscut més de cent anys i ha ultrapassat la frontera de règims polítics de diferent naturalesa.

En la ponència hem intentat durant aquests mesos, divuit mesos, millorar-ne el redactat i aclarir alguns aspectes que consideràvem foscos i contradictoris amb el projecte que va enviar el Govern a la cambra. Creiem que l'esforç ha valgut la pena, fins i tot hem creat sinèrgies entre els ponents malgrat posicions contradictòries, i tot això en ares d'un consens d'una llei que la societat catalana vol, demana i necessita.

Sense anar més lluny, regulacions com la personalitat civil, la commorència, la capacitat, no necessiten més que una translació del redactat del Codi civil d'Espanya al futur Codi civil de Catalunya. Aquesta obsessió de disposar de lleis pròpies en detriment de les estatals, de vegades molt millors i més eficaces, fa perdre de vista l'autèntic objectiu del legislador, més encara en una matèria tan propera i sensible per a la ciutadania com és l'estatut de la persona i la família, que és, en definitiva, regular realitats socials i donar-ne resposta a la demanda col·lectiva, resoldre els problemes i no generar-ne més.

Així i tot, començarem per apuntar aquells aspectes del projecte de llei que hom considera força encertats, perquè són, en termes generals, positius. La regulació de les institucions tutelars en el seu conjunt ens sembla encertada; considerem que tant la tutela com les altres figures contemplades en el projecte de llei, curatela i guarda de fet, segueixen la línia de la regulació precedent i perfeccionen la pràctica habitual d'aquestes institucions. Volem posar èmfasi en l'elevat valor jurídic que té la regulació de l'anomenada «assistència», que, tot i no ser molt utilitzada, dona solució a problemes concrets de persones que viuen soles o que necessiten una especial assistència, realitat cada cop més freqüent en el nostre país.

Així mateix, mereix un esment especial la regulació específica prevista pel que fa, com s'ha dit ja, a l'administració i protecció patrimonial de les persones discapacitades o dependents –en feia esment l'honorable consellera. Es tracta d'una regulació concreta que pretén posar en el centre la defensa i protecció dels interessos de la mateixa persona incapacitada en detriment d'interessos aliens; enfortir l'element patrimonial a l'efecte de garantir una vida digna a la persona discapacitada o dependent, i és un avenç important que cal aplaudir.

La regulació d'algunes de les institucions de dret de família, com són els capítols matrimonials, les donacions per raó de matrimoni o el règim econòmic matrimonial, també ens semblen força encertades, quan aquest darrer aspecte, els règims econòmics matrimonials que dèiem,

mereixen una especial menció. El règim de separació de béns continua sent el propi del dret civil de Catalunya, amb una regulació força prolixa i complexa, això és cert. La previsió d'unes regles de càlcul concretes dels béns adquirits pels cònjuges o la compensació per raó del treball són una autèntica novetat que agafa part important de la jurisprudència civil.

Juntament amb el règim de separació de béns es regulen altres règims econòmics matrimonials, el de participació, associació a comptes i millores, l'agermanament o pacte de mig per mig, el pacte de convivència i el règim de comunitat de béns. En aquest sentit, es faran millores tècniques, però sense alterar la naturalesa dels sistemes.

El règim de la pàtria potestat i el règim d'aliments contenen una regulació àmplia, i hem prestat atenció, a la ponència, a acollir aspectes més beneficiosos en la seva regulació de cara a protegir els titulars dels drets subjectius esmentats.

Ara bé, per al nostre grup parlamentari no tot és positiu. Si analitzem el projecte de llei des de la vessant dels aspectes més negatius, aspectes que fins i tot poden considerar-se conflictius a parer del nostre grup, hauríem de posar l'accent en els aspectes següents, algun de caràcter fonamental, conceptual i de principis.

El concepte de «família», utilitzat pel projecte de llei en l'article 231-1. No hem sabut, entre tots, trobar un concepte de família suficientment ampli però també realista, que sigui global i atengui la mateixa realitat. Perquè en base a aquest concepte s'articula una part important de la resta del contingut del projecte. Partim d'un concepte concret, establert per la Llei de suport a les famílies, i caldrà veure si aquest concepte es pot aplicar al Codi civil. El que està clar és que l'actual no ens satisfà en el seu redactat.

D'altra banda, la previsió de l'article 212-7, que sembla donar carta de naturalesa a l'avortament, o no?, –o no? És que no ho tenim clar, és una indefinició més d'aquest projecte de llei. L'article estableix que la «lliure decisió de les persones és determinant en les qüestions que puguin afectar la seva dignitat, integritat i benestar físic i mental, i, en particular, pel que fa al propi cos i a la seva salut reproductiva i sexual». En aquest punt sembla que el redactat, ambigu –ambigu– en el seu contingut, però clar en el seu esperit, pot arribar a topiar amb la legislació estatal vigent encetant un debat social del tot innecessari i obrir la porta a una certa liberalitat en la pràctica abortiva. Cal, doncs, manifestar una clara oposició per part del nostre grup parlamentari en aquest precepte.

També mereix rebuig tot el redactat de la secció primera del capítol segon referent als tractaments mèdics i als internaments. El rebuig ve donat per dues raons bàsiques: la primera perquè el projecte de llei vol obrir amb el seu redactat el debat sobre l'eutanàsia. I en aquest punt cal tenir molt clar el posicionament de cada grup parlamentari al respecte. I, segon, perquè creiem que un codi civil no és o no ha de ser com a llei substantiva la norma jurídica adient per regular aspectes que entren de ple en l'àmbit del dret administratiu sanitari.

Finalment, creiem que no pertoca al legislador català introduir confusió normativa i distreure l'atenció dels justificables amb duplicitats normatives. La regulació prevista en el Codi civil sobre les mesures relatives als processos de divorci, separació i nul·litat matrimonial són absolutament innecessàries. Disposem ja del Codi civil espanyol que, de manera prolixa, extensa i concreta, regula en seu d'institució matrimonial els efectes de les sentències esmentades, els convenis reguladors i llur contingut, així com les mesures provisionals. No cal, doncs, al nostre entendre, introduir més confusió respecte a això. I en la mateixa línia és sobrera la normativa establerta amb relació a les accions d'impugnació de la filiació i la reclamació de filiació, per entendre que competeix a l'Estat la seva regulació en tractar-se de qüestions d'ordre processal, sobirania de la Llei d'enjudiciament civil.

Per cloure, tot i tenint clar que pesen més els elements positius que els negatius, no podem donar suport a aquest projecte de llei perquè és clarament intervencionista i un cop més el poder públic s'atribueix una sèrie de competències que vulnereu dos principis essencials en un estat democràtic de dret: el principi de llibertat d'elecció i el principi de respecte a l'esfera més íntima de les persones com és l'àmbit familiar.

A tall d'exemple, per demostrar aquesta vulneració no-més cal remetre's a diversos preceptes del projecte de llei que evidencien una ultrapassada de funcions per part del poder públic vers els ciutadans i ciutadanes en l'àmbit de la persona i la família: la institució del matrimoni, l'obligació d'informar el fill adoptat sobre l'adopció i, per manca de temps no ens estendrem més, que creiem clarament inconstitucional, kafkià, exagerat, exigir als pares adoptants que informin el seu fill major de dotze anys, si és prou madur, que ha de ser adoptat, i això infereix dins de la intimitat de cada família, de cada parella de fet, el fet de poder o no decidir en quin moment ha d'informar o no el seu fill si és adoptat o no.

En conseqüència, el nostre vot serà desfavorable sobre el text del dictamen.

I, malgrat tot, voldria recordar des d'aquest escó... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), –acabo, president–, que el nostre grup parlamentari ha treballat durament i vol agrair la tasca desenvolupada, especialment per la seva relatora, la diputada Agnès Pardell...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Montanya i Mías

...així com per la resta de diputats per assolir o per intentar assolir un consens que malauradament no ha estat possible.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Carme de Rivera, del Grup Mixt.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Honorable consellera, señores diputados, quisiera antes de empezar a tratar sobre el texto que se está debatiendo y antes de expresar la postura de Ciutadans al respecto del mismo, comenzar con unas palabras de agradecimiento a la ponente y relatora, la diputada Agnès Pardell, por el inmenso esfuerzo de síntesis y discusión de todos los puntos de vista y posicionamientos de los grupos parlamentarios y de los diputados ponentes. Y sobretodo por la cordialidad y el diálogo que han presidido en todo momento las reuniones de la ponencia. Todo ello, naturalmente, es extensible a todos los diputados ponentes: la diputada Núria de Gispert, los diputados Salvador Milà, Jordi Montaña y Miguel Ángel Estradé. Por último, nuestro agradecimiento al letrado de la comisión, don Francesc Pau, por su auxilio a todos los diputados en nuestra labor y sin cuyo concurso no hubiera sido posible este trabajo.

Debatimos en esta sesión el texto final del libro segundo del Código civil de Catalunya dedicado a la persona y a la familia. Contábamos ya con un texto previo: el Código de familia de Catalunya, la Ley de uniones estables de pareja y la Ley de situaciones convivenciales de ayuda mutua de 1999.

Ahora bien, la vocación de la presente norma es mucho más ambiciosa pues no se limita a la regulación de las materias ya normadas por nuestro Parlamento, sino que abraza casi todo lo propio del derecho de familia, con excepción a las formas de matrimonio y a la incapacitación regulada por la Ley de enjuiciamiento civil, materias reservadas al legislador estatal.

En lo demás este Parlamento ha exprimido al máximo la posibilidad de conservar, modificar y desarrollar su derecho civil propio; posibilidad que le proporciona el artículo 129 del Estatuto de autonomía y en términos diferentes el artículo 149.1.8 de la Constitución. Apoyada en el criterio estatutario amplio esta ley conserva alguna de las materias ya existentes en el derecho catalán tradicional como, por ejemplo, el año de viudedad, antes año de luto, o el tradicional *agermanament* o pacto de mitad por mitad propio del derecho de Tortosa.

No solo ha modificado algunas de estas materias, como es la transmutación de manera un tanto soslayada del régimen de separación de bienes en un régimen de pseudoparticipación, sino que además ha desarrollado el derecho de familia introduciendo elementos o instituciones que jamás habían formado parte de nuestra regulación. Me estoy refiriendo con ello, por ejemplo, a la disciplina relativa a la conmorienencia o al domicilio familiar.

Este grupo parlamentario ha propuesto una serie de enmiendas claves que estamos interesados en seguir defendiendo y que desde luego hace y ha condicionado nuestro apoyo al texto que se presenta hoy. Pues entendemos que estas enmiendas..., que se refieren sobretodo al tratamiento de la custodia compartida y, en particular, a su aplicación por parte de los jueces. Previo a la nominación, a la enumeración y a la motivación de estas enmiendas quisiéramos, desde Ciutadans, hacer una consideración respecto del modelo que se propo-

ne con la custodia compartida, que permite introducir una novedad realmente singular que como tal supone una evolución, un paso adelante, en el ámbito de las relaciones familiares y adapta la legislación a nuevas circunstancias que no podemos ignorar. Se contempla este supuesto en aquellos casos en los que el padre tiene el deseo de participar en su responsabilidad como padre de modo permanente y con una presencia continuada y más intensa, en resumen, en igualdad de condiciones respecto de la madre.

Es cierto que estos casos son todavía minoritarios, pero la tendencia nos muestra que aumentarán en el futuro y, por tanto, tenemos la obligación, como legisladores, de favorecer esta tendencia. Este modelo a nuestro entender beneficia a los hijos, beneficia a la madre y beneficia a aquel padre que no quiere quedar en situación de inferioridad respecto de la madre en lo que se refiere a la educación.

No hace falta ser ningún experto psicólogo o sociólogo para darse cuenta de que ante la separación de los padres en un régimen de custodia compartida los hijos reciben una educación que favorece el respeto a la pluralidad, tolerancia y amplia y flexibiliza la perspectiva que se les presenta del mundo que les rodea, con todo el entramado de complejidades que se derivan de la interacción social de una personalidad en formación.

Si un hijo puede recibir el apoyo y disfrutar de la presencia de su padre y de su madre por igual el ordenamiento jurídico debe favorecer esta situación. Por tanto, las enmiendas que Ciutadans propone afectan a un número bastante limitado de artículos y centradas en su mayoría en la preferencia por la custodia compartida.

Si esto se hubiera aceptado, y se ha estado hasta el último momento abiertos a aceptar una enmienda al respecto..., si esto se hubiera aceptado, digo, nuestro voto al Código civil hubiera sido favorable. Pero no ha sido posible, y entendemos que ello hace que todo esto, que esta negativa a aceptar el carácter preferente de la custodia compartida, hace más complicada, más difícil, menos clara..., en definitiva, da una menor seguridad jurídica a la hora de aplicar la custodia compartida.

Nuestras enmiendas. Paso brevemente a explicar nuestras enmiendas. La primera, referente al artículo 233-1, referente a las medidas provisionales que pueden solicitarse al presentar las demandas de nulidad, separación o divorcio. Nos parece adecuado que ya en este primer momento jurídico de las crisis matrimoniales se prevea, precisamente, por la autoridad judicial lo pertinente respecto a la citada custodia compartida de los hijos, y que en el caso que no se opte por esta solución preferida legalmente y se atribuya tal custodia a uno solo de los progenitores se justifique esta decisión.

Sabemos que toda resolución judicial debe ser motivada, pero nos parece muy oportuno subrayarlo en este precepto para reforzar el carácter prioritario de la custodia compartida. El juez tiene que percibir con claridad que la opción legislativa prioritaria es esa, precisamente la custodia compartida.

En lo relativo..., otra enmienda nuestra, en lo relativo al convenio regulador en aquellos casos en los que existan

hijos comunes. Consideramos que el apartado mejoraría si al referirse a los alimentos que han de prestar los cónyuges se indique la prestación alimenticia que ha de satisfacer cada uno de los progenitores. Se trata de un deber de los padres respecto de los hijos y es independiente del vínculo conyugal que pueda existir entre los dos progenitores.

Respecto al apartado 233-4, apartado 3, relativo a las medidas definitivas aprobadas por el tribunal, el escrito de la enmienda en este caso es idéntico al de la primera enmienda que hemos comentado. La ley está inspirada en una preferencia hacia la custodia compartida de manera que si, atendido a las circunstancias del caso, el tribunal decide no optar por la misma, se recuerda de manera explícita que tal resolución judicial debe estar motivada; de suerte que el juez deberá justificar de manera clara y nítida porqué se aparta de la custodia compartida y considera más oportuno conferirla a uno de los progenitores.

Por otra parte, se incluye una mención a la convivencia alternada de los hijos con cada progenitor; es decir, y ¿por qué?, de lo que se trata es de introducir un nuevo régimen, distinto del tradicional sistema de visitas.

La enmienda más importante y nuclear de nuestra posición: el artículo 233-10, apartado 2, relativo a la guarda. El artículo, tal y como está redactado, hace abstracción de nuevo sobre la custodia compartida. No olvidemos que los jueces se apoyarán en estos preceptos para fundamentar su decisión. Solo pedimos coherencia de la técnica legislativa con la política legislativa. Si este Parlamento ha optado, al ejercer su función política, por dar preferencia en lo relativo a la guarda de los hijos a la custodia compartida, la buena técnica legislativa nos obliga a tenerla presente, siquiera en los preceptos más atinentes a ella. Este artículo 233-10 se refiere precisamente a la guarda. ¿Cómo no mencionar siquiera el carácter preferiblemente compartido de la misma?

Referimos también a nuestra enmienda relativa a las relaciones personales entre los miembros de la familia. En este punto nos parece adecuado subrayar la especial protección de las relaciones de los hermanos ya existentes con aquellos que hayan nacido después de la ruptura de los progenitores. Se trata de establecer un principio general de actuación que evite que la fractura de la convivencia de los padres obstaculice la relación entre hermanos.

Vamos a la última, referente a las facultades que respecto a la vida diaria del niño se atribuyen al cónyuge o conviviente del progenitor. La norma, a nuestro juicio, es demasiado complaciente con este cónyuge o conviviente no progenitor, pues literalmente se indica en el texto del proyecto que tiene derecho a participar en la toma de decisiones relativas a la vida diaria del niño.

No nos negamos, nosotros, a que en efecto pueda existir esta posibilidad, pero si atenuamos su rigor y hacemos decir a la ley que este cónyuge o conviviente «puede participar», nos parece mucho más adecuado.

De acuerdo a lo expuesto anunciamos que Ciudadans votará en contra de esta ley, ya que, aun entendiendo que los trabajos de la ponencia han mejorado el texto

inicial, no se recoge de modo claro y determinante la figura más relevante, el de la preferencia por la custodia compartida, núcleo de la mayoría de nuestras enmiendas, solicitando el apoyo y votación favorable a las mismas, que se someterán a continuación a votación.

Muchas gracias.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per fixar posicionament sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, la il·lustre senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

Gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, el posicionament del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és favorable a l'aprovació del Projecte de Llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya.

Estem convençuts que s'ha fet una bona llei; s'ha fet la llei que ens ha de servir per a donar resposta a les demandes i a les necessitats de la societat catalana de principis del segle XXI pel que fa a persona i família.

Per això volem en primer lloc fer un agraïment a aquelles persones que han contribuït al fet que avui puguem aprovar el Projecte de Llei del llibre segon. Agraïment molt especial als membres de l'Observatori de Dret Privat, que durant anys han treballat en el projecte i perquè aquest projecte tingui la qualitat i el rigor jurídic desitjable; agraïment que personalitzem en la seva directora, la senyora Ana Llanza.

També el nostre agraïment molt especial als professors universitaris de dret civil, al doctor Josep Ferrer, al doctor Jordi Ribot i a la doctora Ester Farnós, per la seva estreta col·laboració jurídica i contribució científica a l'obra de codificació general i molt especialment a aquest llibre segon, relatiu a persona i família.

També el nostre agraïment a la directora general de Dret i Entitats Jurídiques, la doctora Elena Lauroba, que en tot moment ha estat pendent dels nostres treballs i ha mostrat la disponibilitat, la col·laboració sense límit. No hi ha dubte que la seva empremta també està en aquesta llei.

Voldria recordar que en el quart aniversari del referèndum de l'Estatut pel poble de Catalunya en fem el desplaçament amb aquesta llei. I ho fem des del convenciment de la seva constitucionalitat.

Avui ja tenim la sentència del Tribunal Constitucional. I el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi lamenta que l'actuació de l'alt tribunal no hagi respost al principi de conservació de l'obra del legislador. No ens cansarem de repetir que el Tribunal Constitucional no és el legislador, no pot substituir el legislador, ni es pot convertir en jutge de l'oportunitat ni de la correcció tècnica o de l'eficàcia de la llei. Compartim l'opinió d'aquells juristes que reconeixen al legislador democràtic una primàcia, quant a interpret autèntic de les concepcions ètiques i polítiques de la societat en un moment determinat.

El nostre grup parlamentari té present aquest paper del legislador i té en compte el títol competencial, expressat concretament en l'article 129 de l'Estatut, per regular la matèria que conté aquesta llei. Però que el que té més present i el que més el preocupa és la necessitat de donar resposta al patiment, a les necessitats, a les demandes dels diferents col·lectius als quals s'adreça la llei; penso molt especialment en els tutelats, en els menors, en els pares, les mares, els avis, les àvies, etcètera.

El Consell de Garanties Estatutàries ha confirmat, amb el seu dictamen de 6 de juliol, la constitucionalitat i estatutarietat del projecte. I el projecte ha sortit reforçat. I el Partit Popular de Catalunya està disposat, pel que es veu, a recórrer-ho tot al Constitucional. I li hem de dir que no vegi el fantasma de la inconstitucionalitat planejant per aquest Parlament. Aquest Parlament expressa la voluntat del poble de Catalunya de continuar desplegant el seu Estatut, que és i ha de ser l'Estatut de tothom. El dictamen del Consell de Garanties és contundent: quatre conclusions adoptades per unanimitat, afirmant que el projecte de llei no és contrari ni a la Constitució ni a l'Estatut.

El nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi tenim un posicionament molt clar: avançar en la reforma del nostre dret civil; volem contribuir a mantenir la seva actualització per tal de donar resposta a les noves situacions i a les noves demandes de la nostra societat.

Efectivament, moltes són les novetats d'aquest projecte de llei, i en destacaré algunes que valorem de forma molt positiva: la personalitat civil s'adquireix pel fet de néixer; no s'inclou el tractament ambulatori involuntari; les institucions de protecció de la persona mantenen aquelles que són tradicionals però també se n'introdueixen altres de novadores; es reconeixen les relacions familiars basades en la convivència diferent de la matrimonial, junt amb el reconeixement de la diversitat familiar –no hi ha caos, hi ha diversitat–; obligatorietat de presentar un pla de parentalitat en cas de ruptura dels progenitors que governi la quotidianitat, el dia a dia de la relació amb els fills, i que aquest dia a dia no es converteixi en un conflicte permanent; potenciem la mediació com a instrument de resolució de conflictes; s'introdueix la regla de la responsabilitat parental compartida i la guarda conjunta, en la mesura en que sigui possible; es reconeix el dret dels fills menors a mantenir relacions amb els avis/àvies; noves regles d'atribució de l'ús de l'habitatge en cas de ruptura, amb la ferma voluntat de protegir al cònjuge més feble.

De totes aquestes situacions en parlem quan ho fem en el llibre segon del Codi civil de Catalunya, que molts no creien i altres no volien que s'aproves en aquesta legislatura. I ens preguntaven, uns des de la incredulitat i altres des del temor: «S'aprovarà, aquesta llei?» Doncs, avui tindran la resposta.

Hem vetllat perquè el projecte mantingués les novetats que el caracteritzaven i que el caracteritzen, sense que aquestes novetats fossin alterades per les transaccions obligades que en feiem.

Lamentem que Convergència i Unió no retiri les seves esmenes. El seu posicionament el que fa és expressar

una enyorança del passat. Volen que el «seu», entre cometes, Codi de família, de 1998, continuï vigent, i moltes de les seves esmenes el que fan és reproduir el contingut d'aquest text.

Altrament, ens acusen de ser intervencionistes –ho van dir en la seva intervenció inicial, ho fan ara–, d'entrar dins de l'àmbit privat i voler regular aspectes que corresponen a l'esfera privada.

Això és veritat, aquesta crítica la podem acceptar i la podem explicar, ja que, Convergència, on diu que nosaltres som intervencionistes –la llei, perdonin–, nosaltres el que els responem és que nosaltres volem garantir els drets de les persones. I els drets de les persones no poden quedar a la porta de la casa; els drets de les persones, eh?, han de ser garantits estiguin on estiguin.

I en algun cas –en algun cas– ens acusen també de voler llançar missatges a la societat. Efectivament, aquesta és una llei que conté certa pedagogia. Ho acceptem; aquesta crítica també l'acceptem.

Respecte a l'opció de CiU de continuar fent lleis especials. Bé, hem posar de manifest que aquest va ser el principal argument del debat inicial. I nosaltres no compartim ni aquesta opció jurídica ni política. Ens ratifiquem en la necessitat de fer un codi, i acabar amb la dispersió normativa, i complir amb un compromís que ja es va dir quan es va fer el Codi de família de 1998. Es va dir: «Farem –farem–» –en el 98–, «farem un codi de família.» Doncs, bé, l'estem fent –l'estem fent. No podem anar enrere, no podem recórrer a la tècnica de les lleis específiques, i cal avançar en el procés de codificació.

El nostre grup parlamentari vol posar en el centre de la seva intervenció d'avui les persones i destacar alguns aspectes de la llei que entenem que donen resposta als conflictes, als patiments que avui són presents a la societat.

Valorem molt positivament que s'introdueixin mesures que poden reduir la litigiositat, alhora que poden constituir instruments eficaços de protecció; per exemple, de les persones grans, que veuen que es pot produir un futur deteriorament en les seves capacitats intel·lectuals i volitives, eh?, i aleshores en el llibre segon s'introdueixen previsions preventives d'incapacitat futura, la possibilitat d'apoderament notarial preventiu, la figura de l'assistència en situacions de deteriorament. També ens agrada la nova regulació del patrimoni protegit, ja que ofereix solucions diverses a problemes diversos.

En matèria de família, en dret de família són moltes les novetats que incorpora i que s'han posat de manifest pels diputats que m'han precedit en la paraula: des de la definició de matrimoni fins a aspectes molt nous referits a la filiació.

Bé, per nosaltres és impossible, evidentment, comentar-les, aquestes, i en volem destacar algunes. Ens referirem a algunes que han estat objecte de polèmica i que al nostre entendre constitueixen una fita històrica. Fem una llei que serà –que serà– un referent en matèria de responsabilitat parental compartida i guarda conjunta. El nostre posicionament és molt clar, és de sentit comú

i es sintetitza dient: el fet que els progenitors es separin no ha de comportar una separació d'aquests amb els seus fills; la ruptura no altera els vincles, no altera les responsabilitats, i s'ha de garantir que es mantinguin les relacions entre els progenitors i els seus fills.

El principi que ha guiat el nostre grup parlamentari en aquesta matèria no hi ha dubte que és el principi de l'interès del menor, i per això defensem que la ruptura dels progenitors no ha de comportar la ruptura d'aquests amb els seus fills; no hi ha d'haver vencedors ni vençuts després d'una ruptura.

Així, doncs, nosaltres entenem que, d'una lectura conjunta de l'article 233-8 i del 233-10, la regla que apareix, que s'instaura, és la guarda conjunta dels menors. S'abandona el principi que el trencament de la convivència entre una parella significa que un dels progenitors quedi automàticament apartat dels fills, com succeïa fins ara. A partir d'ara parlem de coresponsabilitat, parlem de coparentalitat, parlem dels progenitors, eh?, i del seu paper quant a la guarda conjunta.

El nostre grup parlamentari fa una valoració molt positiva també dels instruments de la mediació i del pla de parentalitat. El pla de parentalitat és l'instrument que ha d'acabar amb el conflicte del dia a dia entre els progenitors respecte a la guarda dels menors. No es pot convertir en un conflicte permanent. Som molt conscients del patiment de les persones que es troben en aquesta situació. I la nostra voluntat és que a partir de la llei puguin reconduir les relacions, resoldre els enfrontaments i tots dos progenitors puguin exercir els seus drets, els seus deures respecte als seus fills i filles, i puguin mantenir una relació normalitzada i gaudir tots dos dels seus fills. És el Pla de parentalitat una eina que s'ha revelat extremadament profitosa en altres ordenaments jurídics.

Si anem a la nova terminologia de la responsabilitat parental compartida, hem de dir que aquesta nova terminologia respon a arguments estrictament jurídics, i aquí hem d'apel·lar a normes internacionals i comunitàries –parlo del Conveni de l'Haia de l'any 1993 i parlo de diferents reglaments comunitaris que utilitzen aquesta nova terminologia. Entenem que és un exemple de modernitat, i que estem segurs que serà un referent a partir d'ara.

Considerem necessari que l'entrada en vigor de la llei sigui l'1 de gener de 2011, ja que, i a això s'ha fet referència també en les intervencions que m'han precedit, ja que aquesta *vacatio legis* permetrà fer una divulgació de la llei entre els operadors jurídics, permetrà fer una explicació de les novetats de la llei, una llei que esperem i sabem que molta gent l'espera amb candeletes.

El Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi, també pel que fa a les parelles estables, valora molt positivament que s'unifiqui la regulació de les heterosexuales i de les homosexuals i s'introdueixi la seva regulació en un codi de família, no com fins ara que estaven en lleis especials. Nosaltres considerem que tota aquesta diversitat de models familiars ha d'estar reflectida en el Codi de família.

La regulació del projecte permet abraçar situacions que la Llei d'unions estables de parella no abraçava. No es

tracta..., no es tracta, al nostre entendre, de tenir una mera de nou estat civil, el de convivent en parella. No es tracta d'això; es tracta de l'aplicació d'una regulació legal pensada per a mitigar les conseqüències de la ruptura d'una situació fàctica, especialment en consideració als interessos de la part més vulnerable.

Dins de la filiació valorem molt positivament el fet que incorpori previsions per donar resposta a les necessitats de les famílies reconstituïdes. La regulació del llibre segon també té una novetat quant a l'equiparació de tots els efectes de la filiació adoptiva i la filiació per naturalesa.

El nostre grup parlamentari considera que tota la informació que es pugui adreçar al fill adoptat és positiva. No es tracta d'una intromissió de l'Administració, perquè és evident que la informació que puguin donar les famílies als seus fills no es pot controlar. El que fem és enviar un missatge a la societat, ja que aquest missatge està en la línia de la recomanació del Consell d'Europa que diu que la informació es faci al més aviat millor. El límit dels dotze anys, també se'n ha criticat, és una pauta d'edat que està present en el dret de família com a paràmetre de maduresa per al menor.

El Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi considera que aquest és un projecte de llei que té una voluntat garantista, no intervencionista, garantista. Volem atorgar garanties a les persones, a les més febles, a les més vulnerables, es diguin menors, es diguin pares, es diguin mares, es diguin persones incapacitades, es diguin persones discapacitades, es diguin persones maltractades. Volem donar garanties a aquestes persones. I, per tant, el nostre grup parlamentari votarà en contra de totes les esmenes que es mantenen vives per part dels diferents grups parlamentaris, considerem que responen a plantejaments ideològics en la majoria dels casos allunyats dels nostres, i, per tant... I també mostren una enyorança del passat. Nosaltres volem anar endavant, volem donar respostes, volem fer una llei que acabi amb el patiment, i per això votarem a favor del dictamen, des del convenciment que el llibre segon del Codi civil, relatiu a la persona i a la família, és una bona llei.

El vicepresident primer

Senyora diputada...

La Sra. Pardell Veà

Acabo, president. És una bona llei, és una llei que té vocació de futur, de permanència en l'ordenament jurídic, com ho demostren tots aquests aspectes que hem anat assenyalant, esperant i desitjant que les llibertats i les necessitats de les persones i dels col·lectius als quals s'integrin trobin en aquesta llei la resposta que esperaven i necessitaven.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres diputats i diputades, honorable consellera..., també voldria aprofitar per saludar la directora general de Dret i Entitats Jurídiques i el seu equip de col·laboradors, que estan presents a la tribuna, i la resta també de persones que segueixen amb molta atenció aquest debat perquè s'hi senten directament implicades.

Ho vaig dir el dia que vam admetre a tràmit aquesta llei, que es tractava, des del meu punt de vista i amb tota la humilitat, i no pel fet que n'hagi estat ponent, de la llei més important de la legislatura. Suposo que n'hi ha altres de tan importants, segur, en tot cas, és una de les més importants. I és molt important per la transcendència que té, per la projecció i la universalitat, perquè afecta tots els catalans i les catalanes, pels interessos sobre els quals incideix, que són interessos molt importants, perquè parlem de la persona i de les famílies, i, per tant, segurament no hi ha res més important. I també ho és pels debats apassionats que ha suscitat i per l'interès amb què l'han seguit un conjunt de col·lectius que s'hi senten directament implicats. Per tant, ho vaig dir i ho reitero.

I el cert és que, almenys per part meva, davant d'una llei d'aquesta transcendència, una mica penses, doncs, que t'agradaria tenir un perfil més complet, no? En aquest cas, m'hauria agradat tenir la visió en profunditat dels sociòlegs, que analitzen els canvis de la nostra societat i tenen una perspectiva; m'hauria agradat també tenir el cabal de coneixements dels civilistes, que en tenim de molt experts i doctes, i també l'experiència pràctica dels jutges quan apliquen la norma. És clar, jo no sé si hi ha algun diputat que pugui tenir aquests coneixements, jo segur que no.

I, en tot cas, si bé és cert que hem comptat amb la col·laboració inestimable d'un seguit d'experts, alguns d'ells membres de l'Observatori del Dret Civil, també és cert que l'última responsabilitat i la responsabilitat directa és dels que la votarem, i, per tant, doncs, això et fa sempre estar una mica intranquil. Tot i així, puc dir que els treballs en la ponència han estat uns treballs seriosos, rigorosos, complexos, arduos, perquè ha estat una ponència llarga, s'han debatut més de cinc-centes esmenes, com ha dit també abans la ponent relatora, i realment fa molts i molts mesos que hi estem treballant, a part de les reunions que hem mantingut també, doncs, amb el departament, que era el primer inspirador de la llei. Per tant, jo crec que els ponents que hem participat en aquesta llei hem estat sotmesos a una pressió intensa i hem hagut d'afrontar un treball complex i ardu.

Malgrat tot, jo crec que tenim un bon text legal. I és un text que respon a una societat que els últims vint o vint-i-cinc anys ha evolucionat d'una forma vertiginosa, d'una forma realment inesperada per molts i que està encara en un procés de canvi accelerat. Alguns es miren aquests canvis des d'una posició d'un conservadorisme recalcitrant, altres des d'un cert esnobisme «progre» els aplaudeixen, aquests canvis. Jo en tot cas crec que el legislador més que entrar en judicis de valor, que tots són legítims, el que hem de fer és regular i establir un marc legal que doni seguretat, que doni confiança i

que realment tots aquests canvis que ja existeixen, que ja s'han plasmat, que són presents i que continuaran, doncs, no vagin acompanyats d'un empitjorament de les relacions o d'un increment de la conflictivitat. És a dir, hem d'establir un marc legal que permeti que tots aquests canvis es consolidin en benefici de les persones.

Anys enrere parlar de les famílies monoparentals o de les famílies en què els dos membres eren del mateix..., els dos cònjuges del mateix sexe o de les famílies reconstituïdes o de les famílies acollidores o de les famílies amb fills adoptats o de les parelles estables o de les persones que viuen amb un apoderat o amb un assistent o de les relacions convivencials d'ajuda mútua era parlar, era referir-se a fenòmens residuals, a fenòmens minoritaris, a fenòmens, en tot cas, que representaven, doncs, sectors de la societat molt poc significatius. Avui tots aquests fenòmens realment han adquirit una importància fonamental i estan en creixement. I, per tant, cal regular-los amb valentia i, ho repeteixo, afrontant aquests canvis vertiginosos.

Per això, per exemple, no podem estar gens d'acord amb la diputada que deia abans o amb les diputades que m'han precedit quan esmentaven que no entenien que s'atorguessin alguns drets al cònjuge convivent en el cas de les famílies reconstituïdes. Però, és clar, tots sabem que aquests cònjuges han de col·laborar també en la tasca d'educació dels fills de l'altra parella i han d'afrontar també decisions. Per tant, han de tenir la capacitat de col·laborar en aquesta educació perquè també són part implicada.

I en el cas que es morís el cònjuge biològic, doncs, el que diu la llei és que l'altre recupera la guarda, però en el cas que no la pogués recuperar pel motiu que fos, si bé també tenen opció que d'aquesta guarda se'n facin càrrec, per exemple, els avis o els oncles, ha de tenir també alguna opció, en el benentès que primer s'ha d'escollar l'altre cònjuge i s'ha d'escollar també els fills. O en el cas de les famílies acollidores, que van venir en seu parlamentària a queixar-se que moltes vegades havien de prendre decisions que afectaven la quotidianitat dels seus fills i en canvi no les podien prendre. I, per tant, això també calia regular-ho. O en el cas de les parelles estables. O en el cas d'aquelles persones que, en previsió d'una incapacitat futura, han nomenat un apoderat i que potser quan arribi el moment d'aquesta incapacitat no cal que es constitueixi una tutela perquè les formes d'incapacitat són molt diferents i, a més, a vegades obeeixen a processos graduals. I, per tant, en aquest cas, la creació de la figura de l'assistent també és una figura molt positiva, no?

Entre els molts canvis que s'hi han introduït, jo voldria començar incidint en els de l'article 233, que és el que regula l'atribució de la guarda en el cas de les famílies que s'han trencat, no?, que hi ha hagut un divorci. Bé, a mi em sembla que l'article 233-10 és molt clar, en el sentit que manifesta que les responsabilitats parentals s'han d'atorgar, s'han d'exercir amb caràcter conjunt, i, per tant, la guarda també s'ha d'exercir amb caràcter conjunt. I, de fet, el cas en què la guarda es pugui atorgar amb caràcter individual es preveu com una excepció, només en els casos en què aquesta possibilitat

sigui la millor per al menor, és a dir, només en els casos en què sigui impossible o que la guarda conjunta sigui inapropiada perquè pogués causar un perjudici en el menor. Per tant, la norma, el model al qual hem de tendir, el model que s'ha de consolidar com a model referencial ha de ser la guarda conjunta, perquè, a més a més, aquest article remet també al 233-8, que parla i esmenta que les responsabilitats parentals abans del divorci eren compartides i, per tant, després ho han de seguir sent, de compartides. Per tant, no hi ha dubte que s'ha d'avançar cap aquí.

I en els criteris a l'hora de determinar la guarda, nosaltres entenem que n'hi ha un de molt important, que és el recollit a l'article 233-11c, on s'esmenta que l'autoritat judicial valorarà la cooperació entre els dos cònjuges o dels excònjuges a l'hora de proporcionar un marc estable als fills. És a dir, que el que es vol és premiar l'entesa, premiar el pacte respecte a un pla de parentalitat que atribueixi clarament, doncs, les responsabilitats parentals als dos cònjuges, de tal manera que el puguin compartir, si no de forma simètrica, perquè, és clar, estem en un procés d'evolució en el qual vint o vint-i-cinc anys enrere molts pocs homes tenien la disponibilitat per dedicar-se a l'educació dels fills, i, en canvi, moltes dones la tenien tota, estem evolucionant de forma molt ràpida cap a un altre model en què ambdós cònjuges tenen responsabilitats laborals fora del domicili familiar, i ambdós tenen interès també a educar els seus fills i a dedicar-hi tot el temps. Per tant, en aquesta transició, si bé no tots, hi haurà sempre situacions simètriques, està clar que anem cap a l'ideal que l'exercici de responsabilitats parentals sigui compartit i tots dos se'n facin càrrec.

I estan molt bé, també, les previsions que s'han fet a l'article 233-20 i 233-21, en les quals l'atribució de l'habitatge familiar ja no va lligat de forma automàtica a l'atorgament de la guarda, sinó que es pondera, es valora la situació econòmica, per tant, es té en compte qui és el més necessitat, i també es permet que el titular del pis, si té mitjans, pugui satisfer amb una prestació econòmica el dret a l'habitatge.

Per tant, separem els aspectes patrimonials dels aspectes afectius i dels aspectes relacionats amb l'educació dels fills, amb la qual cosa racionalitzem aquesta mena de conflictes i evitem les interferències que s'havien donat tradicionalment quan l'atorgament del domicili anava molt lligat, de forma directa, a la guarda, i no es contemplaven altres raons.

Bé, malgrat que penso que s'ha fet un gran esforç a la ponència, hi ha hagut tres partits que han anunciat que hi votaran en contra. Jo, la veritat és que les raons per les quals votaran en contra, malgrat que les han explicat, no les acabo d'entendre, perquè si em guio pel clima de treball que ha presidit la ponència, aquestes raons no tenen res a veure amb aquest clima. En tot cas obeeixen a interessos aliens als propis treballs de la ponència, i a mi em sembla que són interessos purament tàctics que tenen molt a veure amb la proximitat de les eleccions. I, bé, si això no em sorprèn en el cas del Partit Popular, perquè ja fa temps que s'està situant en una posició excèntrica des d'un punt de vista social,

com s'ha demostrat en el cas de l'Estatut, per exemple, i el recurs que han presentat, en el cas de Convergència sí que em sorprèn una mica més, però en tot cas crec que amb el Codi civil no s'hi pot fer partidisme, no es pot instrumentalitzar des d'un punt de vista polític, i a la ponència la voluntat ha estat aquesta, senyora Núria de Gispert, ha estat aquesta. El clima de cordialitat i el clima d'entesa que hi ha hagut, i la flexibilitat que hi ha hagut per part dels partits que donem suport al Govern, doncs, semblava que podia desembocar en un acord, i a mi em sembla que fins a l'últim moment no han fixat la posició, perquè aquesta posició, repeteixo, no estava en funció de la possibilitat d'entesa que es va manifestar en el si de la ponència, sinó que respon a altres interessos, que en tot cas seran legítims, però que no els comparteixo.

I, bé, esgotaria el temps que em queda parlant també, de forma molt ràpida, d'altres innovacions que incorpora aquest llibre, com és el reforçament dels mecanismes de protecció dels discapacitats, o com el reforçament també dels mecanismes de control de les tuteles, o en el cas de la creació del patrimoni protegit, o l'objectivació de la compensació econòmica pel treball, que ara pot arribar fins a una quarta part de l'increment patrimonial, o bé les garanties que es donen en el cas de les filiacions dels nascuts per fecundació. Són aquestes, per exemple, un seguit de novetats que el que fan és clarificar, actualitzar, reforçar, garantir, i que, per tant, contribueixen a donar un reconeixement legal a un seguit de fets i de praxis que ja s'estan consolidant.

I, per últim, només voldria recalcar que el nostre grup, malgrat que amb l'esmena sobre la lleialtat i la fidelitat es va abstenir, nosaltres entenem aquests dos termes com a sinònims, i ho recalco –entenem aquests dos termes com a sinònims–, perquè entenem que la lleialtat dins de la parella ha d'estar basada en la fidelitat, perquè, si no, en tot cas estaríem parlant d'altres formes de convivència, i les parelles, normalment, estan basades en aquest principi.

Nosaltres votarem, no cal dir, a favor de la llei, i ho farem pensant que, malgrat que totes les lleis són perfectibles, i que la praxi diària, l'aplicació diària per part dels estaments judicials acabarà de confirmar-nos si hem fet una bona feina, però creiem que els fonaments estan posats, i, en tot cas, si en una propera legislatura cal corregir o perfeccionar, doncs, el Parlament és sobirà per fer-ho.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, una salutació molt especial a la directora general d'Entitats Jurídiques i de Dret, la senyora Elena Lauroba i tot el seu equip, i també a l'equip de l'Observatori del Dret

Privat, sense la seva ajuda hauria estat molt difícil poder trobar els encerts que tenim aquí i, en tot cas, els defectes seran per culpa dels ponents.

El que farem avui, amb l'aprovació del llibre segon de persona i família, constitueix una peça cabdal, s'ha dit, del Codi civil de Catalunya entès com l'expressió del caràcter d'ordenament complet i autosuficient de la nostra legislació civil pròpia d'una nació amb cultura, amb institucions i amb tradicions pròpies.

Amb el que avui aprovem, aquest Parlament donarà una primera resposta contundent a la visió reduccionista de profund desconeixement de la realitat social, jurídica i històrica de Catalunya, que ha posat en evidència la recent sentència del Tribunal Constitucional, en fer una interpretació dels articles de l'Estatut relatius als drets històrics i a l'abast de les nostres competències en matèria civil. La llei posa de manifest el caràcter viu del nostre ordenament civil, i la seva capacitat per donar resposta als problemes reals de les persones i les famílies de la societat catalana.

La nostra competència legislativa en matèria civil és plena, com ple era el nostre sistema de dret català vigent en el moment d'entrar en vigor la Constitució del 78, contingut en la complicació del 60, també dret precompilat que conformaven un ordenament civil complet, que tenia el seu propi dret supletori, amb les seves pròpies fonts de dret i amb la seva pròpia tradició.

Aquesta llei només ha de mirar enrere per recollir allò que és positiu i aprofitable de tot el nostre dret històric en matèria de persona i família, però sobretot per actualitzar i perfeccionar tot el treball legislatiu que s'ha de reconèixer que s'ha fet en els últims decennis a Catalunya, recollida en les lleis que aquest codi refon i que substitueix.

Des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida volem destacar com davant de la visió reduccionista i quasi menyspreu de la sentència del Tribunal Constitucional en el seu fonament de dret dissetè, sobre l'abast i el contingut dels drets i deures i els principis rectors de les polítiques públiques, aquesta llei que avui aprovarem constitueix una resposta contundent i una afirmació clara del paper informador i condicionant de la tasca legislativa que per a aquest Parlament té el capítol del nostre Estatut relatiu als drets i deures en l'àmbit civil i social i els principis rectors, associats en favor de les persones, de les famílies i dels afectats per situacions de desigualtat objectiva i per evitar discriminacions.

Quins són els aspectes més destacables pel nostre grup parlamentari. Primer de tot, també s'hi ha fet molta referència, els aspectes d'autonomia personal. Un nou sentit a les institucions vinculades al concepte d'incapacitat. Aquest projecte parteix del principi que tota persona física té una capacitat natural i que s'ha de respectar sempre. Aquesta capacitat natural no està condicionada a una edat determinada, sinó que es manifesta per la capacitat de la persona d'entendre i raonar tot allò que l'afecta o que pot afectar la seva situació personal, tant en aspectes físics i intel·lectuals, com patrimonials, o amb les seves relacions familiars.

La limitació a la capacitat, doncs, sigui mental o física, és sempre específica per a cada persona, i per això més

que substituir la capacitat d'obrar d'una persona afectada amb un grau d'incapacitat, es tracta que es complementi la seva capacitat en allò que necessiti, facilitant-li sempre l'expressió de la seva personalitat. Amb això ens inspirem en la convenció de Nova York sobre drets de les persones amb discapacitat del 13 de desembre del 2006, ratificada per l'Estat espanyol i en especial a la referència que es fa a l'exposició de motius, que les institucions relatives d'incapacitat s'han d'interpretar sempre d'acord amb aquesta convenció en el sentit de menys restrictiu possible a l'autonomia personal.

També es recullen, també s'ha dit aquí, no m'hi estendré, un gran nombre d'institucions vinculades a ajudar les persones amb discapacitat: l'assistència personal, els acords d'ajuda mútua, nomenament d'apoderats, tutors de forma anticipada, etcètera, que permeten a la persona exercir les seves capacitats, sigui quina sigui la seva situació personal al llarg de la vida. L'autonomia de la persona es tradueix també en uns principis bàsics de dret, a disposar del propi cos i a viure amb dignitat el procés de la mort, i a tenir documents de voluntats anticipades, etcètera. I també, per què no?, i cal dir-ho, que així ho diuen les institucions internacionals, el dret a conèixer el propi origen en el cas dels adoptats, conforme als tractats internacionals.

En els apartats relatius a la família i a les relacions familiars i afectives, per al nostre grup són especialment destacables les mesures que fan efectiu i normal el reconeixement i equiparació de les diverses formes de relació afectiva, incloses les famílies monoparentals i reconstituïdes.

Ens sentim especialment còmodes amb l'aportació que han fet a la definició més actualitzada i més madura i responsable del matrimoni com a vincle jurídic entre dues persones que origina una comunitat de la vida en la qual els cònjuges s'han de respectar, actuant en interès de la família, guardar-se lleialtat, ajudar-se i prestar-se acords mutus. Ha cridat molt l'atenció aquest concepte de la lleialtat, veig que tots els grups s'hi han referit, no sé en quin sentit, alguns han semblat fer-hi alguna qüestió. No sé si s'han mirat el *Diccionari General de la Llengua Catalana*, diu de la lleialtat que: «És guardar escrupolosament la fidelitat deguda i que és incapacitat de ser traïdor.» O, amb el Covarrubias, trobaríem en el *Tesoro de la lengua castellana* del 1700, una definició molt bonica de la lealtad: «El que guarda fidelidad y tiene reconocimiento y amor al que se fía de él». No sé què els espanta en aquesta definició. Crec que és prou moderna i prou efectiva.

També ens agraden les mesures per fer efectiva la igualtat entre els cònjuges o persones que conviuen amb parella estable. Senyores i senyors diputats, en el nostre treball amb la ponència, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida hem tingut molt en compte que, més enllà de les proclames formals que hi han a la llei sobre la igualtat i sobre la llibertat civil, que tant ens hi hem referit, cal disposar de mesures per ajudar a superar situacions objectives de desigualtat, de subordinació, sigui econòmica, sigui cultural o afectiva que es donen dintre de la família, que es donen en les relacions de parella lamentablement encara, i que normalment afecten més les dones.

Per tant, ens sentim satisfets que la nova llei disposi de mesures preventives, informatives, compensatòries per garantir que cap membre de la parella sigui víctima de situacions de discriminació o de perjudici econòmic o patrimonial, tant en les relacions de convivència normal, fent que es tingui en compte i es valori degudament la dedicació a la llar de cada membre de la parella, com en les situacions de crisi o trencament de la relació. Aquí s'ha explicat a bastament.

El criteri prioritari –per nosaltres també molt important– d'aquesta llei, s'hi ha fet referència, és el superior interès dels menors. Aquest principi comporta, primer de tot, la plena equiparació de drets i deures dels fills i filles adoptats, i el reconeixement d'aquests a ser informats del seu origen; el reconeixement explícit a les famílies acollidores –com aquí s'ha dit anteriorment–, i a les famílies preadoptives, i dels drets que els assisteixen en benefici del menor que tenen en acolliment.

La llei, com s'ha dit, i algú ho ha trobat malament, introdueix nous conceptes, noves definicions i, sobretot, nous principis, nous valors més ajustats a la realitat social i a les necessitats afectives, educatives i formatives que s'han de tenir en compte en les relacions dins de la família, sí, valor pedagògic de la llei, en especial entre pares i fills, i que s'han de veure aplicats de forma afectiva en les situacions de crisi familiar. S'ha fet una àmplia referència al concepte de responsabilitat parental. Nosaltres entenem que aquesta és una aportació fonamental, no estem parlant de custòdies, custodiats ho estan els presos i els detinguts, no estem parlant de visites, visites les tenen els presos, estem parlant de persones que viuen una relació i que tenen unes responsabilitats, i que aquestes responsabilitats són sempre compartides i que sempre s'han d'exercir conjuntament, sempre en benefici del menor, sempre que sigui necessari i sempre en qualsevol situació. Només en casos excepcionals, quan estigui precisament en risc aquest dret i aquest principi del dret superior del menor, es pot posar límit.

Ens agrada molt la definició que fa la relació del codi, les relacions entre pares i fills. Qui pot negar la importància que es reconegui en el codi el principi de respecte mutu entre progenitors i fills?, o que els fills, mentre estan en potestat dels pares, han d'obeir els progenitors, llevat que els intentin imposar conductes indignes o delictives?, o que els progenitors poden corregir els fills amb potestat de manera proporcionada, raonable i moderada, amb ple respecte de llur dignitat? Ningú dirà que és un liberalisme excessiu. La societat demana aquests pronunciaments. I aquesta majoria que aprovarà la llei els ha tingut.

I, davant de les situacions de ruptura familiar, nosaltres reafirmem que la nul·litat del matrimoni, el divorci o la separació no alteren cap de les responsabilitats, cap dels drets ni cap dels deures dels progenitors envers els fills. No m'estendré perquè el senyor Miquel Àngel Estradé ha explicat molt clarament aquests conceptes. M'agrada simplement fer una referència a una aportació cabal d'aquesta llei: el Pla de parentalitat.

El Pla de parentalitat concreta de la manera en què ambdós progenitors exerceixen les responsabilitats parentals, i s'hi han de fer constar els compromisos respecte a la guarda, a la cura i a l'educació dels fills.

Senyores i senyors diputats, els nens i nenes –s'ha dit molt aquí– no es divorcien. Els nens i nenes no han de patir les conseqüències de les desavinences dels progenitors. Les relacions amb els progenitors, amb l'entorn familiar i social, l'educació, l'alimentació, l'habitatge, s'han d'alterar el mínim possible quan els progenitors se separen, sense situacions de tensió, d'instrumentalització ni de manca o privació afectiva o material. La guarda és sols un aspecte –és sols un aspecte– de la responsabilitat parental. Molta gent s'ha aturat només en la guarda, tenir el fill com una propietat.

La nostra intenció, i crec que la llei que avui aprovem ho ha aconseguit, és separar d'una vegada per totes les determinacions sobre les relacions personals i familiars dels progenitors i dels progenitors amb els fills, respecte a les determinacions sobre aspectes econòmics, patrimonials i d'exposició de l'habitatge.

En definitiva, la nostra voluntat ha estat la d'ajudar a superar una situació indesitjable i perversa, en què davant de la facilitat que avui hi ha objectivament per resoldre les relacions matrimonials i de parella, en què, de fet, el divorci o la separació no requereixen culpables ni discussions, es traslladin les discussions i les culpabilitats a la discussió sobre qui pren possessió, qui es queda amb el control dels fills.

La conflictivitat personal afectiva, patrimonial o econòmica que tingui la parella no es pot traslladar als menors, convertits moltes vegades en penyora o peça de canvi per obtenir millors condicions econòmiques, patrimonials o d'ús d'habitatge. Això s'ha acabat. La llei és prou clara, i els jutges tenen un bon instrument per aplicar-ho, sempre que, naturalment, la comunitat jurídica d'aquest país hi ajudi.

Ja hem dit abans que en la nova llei s'han introduït moltes mesures per evitar discriminació econòmica de la part més feble en la relació familiar, per compensar adequadament la dedicació a la llar, i també a la cura dels fills i a la feina feta a la família. També per garantir l'ús de l'habitatge, sense necessitat que aquestes mesures vagin associades a la interrupció de les relacions amb els fills o amb els progenitors.

Tot això amb les mesures preventives suficients per garantir que la bona cura, la formació dels fills i filles, que es contempla amb la introducció d'un nou article molt ponderat sobre els criteris i les circumstàncies per determinar el règim i la manera en què s'ha d'exercir la guarda dels fills, sense contradir –sense contradir-lo– el manteniment del caràcter compartit d'aquestes responsabilitats parentals.

Per últim, respecte al posicionament dels grups, ens sorprèn l'eterna discussió entre llibertat civil i intervencionisme –vell discurs en aquesta cambra.

Mirin, senyores i senyors diputats, no hi haurien llibertats civils si no hi hagués hagut intervencionisme; no hi haurien llibertats civils si no hi haguessin hagut canvis que minories van impulsar i que després s'han fet majoria en un moment determinat.

En aquest moment potser val la pena recordar, i crec que avui que fem molts reconeixements..., el nostre grup vol

fer un especial reconeixement a dues persones, que ja fa molts anys que van traspassar i que vostès segurament no coneixen, però que ara els explicaré qui eren: en Pere Estela Gené, de trenta anys, vidu, boter d'ofici, i l'Antònia Llurba i Aiguadé, de vint-i-cinc anys, soltera, ambdós de Reus. Aquesta parella van contravenir la llibertat civil que hi havia pocs dies abans que el 14 de novembre del 1968, en ple període revolucionari, algú intervingués amb el que era la consuetud de la societat i diguéssin que hi havia llibertat de cultes, i diguéssin que hi havia llibertat civil i diguéssin que es podien casar pel civil.

Aquestes persones van ser els primers que es van casar a Catalunya pel civil i els primers que es van casar per Espanya. Si no hi hagués hagut una revolució, si no hi hagués hagut un canvi social, si no hi hagués hagut intervencionisme, aquests senyors haurien hagut de continuar passant per la sagristia, passant per una societat patriarcal, els agrades o no.

Sí, senyors de Convergència i Unió i senyors del PP, aquesta és la qüestió de la nostra història, sempre ha estat la mateixa: o conservar en nom de la llibertat, o canviar en nom de la llibertat de tots, també de les parts més febles en les relacions.

Gràcies, senyors i senyores diputats per la seva atenció. A l'hora dels agraïments una salutació a totes la quantitat d'entitats, associacions, que ens han ajudat en aquest procés, el que hi ha de bo en aquest projecte també és aportació seva, el que no els hagi satisfet és una mica responsabilitat nostra. Agraïment a tota la resta de membres de la ponència, en especial... —aquí vull dir-ho especialment—, a la nostra relatora, l'Agnès Pardell. Ho ha passat molt malament. Li ho hem fet passar molt malament. Ha patit molt, però ha fet una molt bona tasca. Ho hem de reconèixer, no és un projecte fàcil. Ella hi ha posat la seva millor voluntat i crec que se n'ha sortit. A la resta dels membres de la ponència per les seves aportacions, al lletrat assessor, i també des de la meua persona a les persones que m'han ajudat amb la tasca d'aquesta ponència, la senyora Anna Sanz, l'assessora jurídica, i la nostra gestora administrativa, la Yolanda Camacho, que sense la seva ajuda m'hauria estat impossible ordenar el conjunt d'idees, el conjunt de propostes que ara arriben a un bon fi amb el projecte que aprovarem ara, i naturalment amb el rebuig a les esmenes dels grups de l'oposició.

Esperem que siguin quins siguin els canvis que hi hagin a Catalunya en el futur, aquests canvis siguin per bé, aquests canvis siguin per més progrés i no per tornar endarrere, cap a una societat patriarcal que fa molt temps que aquest país ha superat en la societat civil.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Pausa llarga.)

El president

Votarem seguidament les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. (*Veus de fons.*) No, no, no..., encara no, un segon.

Votarem, en primer lloc, l'esmena número 1, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió —l'esmena número 1.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 48 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Votem la resta d'esmenes vives del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 vots en contra i 17 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 69 vots en contra i 50 abstencions.

Votem les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 3 vots a favor, 69 en contra i 61 abstencions.

I votem, ara, les esmenes signades per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 132 vots a favor.

Votem ara el text del dictamen conjunt, per tant, votem tota la resta del text del dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la persona i a la família ha estat aprovat per 69 vots a favor i 64 vots en contra.

Modificació de l'ordre del dia

D'acord amb l'article 72.3 del Reglament del Parlament han estat posposats per una propera sessió plenària els debats dels punts números 4 i 5 de l'ordre del dia, que són el debat i la votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de vegueries, i el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Projecte de llei

d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 200-00094/08)

Passem, doncs, al sisè punt de l'ordre del dia, que és la tramitació en lectura única del Projecte de llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

D'acord amb l'article 126 del Reglament, el Govern ha sol·licitat la tramitació en lectura única, per tant, es proposa al Ple de la cambra que el projecte es tramiti en lectura única.

Algun grup parlamentari vol intervenir?, algun diputat o diputada vol intervenir? (*Pausa.*) Doncs, si no és així, procedim a la votació. S'entén que els vots afirmatius estan a favor de la tramitació en lectura única, i els negatius, en contra.

Començà la votació.

Queda aprovada, aquesta tramitació en lectura única, per 69 vots a favor i 64 en contra.

Procedim, ara, al debat d'acord amb les normes establertes per als de totalitat i tot seguit el conjunt del projecte se sotmetrà a una sola votació.

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

(*Pausa.*)

Honorable conseller, pot començar, sí.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, és un honor comparèixer davant de la cambra per presentar el projecte de llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'IRPF.

Aquest projecte de llei forma part –de fet, és el darrer dels components– del paquet de mesures que conformen el pla d'austeritat que ha adoptat el Govern per tal de reduir el dèficit públic de l'any 2010.

Com saben, aquest paquet de mesures, aquest pla d'austeritat, consta de tres blocs. El primer és el decret llei que va aprovar el Govern el dia 29 de maig i que va ser posteriorment convalidat en aquesta cambra. El segon és l'acord de govern del dia 1 de juny, integrat per un conjunt de mesures relatives a diferents accions de govern, tendents totes elles a la reducció del dèficit públic. I el tercer és aquest projecte de llei.

En conjunt, tot aquest paquet de mesures ha de permetre reduir el dèficit públic per a l'any 2010 fins a un 2,4 per cent del PIB, fet que suposarà una reducció d'una xifra de 1.670 milions d'euros; el dèficit quedarà en un import entorn de 4.700 milions d'euros.

Al fer-ho, al presentar avui aquest projecte de llei, estem complint un compromís assumit pel Govern. En el moment mateix en què el Govern va acordar aquelles altres mesures –vostès ho recordaran– va comprometre's també a presentar aquest projecte de llei. De fet, es va comprometre que el mateix Govern l'aprovaria abans d'acabar, de concloure el mes de juny; així es va fer, dins del mes de juny va ser tramitat al Parlament, i avui complim amb el tràmit parlamentari de la seva aprovació, si així ho considera aquesta cambra.

És un projecte de llei d'article únic, com ja s'ha dit, i d'una disposició final.

L'article únic el que fa és modificar la tarifa autonòmica de l'IRPF, passant-la de quatre a sis trams, creant dos nous trams, un per a les rendes superiors a 120.000 euros, al qual s'aplicarà un tipus marginal dos punts superior al que s'aplicava fins ara, el 23,5 per cent, i un segon

tram, a partir de 175.000 euros, al qual s'aplicarà un tipus marginal quatre punts superior a l'actual, és a dir, del 25,5 per cent. Naturalment, això és per la part que correspon a la tarifa autonòmica; l'IRPF total serà el resultat de sumar aquesta tarifa autonòmica al que es desprengui de la tarifa estatal, que de moment continua invariada.

El projecte de llei, per tant, el que conté és, de nou, els tres primers trams, aquests queden exactament tal com estaven, amb els mateixos intervals de renda i els mateixos tipus marginals; el quart tram experimenta una modificació, no pel que fa al tipus impositiu sinó per l'interval, perquè fins ara era l'interval totes les rendes superiors als cinquanta –i escaig– mil euros, i a partir d'ara és d'aquestes rendes fins a 120.000 euros, de manera que experimenta aquesta modificació; el cinquè tram, que és nou, és per a les rendes de 120 a 175.000 euros, i aquí el tipus marginal és el 23,5 per cent, i el sisè tram, com abans he dit, és per a les rendes superiors a 175.000 euros, i aquí el tipus marginal serà del 25,5 per cent. Aquest és el contingut d'aquest article únic, que com veuen és un contingut molt important però també molt elemental.

Després hi ha una disposició final, com he dit; una disposició final que preveu l'entrada en vigor l'1 de gener de l'any 2011, de manera que aquest és un projecte de llei, lògicament, i aquí els canvis en l'impost de la renda no es poden fer amb efectes retroactius, de manera que serà per a les rendes meritades a partir de l'any 2011.

L'impacte econòmic d'aquesta modificació és un impacte limitat, des del punt de vista recaptatori; afecta 19.700 contribuents, vol dir un 0,6 del total dels contribuents: 11.512 per sobre de 120.000 euros i per sota de 175, i 8.188 contribuents per sobre dels 175.000 euros, de manera que afectarà menys de 20.000 contribuents. I la recaptació esperada –és evident que aquí estem parlant d'estimacions, de manera que haurem d'esperar a veure com evoluciona realment la renda l'any que ve; ens agradaria que fos superior a aquesta xifra, no per un augment de la pressió fiscal sinó perquè vol dir que les coses van millor– en aquests moments l'estimem en una xifra entorn de 75 milions d'euros, que voldria dir entorn també d'una mica més d'un 1 per cent de la recaptació global que avui suposa aquest impost per la part autonòmica.

Vol dir això, senyores i senyors diputats, que sent un fet important –ara m'hi referiré–, des de diferents punts de vista, és evident que la seva incidència recaptatòria, la seva incidència quantitativa és limitada, suposa un augment de la pressió fiscal del 0,0375 per cent, de manera que..., naturalment tothom pot dir el que vulgui però aquells que pretenguin que amb aquest impost de la renda el que es fa és augmentar d'una manera desafortada la pressió fiscal poden fer-ho servir si això els serveix per fer focs artificials, però evidentment no correspon en absolut a la realitat.

És una reforma de l'impost de la renda de les persones físiques necessària, és justa; és convenient que, en el moment en què fem un pla d'austeritat que fa que col·lectius importants hagin d'ajustar les seves possibilitats en termes de capacitat fiscal, ho facin també aquells

contribuents que tenen una elevada capacitat fiscal. Jo crec que ells en són conscients perfectament. De manera que és bo que es faci això. I això no per cap mena d'afany revengista, allò de dir: «No, anem a “disfrutar” fent pagar més els més rics», no; simplement perquè els sacrificis són acceptats si es veu que són justos i que tothom fa la part que li correspon.

De manera que és justa, aquesta reforma, és moderada fiscalment –no cal que ho digui, acabo de donar les dades, em sembla que ho demostren clarament–, i té, com he dit, un impacte recaptatori limitat. Vull dir amb això que l'esforç fonamental de reducció del dèficit públic, per a l'any que ve i per a aquest any, es fa sobretot en termes de reducció de la despesa: dels 1.670 milions en què reduïm el dèficit públic aquest any, 100, és a dir, una mica més del 5 per cent, són deguts a l'increment d'alguns tributs; la resta, 1.570, són deguts a reducció de la despesa, de manera que té un impacte limitat.

I finalment voldria assenyalar que aquesta mesura, que la vam adoptar abans que ningú, marca el camí que estan seguint ja la majoria d'altres comunitats autònomes i que probablement –probablement, aquí jo naturalment no puc comprometre'm per altres governs–, probablement seguirà l'Estat.

Ho vam dir quan vam presentar aquest compromís. És a dir, quan vam fer la roda de premsa presentant el projecte de llei..., el decret llei, el dia 29 de maig, no?, ja vam dir-ho: «Ara farem això, ho presentarem, i de nou ens tocarà fer aquest paper de precursors», que és un paper que ens ha d'emplenar d'orgull, encara que de vegades té les seves incomoditats, com vostès saben. Quan un ha d'obrir camí, doncs, es troba obligat a fer camí allà on no n'hi havia, de manera que de vegades ha de vèncer obstacles, no?, ha de prendre mesures que exigeixen una certa valentia, un cert coratge, una certa incomoditat. Però és el nostre paper i estem molt orgullosos de fer-lo.

De fet, amb això també serem precursors, haurem obert un camí; un camí que és un camí de fer el que s'ha de fer en un moment de crisi, també de fer ús, sense por, de la nostra autonomia. Per això volem tenir autonomia fiscal! No per apujar els impostos, escolti'm, Déu me'n guard; per utilitzar-la: de vegades apujant-los, de vegades abaixant-los, de vegades modificant-los, de vegades fent determinades polítiques. Per això la volem, l'autonomia; no per repetir mimèticament allò que fa tothom, ni actuar només al dictat de l'Estat. Per això la volem.

Ho hem fet. Després que nosaltres ho féssim, hi ha hagut ja quatre comunitats autònomes que han adoptat mesures en aquest sentit, efectives: dues d'elles ja aprovades, perquè ho han fet per una via més ràpida, no?, que nosaltres, i dues en curs d'aprovació, en la seva tramitació. Altres ho han anunciat. De manera que crec que aquesta vegada, com els ho diria?, amb menys riscs que el 29 de maig, podem dir que aquest camí continuarà –aquest camí continuarà. Altres comunitats autònomes ho faran. Els governs que segueixin després d'aquest Govern, siguin del color que siguin, sempre al servei de la institució, sens dubte, es trobaran, ja, que hem obert una porta que ells seguiran utilitzant; és a dir, utilitzar els instruments que tenim per fer possi-

bles polítiques fiscals diferents, ara aquesta, ara l'altra, apujar les tarifes, no apujar-les. I fer-ho sempre amb moderació, els recomano, als que ens segueixin, siguin del nostre partit, del meu, d'un altre, del de més enllà, sempre al servei de la institució, amb moderació, per al servei d'uns objectius. I ja els ho deia, i el Govern de l'Estat és probable que ho faci. Aquí el que podem parlar és naturalment de les informacions que han anat apareixent, i aparentment la via que podrà seguir el Govern de l'Estat serà aquesta.

De manera que és per totes aquestes raons que jo crec que podem dir avui, al presentar aquest projecte de llei, modest, que estem donant un pas important en el terreny de l'autonomia fiscal.

I naturalment invito tots els grups de la cambra que així ho reconeixin i que donin el suport que el Govern creu que seria lògic obtenir a aquest projecte de llei.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Poden fixar posició els grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... De fet, la primera cosa que vull fer aquí, conseller, és reconèixer... Jo tenia els meus dubtes, i ho recordaran vostès, en una intervenció anterior meua, que vostès finalment acabessin portant aquest projecte de llei amb temps per ésser tramitat. *Noblesse oblige*, la primera cosa que jo els reconec: vostès l'han presentat, i avui tenim aquest debat. Recordo, a més, una polèmica amb els diputats d'Iniciativa en aquest sentit, eh?; després m'hi referiré des d'un altre punt de vista.

Però vostès han presentat aquest projecte de llei, i naturalment jo ho reconec, i no tenim res més a dir al respecte, excepte que no acabem de compartir aquesta fórmula, saben?, per aquest tipus de tràmit –aquest tipus de tràmit–, en lectura única, sense que això es pugui discutir amb profunditat. I no és la primera vegada, no és la segona, no és la tercera. Però, en definitiva, vostès han cregut que tenien un compromís, ho presenten aquí i avui anirem al cor de l'assumpte.

Dita la primera qüestió, el conseller ha fet una primera referència al que entenc jo..., o al que creia, perquè després del que ens ha dit la veritat és que m'ha sorprès un pèl i ja no n'estic tan segur, al que jo creia que era l'element clau, i així a més ho parla el projecte de llei, que és la greu situació de les finances públiques a Catalunya. De fet, el seu projecte de llei comença així, diu: «Escolti'm, això està tan malament que hem de, inevitablement, presentar un projecte d'aquestes característiques.» La veritat és que després la intervenció del conseller no exactament s'ajusta a aquest contingut, però la idea era aquesta.

I és veritat. I nosaltres ens sentim, clar que sí, solidaris amb les dificultats que les finances de Catalunya estan patint en aquest moment. És clar que sí. Més enllà encara, ens inquieten profundament les noves dades: de gener a maig, un increment –un increment– del 18,2 per cent del dèficit, i estem situats ja a 2.160 milions d'euros de dèficit. Per tant, manifestem la nostra inquietud per les finances; compartim, doncs, la pressió, indiscutiblement, que ha de patir el Govern a l'hora de fer front a aquesta situació, i, doncs, desitgem que això canviï.

I vostès han escollit un camí perquè això canviï que és al que també avui ha fet referència el conseller, que és les retallades, etcètera, que nosaltres no varem compartir, eh? I no ho varem compartir especialment per dues raons: perquè ens semblaven injustes algunes de les mesures, u, i perquè no compartíem l'increment dels impostos al conjunt de la ciutadania.

Ho dic perquè constantment..., encara ahir, en una comissió que tinc l'honor de presidir, encara, una consellera tornava a referir-se a aquesta qüestió, i diu: «Escolti, com és possible...?» Doncs, és possible per això, perquè nosaltres no estàvem d'acord amb el tractament que vostès donen a les pensions i amb el tractament universal que vostès apliquen a la retallada, que la volfem selectiva... (Pausa.) Sí, el Govern –el Govern–, clar que sí, qui l'ha d'aplicar? La retallada, la congelació de pensions, la congelació... (Pausa.) Sí, home, sí, la congelació, per l'amor de Déu. Amb els efectes que això té aquí i les retallades en l'àmbit funcional. Per això allà..., per això allà varem ser crítics, però, finalment, per la situació de correlació de forces, ens varem abstenir. I aquí ja els teníem a vostès per fer aquest paper. Aquesta és la diferència. I això vull que s'entengui. O sigui, no és res més que això. Allà –allà– érem imprescindibles i aquí ja els teníem a vostès per fer aquest paper.

Dit això, aleshores anem al moll de l'os: ens convé veritablement un increment d'impostos en aquest moment, sí o no? Doncs, el conseller Castells ens dóna una miqueta l'expressió. El conseller Castells –fixeu-vos què ens ha dit avui el conseller Castells–, diu: «escolti'm, no serà per impacte recaptatori» –diu– «perquè, en definitiva, estem parlant de l'any 2012 –2012– i estem parlant de 75 milions d'euros; i afegeix, diu: «que ningú digui –i jo no seré el qui ho diu– que aquí estem accentuant la pressió fiscal perquè és del 0,0013; evidentment, no hi ha més increment de pressió fiscal.»

Doncs, si la situació de les finances públiques és tan greu, el dèficit progressa com progressa. El tenim on el tenim, i vostès endeguen una mesura d'increment d'impostos en l'àmbit de l'IRPF que comportarà, per a l'any 2012, 75 milions d'euros... A què ve? A què ve això? Si això és així, aquest és el moll de l'os del debat. Ja sé que, malauradament, quan estiguem després en el debat sortiran altres coses que aquest modest portaveu ni haurà dit. Però, de veritat, diputats, aquest és el debat? Si veritablement la situació és tan crítica com és, les finances estan malmeses com estan, hem d'anar a un increment d'impostos que d'alguna manera ajudi, però li treu tota la rellevància el conseller tot dient: «No pateixi, això és 2012, no es més pressió fiscal i són 75 milions d'euros per al 2012.» A què ve això?

Quan hi han arguments –els coneguts, a més, i presentats pel conseller Castells, tantes vegades– que, home, en època de crisi no convé incrementar els impostos. I encara una línia que jo recordo haver vist amb molta satisfacció. Ni convé incrementar els impostos, ni convé ser els primers, ni convé que això s'estengui, ni convé, en l'àmbit de renda precisament en part de rendes de capital per com són de volàtils, no ens convé donar aquesta passa. I *donde dije digo, digo Diego*. I avui, a més, el conseller Castells, a més, presumia de tenir el coratge suficient per ser abanderat de tothom. Home, no cal! D'allò que no volíem fer fa un mes, no cal que ara siguem abanderats de res. Fa un mes no volíem fer això. És més, creiem que no era el que convenia fer, i alertàvem sobre aquesta situació. I deïem: «Com farem això si probablement l'Estat no ho farà?» I avui diu: «Potser sí, potser no». De què hem de ser abanderats? Nosaltres seguim pensant que introdueix un element distorsionador en un moment d'estancament per les retallades, i aquest increment d'impostos, que significa poc per a la recaptació de caràcter immediat, zero, i per a l'any 2012, 75 milions, a què ve això? A què ve? Per què jugar una carta d'aquestes característiques que no implica res?

Doncs, el conseller Castells n'ha donat una explicació. Per exemplaritzar. Exemplaritzar què? Què? no, no. No és per exemplaritzar, és, senzillament, per tenir la cobertura política i ideològica dels grups a l'esquerra del Partit Socialista de Catalunya. Punt i final. I això s'ha de dir. No ho diu, no, no. Això no és. Exactament és això. En aprovar les retallades salvaven vostès l'ànima i salvaven vostès la consciència, quan, a més, anunciaven un increment d'impostos per als rics. I allò que no passava pel cap ni del conseller ni de seu equip econòmic –saludem ara que el veiem, el senyor Martí Carnicer, secretari general del departament; sigui vostè benvingut a aquesta cambra, senyor Martí Carnicer–, allò que no passava ni pel conseller ni per l'equip del Govern va haver d'acceptar-se a la pressió de republicans –i de la gent d'Iniciativa– perquè ens rics pagarien més i així, d'aquella manera, podríem aprovar la retallada que anava en contra del que vostès pensaven i volien. I aquest és el debat de fons.

Per cert, un debat petit; és un debat petit, però és un debat que és la veritat. I, aleshores, home, doncs si nosaltres no compartim aquesta voluntat d'explicar això com a exemplaritzador, com que així veuran que els rics paguen mes, tindrem el coratge de ser bandera a la resta de les comunitats autònomes a canvi de generar aquesta sensació que aquí hem incrementat els impostos, per amagar que sí que hem incrementat els impostos per a tothom, clar que sí, a transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Impostos indirectes que paga tothom –tothom– i a canvi de, justament, la premissa major que és acceptar aquest increment d'impostos –en contra de la línia que en època de crisi no convé incrementar els impostos– fem l'aparador i la retòrica i així castiguem els rics, l'any 2012, amb 75 milions d'euros, si les coses no van malament.

Doncs, aquesta hipocresia política nosaltres no la compartim. I hem vingut a aquest faristol a dir-ho amb modèstia. Fixi's que nosaltres no estem tenint avui un debat

que «si paguen els rics, si no han de pagar, si nosaltres volem que paguin». No, no. Tenim un altre tipus de debat. Després vostès tindran la llibertat de dir el que vulguin, només faltaria. Però tenim un altre tipus de debat que és: «Calia, per la retallada, anunciar aquesta mesura per a l'any 2012 amb l'impacte que tindrà, després de la crisi que tenen les finances públiques, si no hagués estat per compensar de manera decidida els republicans i la gent d'Iniciativa per Catalunya?» No, no calia. I el «no calia» hauria estat en consonància perfecta amb la línia doctrinal del conseller Castells amb el qual, jo aquesta línia doctrinal, la creia.

És una línia doctrinal que impugna l'increment d'impostos? Doncs, no. No, si naturalment els impostos hauríem d'incrementar-los quan convingui. És que vostè no està per incrementar, en moments determinats, els impostos? Doncs, ja arribarà el moment de fer-ho probablement.

Vostè què sap?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

El que segurament no podrà incrementar-los –acabo, president– segur que és vostè, li ho asseguro. Vostè sí que no els podrà incrementar ni no incrementar. Però, del proper Govern, vostè què sap? Vostè sí que no ho farà, ja li ho asseguro jo. Ara, del proper Govern, vostè què sap, si es veurà obligat o no a incrementar impostos? Perquè el que li volem dir és que el que estem discutint aquí és d'una mesura concreta, no d'una filosofia que jo defenso de moderació fiscal, naturalment que sí. Però la moderació fiscal no vol dir que, en un moment determinat, veiem quina és l'actualització concreta d'un impost determinat. No hi ha un dogmatisme sobre aquesta qüestió. I a vostès els interessa veure que nosaltres tenim un dogmatisme tancat per fer que tot hom no pagui impostos. No, no, no. Nosaltres volem una economia on els impostos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

...no frenin l'activitat econòmica. Acabo, president, immediatament. I això és el que hem vingut a defensar. Per aquesta raó –i perquè no acaben d'entendre els arguments que avui ens ha presentat el conseller Castells; naturalment, amb el dret està de presentar-los– nosaltres els anunciem que votarem en contra d'aquest projecte de llei presentat pel Govern a aquesta cambra.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El president

La il·lustre senyora Rocio Martínez-Sampere del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula. *(Pausa.)*

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies president, conseller, senyor Martí Carnicer, jo també el saludo, senyores diputades i senyors diputats. La discussió que se'n planteja amb el projecte de llei que ens presenta el Govern es podria dirimir en dos camins diferents. El primer és un camí que ha estat molt recurrent en aquesta legislatura i que jo diria que és un debat enquistat. Amb això no vull dir que no sigui un debat important. És més, importantíssim. Però sí que és un debat enquistat que és un debat ideològic sobre la imposició i que, més o menys, el que fa és que, davant qualsevol figura impositiva que hem discutit en aquesta legislatura, hi han dues posicions molt reconegudes. La dreta que diu: «Vull abaixar els impostos passi el que passi, siguin quins siguin» i sempre els deslliga de la contraprestació dels impostos, que és la despesa pública, i les esquerres el que diem és que la imposició és un instrument central de la nostra política econòmica –hi veiem sentit, amb més o menys intensitat, això també és cert, i amb diferents matisos– a abaixar-los, a apujar-los, a modificar-los depèn de qui se'n beneficia, depèn del context econòmic i, sobretot, lligant-ho a la despesa pública perquè els impostos i aquesta despesa que permeten són la base sobre la qual es poden articular les polítiques de benestar per a la societat que nosaltres volem.

Jo insisteixo que aquest debat general, ideològic sobre la fiscalitat, és important; és molt important, i hem de tenir en totes les ocasions que facin falta, però és un debat amb posicions molt conegudes, que ja s'han fet explícites en reiterades ocasions al llarg d'aquesta legislatura i –si m'ho permeten– crec que avui no és el debat més fructífer ni el debat més pertinent. I per tant, jo començo també agraint-li, senyor Teixidó, que vostè no hagi escollit aquesta direcció per discutir el projecte de llei que avui efectivament ens presenta aquest Govern. Hi insisteixo, no perquè no sigui important l'altra discussió –que ho és i molt– simplement perquè crec que no és la més pertinent per al projecte de llei que avui ens ocupa, i jo li ho reconec.

La segona direcció que a mi em sembla –hi insisteixo–, no més interessant però sí més pertinent, és situar el debat d'aquest projecte de llei en el context que s'emmarca, que és el Pla d'austeritat del Govern de Catalunya davant la crisi econòmica. Per poder tenir una discussió serena, no sobre la necessitat d'austeritat, que avui és un imponderable, sinó sobre el repartiment dels sacrificis derivats d'aquesta austeritat cap a responsabilitat que els estem demanant als ciutadans de Catalunya.

Aquest projecte de llei s'ha d'entendre –ho ha explicat molt bé el conseller Castells– com una pota més d'un pla conjunt d'austeritat que es va presentar i va ser aprovat pel Govern el passat 1 de juny. Un pla que permet estalviar 1.670 milions d'euros, des de juny fins a finals d'aquest any 2010, i gràcies a aquest esforç importantíssim, el Govern preveu situar el dèficit per a l'exercici 2010 en el 2,4 per cent del PIB, tal com preveu el Pla de reequilibri financer que ha presentat la Generalitat al Consell de Política Fiscal i Financera.

Són, per tant, mesures preses per fer front a un objectiu excepcional, fruit del context econòmic i financer

en què es veu immersa, no Catalunya, sinó tot Europa. Aquesta és la realitat i, per tant, aquesta és la veritat. No són mesures –cap d'elles– que haguéssim pres en un context de normalitat i, jo crec que, com a tal, les hem d'analitzar. Perquè la resta de la banda que vingui seria, simplement, fer demagògia. I, per tant, jo hi insisteixo un cop més, la discussió que a nosaltres avui ens sembla rellevant és veure si davant d'aquestes mesures d'austeritat, necessàries, difícils de prendre –però necessàries– que demanen sacrificis, aquests sacrificis els volem concentrar tots a retallar la despesa i els sous dels treballadors públics o volem també concentrar una part d'aquest sacrificis per la banda dels ingressos?, demanant un esforç addicional a aquells que més tenen. Volem fer-ho així? Vostès, clarament, no ho volen. Però nosaltres, des de la banda esquerra de l'hemicicle, clarament sí que ho volem. Perquè –vostè no estarà d'acord amb mi–, però jo considero que ho volem per una qüestió..., exemplificant? No ho sé. De justícia, segur. De justícia, segur; és així de clar.

Si nosaltres repartim les càrregues de la crisi entre tots, sabem que molts d'aquells que menys s'ho mereixen com els aturats ja les estan pagant de manera desproporcionada, no té sentit que aquest esforç compartit que li estem demanat a tothom tingui també en compte criteris de justícia tributària? Nosaltres entenem que sí que té sentit. I no té sentit que aquest esforç sigui superior per part dels ciutadans i ciutadanes que tenen més capacitat econòmica? Nosaltres creiem que sí, que té tot el sentit del món. Perquè, si no, el missatge que li estem fent arribar a la gent és «que pagui tothom, però que aquells que més tenen, no». I nosaltres creiem que aquest és un missatge completament erroni i que, en aquests moments, no es pot donar –bé, ni en aquests moments ni mai– es pot donar a la ciutadania de Catalunya.

I, per tant, el que diem és «que pagui tothom, però que aquells que més tenen paguin una miqueta més»; perquè tampoc ens confonguem és, en tot cas, una pujada d'impostos moderada: el 2 per cent per a les rendes superiors a 120.000 euros i un 4 per cent per a les rendes superiors a 175.000 euros, que afecta –com ha explicat molt bé el conseller Castells– aproximadament, vint mil contribuents, que és el 0,5 per cent dels declarants d'aquest impost, i que aportarà uns ingressos –s'estima que aportarà– uns ingressos addicionals de 75 milions d'euros d'entre el conjunt de 1.670 milions d'euros.

I, per tant, aquesta és la primera discussió que hem de tenir en aquest projecte de llei.

La segona discussió –que també crec que és rellevant– és que, per primera vegada a Catalunya, gràcies al magnífic acord de finançament que va negociar el conseller Castells en virtut del nostre Estatut –de l'Estatut del 2006– podem fer servir una capacitat normativa de la qual abans no disposàvem.

Hem decidit, aquí, a Catalunya, que creem dos nous trams en l'escala autonòmica de l'IRPF. I ara, com ha passat sovint al llarg de la història del nostre autogovern, altres comunitats autònomes ens estan seguint en la direcció que inaugurem nosaltres –Andalusia i Astúries crec que ja han aprovat aquesta llei– i també, com ha dit el conseller Castells, probablement el Govern

central també seguirà en la mateixa direcció. I jo crec que això, senyores diputades i senyors diputats, és rellevant; és rellevant i jo diria, encara, és més rellevant avui, en els temps polítics que estem vivint. I per això el que jo no entendria –i, de fet, no és que no ho entendria, és que directament no ho entenc– és com Convergència i Unió això no ho reconeix; jo els recordo que vostès van votar en contra del sistema de finançament que ens permet fer això. No, no, i no entendria i no entenc com, per vostès, voler decidir mai és decidir una cosa diferent de la que fa el Govern central. Jo això, sincerament, no ho entenc.

El que sí que avui hem pogut entendre una mica millor, senyor Teixidó –i jo li ho agraeixo–, és que Convergència i Unió, que mai aclareix res, avui –avui–, ens ha aclarit per què vota diferent als plans d'austeritat; finalment ens ho ha aclarit. I ho dic..., home, és important, no ens aclareixen mai res, vostès; avui han aclarit una cosa: voten diferent a Madrid que a Catalunya, primera, perquè els seus vots no llueixen tant –vull dir, un argument de pes–, i segona, perquè per vostès és molt i molt rellevant aquest 0,5 per cent de declarants de l'IRPF. I per això voten en contra del pla d'austeritat del Govern de Catalunya. Jo, sincerament, crec que la paraula «responsabilitat» no pot tenir significats radicalment tan diferents a Madrid que a Catalunya.

De totes maneres, i per tots aquests motius que jo els acabo d'expressar, que són motius, primerament, de justícia social, i en segon lloc, d'autonomia, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi votarà «sí» en aquest projecte de llei que ens presenta el Govern. I li asseguro que votarem «sí» per aquest motiu. Vostè, senyor Teixidó, ha pujat aquí a dir que aquest projecte de llei és el preu que paga el Partit dels Socialistes de Catalunya al seu acord de govern amb Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya. Miri, vostè aquí té asseguts l'exconsellera Mieras, el diputat Pérez, l'exconsellera Figueras, la diputada Capdevila, el diputat Martínez, diputada Estruch... Pregunti'ls-ho a ells; crec... Sempre voten convençudament, però, si haguéssim de fer un rànquing de convenciment, li asseguro jo que aquesta llei que avui ens presenta el Govern, que fa pagar més als que més tenen, per un sentit de justícia, és de les que ells votaran més convençuts en tota la legislatura.

Moltes gràcies, senyor president.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Senyors diputats, senyores diputades, honorable conseller, senyor secretari general, senyor Carnicer, bé, és per tots coneguda, doncs, la gravíssima situació de crisi econòmica actual; és per tots també conegut en aquesta cambra com és la prioritat de treball del Govern de la Generalitat totes les mesures que ja al llarg d'aquests darrers anys hem anat impul-

sant per intentar superar, ajudar a superar la sortida de la crisi econòmica, amb les competències pròpies de Catalunya, amb les competències que té una comunitat autònoma de règim comú. I amb aquestes competències estem afrontant mesures per sortir d'aquesta crisi; crisi que ha incidit molt directament i especialment, doncs, en les finances de la Generalitat.

En aquest context, doncs, cal un esforç. I cal un esforç per reduir el dèficit fiscal, el dèficit públic; esforç que es concreta a través de dues vies: la primera de les vies, la de la reducció de la despesa, i la segona de les vies, la de l'increment dels ingressos.

Per tant, ja hem tingut ocasió de debatre, bàsicament, en la convalidació del decret llei que hem vist, doncs, fa pocs plens, el paquet de mesures d'estalvi, el paquet de mesures que el Govern ha impulsat per a la reducció de la despesa pública, per a la reducció de la despesa no prioritària, per a la reducció del pes del sector públic. Ara, doncs, ens queda abordar l'altra via d'actuació, la de l'increment dels ingressos.

També en el mateix decret llei es van concretar mesures per incrementar els ingressos, per augmentar els ingressos. Recordo –i ho ha fet el senyor Teixidó– l'augment dels tipus impositius de l'impost sobre transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, per posar-ne un exemple –ho ha recordat el senyor Teixidó. Recordem també que el que feia era equiparar, aquella reforma, equiparar el tipus impositiu a l'IVA –també un impost indirecte, li ho recordo–, i el que feia és equiparar el tipus impositiu per quan hi ha una transacció per una «vivenda», en aquest cas transmissions patrimonials, per una «vivenda» de segona mà.

Per tant, estem d'acord que són els impostos indirectes els que compleixen en menor mesura els principis de justícia tributària, i l'IVA n'és el gran exemple. Per tant, no entenem com vostès, doncs, en què prevalen els impostos directes com aquells que compleixen amb els principis de justícia tributària, no poden estar d'acord amb una mesura tan justa com és tenir en compte la capacitat econòmica, la capacitat contributiva dels contribuents.

Com hem dit, es va incrementar el tipus de transmissions patrimonials, però quedava pendent un compromís, quedava pendent un acord del Govern, i avui, doncs, ens disposem a fer efectiu aquest compromís i aquest acord. I és, com bé saben, l'increment del tipus marginal de la tarifa autonòmica de l'IRPF per a les rendes més altes, i així ho hem de dir amb tota claredat, no passa re, no s'espantin: per a les rendes més altes. I aquesta és la línia de treball que defensa Esquerra, aquí i a Madrid.

Com es concreta, aquesta reforma? Doncs, és una reforma de l'escala autonòmica que passa de quatre a sis trams. Per tal, doncs, de què? De guanyar progressivitat –primer aspecte. Hi ha un nou cinquè tram per a rendes superiors als 120.000 euros, i hi ha un nou sisè tram per a rendes superiors als 175.000 euros, amb uns tipus impositius del 23 i mig per cent i 25 i mig per cent, respectivament.

Doncs, què creiem nosaltres? Que l'esforç de la ciutadania davant aquest context de crisi econòmica com-

peteix al conjunt de la ciutadania, a tota la ciutadania competeix fer aquest esforç per sortir de la crisi econòmica. I, per tant, és de justícia tributària que l'aportació a aquest esforç econòmic sigui major per a aquelles persones que tenen unes rendes majors i sigui menor per a aquelles persones que tenen unes rendes menors. I sembla molt senzill; jo crec que fins i tot el meu fill, que fa pàrvuls, entén que qui té menys paga menys, qui té més paga més. A mi em sembla bastant senzill d'entendre, i això és l'equitat i la justícia tributària. I nosaltres, Esquerra Republicana, creiem en l'equitat i en la justícia tributària, i tan simple com això; per tant, impulsem les mesures en la línia de l'equitat i de la justícia tributària, mesures que la fan efectiva.

I és que la fiscalitat és política, i vostè sap, doncs, que la política fiscal d'aquest Govern, la política fiscal de les esquerres en aquesta legislatura ha estat, per posar-n'hi exemples molt concrets, doncs, suprimir l'impost de successions per a les rendes mitjanes i, ara, incrementar els tipus impositius de l'IRPF per a les rendes més altes. És una opció, escolti, legítima. A vostè no li agrada. La seva opció és diametralment oposada: vol que les rendes altes a l'impost de successions no tributin i vol que les rendes mitjanes tributin igual que les rendes altes en l'IRPF. Escolti, és la seva opció. La nostra és aquesta, és així de clara, i això és la política fiscal, una política fiscal d'esquerres, contraposada a la política fiscal de dretes. És la nostra opció i és l'opció que té majoria en aquest Parlament. Per tant, doncs, la tirarem endavant i amb tot el convenciment.

Així, doncs, com a conclusió, dir-los que Esquerra Republicana compleix amb els compromisos, compleix amb els acords, compleix amb els compromisos aquí i a Madrid, compleix amb els compromisos ara i en el futur.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Seguidament és el torn de l'il·lustre senyor Josep Enric Millo, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, honorable conseller, efectivament, ja se n'ha parlat i s'ha explicat per part del conseller, i després per part dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula: aquest és un projecte de llei que es presenta motivat per la greu crisi econòmica i el dèficit i l'endeutament que patim en l'economia catalana. El Govern de Catalunya ens proposa, a través d'aquest projecte de llei, incrementar un impost, l'IRPF; per tant, ens posa sobre la taula la recepta que ja coneixem, no?, incrementar impostos. Es repeteix, al nostre entendre, l'error, l'errada del Decret llei de mesures contra el dèficit i de mesures per l'austeritat, aprovat recentment i validat en aquesta cambra amb el nostre vot en contra, i, evidentment, doncs, com ja ens havien anunciat, forma part de tot un paquet; no en van tenir prou amb la retallada, que al nostre entendre era injusta, improvisada, insuficient i ineficaç, sinó que, a més a més, ens apugen ara també

aquest petit tram, important, evidentment, però amb un escàs, escassíssim efecte recaptador, no?

Però, en qualsevol cas, jo vull fer un petit esment de correcció a una cosa que s'ha dit aquí que em sembla que no respon a la veritat, no? És a dir, aquesta mesura es podrà fer gràcies al fet que l'acord de finançament de l'any 2001 –Partit Popular governant a Espanya, Convergència i Unió governant a Catalunya– dona capacitat normativa al Govern de la Generalitat en aquest tram autonòmic de l'impost sobre la renda de les persones físiques. (*Veus de fons.*) Això, en tot cas, és un error que vostè...

El president

Senyores diputades, senyors diputats, sisplau. Està parlant el senyor Millo.

El Sr. Millo i Rocher

...ha comès, no és pas...

El president

Senyor Millo, senyor Millo, un segon –un segon.

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president.

El president

Cadascú ha tingut el seu moment, i per tant ara és el senyor Millo qui té el seu torn. Vinga, endavant.

El Sr. Millo i Rocher

En tot cas, només pretenia fer una correcció: no és gràcies al nou acord de finançament inclòs en el nou Estatut, en la reforma, sinó que ve precisament de l'acord que en el seu moment el Partit Popular va fer amb el Govern de Convergència i Unió, que donava capacitat normativa al Govern de la Generalitat, cosa que es pot fer, en tot cas, ho recordo, per apujar els impostos o per abaixar-los, eh? Vostès aprofiten això ara –perquè fins ara no ho havien fet servir mai– per apujar-los; nosaltres, en tot cas, ho faríem per abaixar-los.

Portem ja dos anys amb pujades d'impostos: primer van ser els impostos especials sobre carburants, alcohol i tabac per quadrar el model de finançament, al juny del 2009; a primers d'any, la deducció dels quatre-cents euros que ens va venir des de l'Estat, que també és una pujada d'impostos de fet; després l'IVA, a partir de l'1 de juliol; recentment, també a Catalunya, l'impost de transmissions patrimonials, actes jurídics documentats, l'impost de matriculació... Ara l'IRPF en el tram autonòmic, tot i ser el tram més elevat, però no deixa de ser un increment. Després vindrà –ja ens ho ha anunciat també el conseller– segurament l'IRPF estatal, quan presentin el pressupost de l'any que ve.

I tot això ha anat acompanyat de, com deia, la retallada dels sous dels empleats públics, la retallada de les pensions, la pujada sobre l'IPC dels preus dels serveis bàsics –aigua, gas, butà, peatges, transport públic, etcètera–, només el Partit Popular ha aconseguit salvar una

nova pujada de l'electricitat, i tots aquests serveis han pujat dos cops enguany, un a l'inici de l'any i un altre al juliol, juntament amb la pujada de l'IVA. Per tant, estem dues vegades sotmesos a aquestes variacions.

I tot això per què?, ens preguntem. Doncs, perquè tenim una administració insostenible, que gasta més del que té; aquesta és la veritat, no? I perquè tenim un govern que sembla –sembla–, o semblaria, que té les mans foradades, no?, amb les quantitats de diners que té i, en canvi, el destí que els dóna. No han sabut gestionar eficientment el diner públic.

Però és que vostès encara no han entès que per omplir la caixa la solució no és apujar els impostos, sinó abaixar-los, perquè treballin més persones i siguin més ciutadans els que paguin impostos i només així poder recaptar més. Moltes persones pagant poc és millor que poques persones pagant molt. La solució no és que l'Administració faci d'escurabutxaques dels ciutadans per mantenir les seves despeses, sovint excessives, sinó que els diners estiguin a les butxaques dels ciutadans per generar riquesa i crear ocupació.

I és que hi ha una regla d'or que vostès incompleixen sistemàticament: mentre hi hagi una sola possibilitat de retallar les despeses no productives ni essencials per als serveis socials necessaris, no cal apujar impostos, molt especialment en època de crisi, on és especialment perjudicial. Està el Govern de Catalunya segur que ja no es pot retallar cap despesa pública innecessària? No se li pot tancar l'aixeta al vicepresident Carod-Rovira, per exemple? No se li pot tancar l'aixeta al conseller Saura, amb tot el que gasta en relacions institucionals? No es poden retallar més les despeses no prioritàries, el malbaratament en publicitat, propaganda, protocol, viatges, estudis, assessors, etcètera? El nombre d'empreses públiques, entitats, agències, consorcis i altres, pous sense fons, diversos i variats, que vostès mantenen encara, malgrat que han anunciat retallar-los, no es poden retallar? No es pot reduir la dimensió elephantíaca de la Generalitat de Catalunya, i passar de quinze a onze conselleries per exemple, i estalviar així 1.500 milions d'euros, tal com el Partit Popular català els va proposar en un sol any.

En definitiva el que vull dir és que no es tracta d'apujar els impostos «als rics», que diuen vostès, es tracta d'abaixar els impostos de les rendes mitjanes i baixes, que també és de justícia això. No vinguin ara amb el discurs fàcil i demagògic que paguin més els que més tenen perquè això és el que ha passat sempre, el nostre sistema impositiu fa que paguin més els que més tenen. Vostès saben que si volen apujar els impostos als més rics hi ha altres camins, no pas el de l'impost de la renda. I, si poden, en tot cas, expliquin per què van estar d'acord amb l'eliminació de l'impost de patrimoni, no deu afectar pas els que no són tan rics. Siguin valents i plantegin si volen un autèntic debat sobre la justícia fiscal i la progressivitat dels impostos, comencin per abaixar l'IPRF a les rendes més baixes, parlem dels rics de veritat, parlem del frau fiscal, parlem del que vulguin, però no ens vinguin amb una comèdia que no s'ajusta a la realitat.

Un exemple ben clar el tenim amb el que va passar, per exemple, amb el Govern Zapatero amb relació a l'IVA,

per què apujar l'IVA? Les esquerres saben que la pujada de l'IVA amb això el que ha fet és perjudicar sobretot els pensionistes que cobren cinc-cents euros al mes, i també els «mileuristes», que ja tenen dificultats per arribar a final de mes; gran política social, efectivament. Vostès saben perfectament que són precisament les rendes més altes les que si tenen empresa es dedueixen una bona part de l'IVA, per tant no és per aquí la línia. Apujar l'IVA és castigar les rendes modestes i això vostès ho saben molt bé, ho saben perfectament. Per tant, diguem les coses pel seu nom i hi sortirem tots guanyant.

Llavors ens preguntem: què és el que pretenen fer exactament apujant l'IRPF als trams més elevats? Quin efecte volen provocar? L'increment de la recaptació ha quedat clar que no serà important per reduir el dèficit, parlem de 75 milions d'euros a dos anys vista, serà irrellevant, efectivament comparteixo l'opinió que és una operació d'imatge, picada d'ullet que fan cap a l'esquerra de l'hemicycle. Per contra, quin és el perjudici que causa? A qui afecta aquesta mesura realment? Afecta majoritàriament professionals qualificats, alts directius d'empreses catalanes, directius de multinacionals implantades a Catalunya. En definitiva, treballadors assalariats altament qualificats. Es tracta del capital humà de les nostres empreses en els nivells més alts de qualificació, és això el que vol el Govern de Catalunya –pregunto–, castigar fiscalment el nostre millor capital humà, els més qualificats? Es vol penalitzar l'esforç de la qualificació del factor humà a Catalunya? Descapitalitzar les empreses catalanes en el factor humà, tan necessari per a la productivitat de la nostra economia? Fomentar la deslocalització del factor humà més ben format a casa nostra? Dificultar la implantació de noves multinacionals a Catalunya per evitar castigar els seus directius? Si és això el que volen fer, cosa que em sorprendria, però en tot cas és l'efecte que pot provocar, llavors ho han de dir clar, perquè tothom entengui el que està passant i per què.

Fent una ullada ràpida al que passa a la resta d'Espanya, què és el que estan fent la resta de comunitats autònomes, veiem clarament que hi han dos models, ja s'ha anunciat també aquí, no? Un model encapçalat o liderat per Extremadura, Andalusia i Catalunya –tenim el privilegi de formar part d'aquest bloc liderat per aquestes comunitats autònomes–, que comparteixen aquesta idea que el que cal fer és apujar els impostos, fonamentalment governs socialistes. I un altre bloc de comunitats autònomes liderades per Madrid, València i Galícia, on hi ha també la Rioja, Múrcia i altres, que opten més aviat per un model diferent, és a dir, retallar la despesa pública i abaixar els impostos per compensar-ho. Queda clar quines són les economies amb millors indicadors i quines les que van pitjor en aquests moments. M'estalvio els comentaris perquè tots vostès m'estan entenent perfectament.

Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, apostem pel model de creixement eliminant despesa supèrflua i moderant els impostos per reduir progressivament el dèficit públic i l'endeutament. Això és el que nosaltres volem per a Catalunya. Aquesta és la política econòmica fiscal que permet dinamitzar l'economia i la que garanteix la creació de riquesa, la creació d'ocupació i la lluita contra l'atur. I només d'aquesta manera entenem nosaltres que podem aconseguir incrementar la base del nombre

de persones que paguen impostos, que aquesta és la via per incrementar la recaptació, incrementar la base, eixamplar la base de persones que treballen i que, per tant, que paguen impostos, això permet l'increment de la recaptació, no el contrari, només així es pot sortir de la crisi. El contrari, és a dir, recolzar el que el Govern tripartit ens planteja avui en aquesta cambra amb aquest projecte de llei de pujada de l'IRPF en aquests moments de crisi seria un autèntic disbarat perquè va precisament en la direcció contrària.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que el nostre grup parlamentari, el del Partit Popular català, no donarà suport a aquest projecte de llei tan desencertat en aquests moments.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller, senyor Martí Carnicer, una prèvia, jo sí que faré ideologia, però de la mateixa manera que n'han fet tots els que han intervingut avui aquí. Intentar bastir de suposada neutralitat les intervencions que hem sentit realment sí que trobo que és una mostra de cinisme o de suposada neutralitat bastir els dogmes econòmics, com si algú tingués monopoli del que ha de ser l'economia.

Doncs bé, des del nostre grup parlamentari avui estem especialment satisfets de defensar aquest projecte de llei. Fa molt de temps que des d'Iniciativa Esquerra Unida defensem els despropòsits que suposen per a l'estat del benestar aquesta competició dels últims anys per eliminar i reduir impostos. Fa molt de temps que en solitari defensem la incoherència que suposa defensar d'una banda els serveis socials, l'existència d'uns serveis públics de qualitat que siguin vertebradors de la cohesió social al nostre país i, d'altra banda, anar dinamitant, amb política fiscal, la capacitat d'intervenció.

Des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida estem..., ens hem sentit molt sols en el Congrés i també a vegades en aquest Parlament, és veritat, però a poc a poc els fets són tossuts i ens acaben donant la raó i així ha estat. Que estem aquí perquè hi ha una necessitat imminent de reduir el dèficit públic i, si no, hauríem tingut complicat plantejar aquesta mesura? És cert, segur. Però també és cert que fa temps que naveguem contra corrent i ara el vent, en aquest cas, en aquest tram del riu, doncs, ens bufa a favor.

El sotrac econòmic, la crisi profunda del model ha significat també la necessitat de replantejar els dogmes i sobretot ha posat de relleu les conseqüències de les imprudències i dels despropòsits en política econòmica.

Avui el senyor Teixidó deia: «Es poden apujar, es poden abaixar.» En l'última intervenció, en la del decret, deia: «Mai –mai– apujarem els impostos.» Està en el diari de

sessions, nosaltres no. Ara ho tornava a dir el senyor Millo, alguns no es replantegen els seus dogmes. En altres camps aquests dogmes no s'han canviat, és veritat, fins i tot s'estan enquistant i aprofundint, en el camp de la reforma laboral, la «bancarització» de les caixes i allà estaran vostès, al Congrés, per donar-los suport.

I això està passant ara a Espanya, quan no hi ha valentia política s'assumeixen com a bones o –el que és més greu– com a neutres les receptes devastadores del Fons Monetari Internacional. El Fons Monetari va venir aquí amb quatre receptes: retallada del dèficit, reforma de les caixes, reforma laboral i reforma del sistema de pensions, i s'estan aplicant de manera escrupolosa.

Doncs des del nostre grup parlamentari hem batallat per fer les coses diferents, i aquí, a Catalunya, en part ens n'hem sortit. Per a nosaltres l'economia ha d'estar al servei del benestar de la gent i de la majoria, i aquest és el repte de les administracions, des del nostre punt de vista. Per això proposem alternatives sense assumir els postulats que ens són donats, sí que volem plantar cara a aquesta onada de discurs únic que recorre Europa i sedueix els governs perquè està posant en risc i els drets que han costat tant d'aconseguir. Per això davant d'aquesta onada, des d'Iniciativa - Esquerra Unida estem molt satisfets de poder haver capgirat aquesta tendència, liderar, ser capdavanters.

Vostès, els de la bancada de la dreta, van qualificar la proposta d'apujar l'IRPF del tram autonòmic a les rendes més altes de dues formes contradictòries. Primer van dir que era una teràpia psicològica del tripartit, venien a dir que era com una forma d'expiar les nostres culpes, que era una nimietat, un no-res, això d'una banda. Però de l'altra, no podien evitar estar molt contrariats i per això van votar diferent del Congrés aquí, va ser el que va ser significatiu per canviar el seu vot, i amb gran tremendisme ho van fer. No poden tolerar que augmenti la pressió fiscal, de cap de les maneres, ni quan es necessiten més diners per fer front a les necessitats, quan és raonable i convenient que els sacrificis vinguin d'aquells que poden fer-los.

Les raons que vostès tenen per sortir amb aquesta agressivitat són precisament les que fan que el nostre grup n'estiguem especialment satisfets. N'estem satisfets per dos motius, d'una banda perquè el que avui fem és un doble pas, per a vostès, que es revelen contra el contingut i també pel que representa, avui tindrem més instruments per reduir el dèficit. Pot ser més o menys 75 milions? Segurament, segons qui ho miri, segons com s'ho miri, 75 milions d'euros són Déu n'hi do per afrontar les necessitats de despesa creixent i la dificultat també de tresoreria que té la Generalitat. Que podien ser més? Sí. Que ens hauria agradat anar més enllà? També. Evidentment no farem tampoc tremendisme i direm que és la solució a tot, sabem el que és i no més, no exagerarem el seu resultat, però crec que aquí també hi ha intervencions que depenen de la incomoditat, això de posar aigua al vi a les propostes depèn de la sinceritat amb la que es defensen.

Però avui també avancem perquè plantem cara, el canvi de les regles del joc a l'economia s'ha de fer a nivell internacional, a nivell europeu, amb una política fiscal

i econòmica comuna, però també a l'Estat i sobretot també a Catalunya. Cadascú ha de fer els deures i crec que avui el que també fem és plantar cara a aquesta dinàmica. Però també estem satisfets perquè des d'aquí impulsem canvis, com deia el conseller, i liderem a la resta de l'Estat. Per a una formació d'esquerres com la nostra creiem que és un salt endavant. Hem debatut molt de política fiscal en aquesta legislatura, però per a nosaltres aquest és un element central i ho fem des de la coherència de dir el mateix aquí al Parlament i al Congrés.

Pensin que des del 1995 la reducció dels impostos de les rendes altes s'ha reduït en tretze punts, no veiem cap diferència entre la dinàmica del PSOE actualment i la del Partit Popular en política fiscal. Ahir precisament debàtem això en una taula de debat a la Universitat Progressista d'Estiu, amb el doctor Vicenç Navarro. El que hem aconseguit en aquesta època de creixement econòmic és que hagin augmentat les desigualtats, que tinguem una despesa social que només representa el 73 per cent de la mitjana de la Unió Europea, fruit de no exercir precisament una pressió fiscal.

Però durant aquest temps nosaltres no hem avalat aquestes rebaixes als que més tenen, i alguns encara continuen exigint aquestes rebaixes, el senyor Millor ho deia: «Nosaltres continuarem demanant les rebaixes d'impostos.» Però és que no ho deia la Universitat Progressista d'Estiu, ho deia també la Comissió Europea. La Comissió Europea va dir que gran part del risc fiscal que té actualment l'Estat espanyol és fruit dels despropòsits de les polítiques fiscals des de l'any 95, perquè davant de la bombolla especulativa i aquests ingressos que venien del mercat immobiliari, alguns van creure que aquesta política fiscal era sostenible i que els ingressos estructurals es podien suprimir. Doncs el resultat és que els salaris han perdut pes, també ha perdut capacitat d'intervenció el sector públic perquè té menys ingressos per intervenir i alguns sí que s'han fet d'or durant aquest temps. Per tant, el que creiem és que toca des de Catalunya posar les mesures per canviar aquesta dinàmica. Hi ha un canvi material, sí, aquests 75 milions, i una reforma que està aquí, però també és un canvi de tendència. I sí, aquí sí que tenim la força per fer-ho.

Vostès, els senyors de Convergència i Unió, volen erigir-se com els gestors i un govern seriós davant la crisi econòmica i de moment coneixem tres banderes per a les eleccions. En primer lloc, suprimir l'impost de successions que ara només paguen les grans herències, el 6 per cent dels contribuents. El segon lloc, vist el debat d'avui, suposo que la segona bandera serà tornar a rebaixar l'IRPF a les rendes més altes, esmenar la plana del que estem fent avui. I, en tercer lloc, tenir un concret econòmic, que suposo que serà per no exercir-lo, per tal de complir la seva dinàmica de no utilitzar el poder tributari i anar-lo eliminant. Crec que són tres propostes d'una solidesa que crec que la gent que precisament necessita serveis i té dificultats per arribar a final de mes ho tindran molt difícil per sortir-se'n.

Per acabar, vull referir-me a la intervenció del senyor Teixidó el dia de la convalidació del decret. Una de les maneres que va trobar per defensar el seu argument va

ser dir que estàvem enganyat i mentint l'opinió pública, que només era un circ, i que amb l'Estatut no en teníem prou. Doncs, miri, aquesta llei entrarà en vigor l'1 de gener, vostè deia que només ho fèiem de cara a l'aparador i que segurament no tiraria endavant, vostè ha assumit que sí, que com a mínim ha arribat, ho ha començat dient avui. Però és que el que deia textualment era: «Cal que estiguem sota el paraigua de la Llei de cessió de tributs, cert, llei que no està aprovada, llei que no s'aprovarà fins a la tardor quan vostès ja no hi siguin.» Doncs, miri, dues coses: la Llei de cessió de tributs ja està aprovada, i entrarà en vigor en breu i, una segona cosa, vostè no és qui decideix qui està en aquest Parlament o no, a la tardor estarem en aquest Parlament, a la tardor o a inicis d'hivern si aquest Parlament, doncs, està dissolt, però en aquest Parlament hi serem, hi serà la ciutadania que triï amb quina força hi serem.

Senyors diputats, senyores diputades, gràcies, i nosaltres donarem suport a aquest projecte de llei.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller...*, ilustres diputados y diputadas, lo ha puesto de manifiesto el *conseller* en su exposición: el considerable aumento del déficit público proviene tanto de la laminación de los ingresos como –y aquí ha hecho menos hincapié– del incremento de los gastos, a veces gastos absolutamente desproporcionados e innecesarios, como después tendremos ocasión de ver.

¿Consecuencias para evitar el déficit público? Primera, reduzcamos los gastos; segunda, incrementemos los ingresos; es decir, es de cajón. Hoy nos aportan una de esas recetas, la del incremento de los gastos. Quiero partir de la base de que este diputado defiende con vehemencia el principio de progresividad fiscal y así lo ha puesto de manifiesto a lo largo de esta legislatura. Y quiero poner de manifiesto también el contexto en que se produce la presentación de la reforma de la escala del IRPF que aquí se viene a presentar.

Hablemos del mes de mayo. En el mes de mayo el presidente Zapatero anunció su propósito de hacer pagar más a los que más tienen. ¿Se acuerdan de aquello...? Se hizo en un contexto claro, como el que ha reflejado aquí el *conseller* Castells, una situación incómoda para él en cuanto que, para evitar el déficit público, había adoptado unas medidas ciertamente impopulares, como son la disminución de las retribuciones del personal al servicio de las administraciones públicas y la congelación de las pensiones. Y fue una vía de escape para tratar de evitar el golpe inmediato. Dijo «los que más tienen», no «los que más ganan». Yo creo que este es un aspecto importante a la hora de valorar la trascendencia de lo que vino a decir.

Tomadas aquellas palabras este diputado entendió que iba a rectificar y por fin iba a volver otra vez a recuperar el impuesto del patrimonio. Porque si hablamos de los

que más tienen evidentemente se tendría que referir al impuesto del patrimonio. Pensó también que iba a hacer posible que todos los contribuyentes, aquellos que hacen opacos sus ingresos mediante empresas interpuestas, pues, lograsen..., y se establecieran las reformas inmediatas para que realmente tuvieran dificultades a la hora de eludir sus obligaciones fiscales. Pensó también que iba a reformar la Ley general tributaria e incorporar buena parte de los instrumentos que desaparecieron con la última reforma y que son precisos para combatir el fraude y obstaculizar la elusión fiscal. Y pensó también que iba a subir los impuestos a las rentas altas para hacer que el IRPF recobre su unidad y que las rentas de capital retornen a la base general perdiendo la situación de privilegio de la que ahora gozan con respecto a las rentas de trabajo. Esas eran una serie de medidas adecuadas, idóneas para hacer pagar más a los que más tienen y valorar realmente por qué en España existe una situación preocupante, de forma que el censo de «ricos», entre comillas, de los que dispone Hacienda no tiene nada que ver con el que maneja la banca de inversión, y como hemos tenido ocasión de comprobar últimamente a raíz de cierta información que Francia nos ha facilitado respecto a ciertos depósitos en Suiza.

Pues bien, nada de eso se ha hecho en los últimos tiempos, sino que se ha optado por otra vía, por confundir –por confundir– a los que más tienen con los que más ganan. Creo que ese es un aspecto nuclear, tangencial del error que se produce a mi juicio con esta medida. Que no quiere decir que no sea necesaria, y el *conseller* lo ha cifrado, en la medida en que es realmente escasa la aportación. Pero si realmente se quiere incidir en la recaudación esas son las medidas a adoptar y no las que hoy aquí se plantean de forma pionera.

Está claro que la reforma ha sido improvisada. El *conseller* hoy yo creo que ha improvisado también el contexto. Ha dicho: «Bueno, unas medidas que se componían de tres patas: una primera, el decreto ley; una segunda, el acuerdo de gobierno, y, una tercera, este proyecto de ley que traemos hoy aquí.» Pues yo creo que este proyecto de ley es claramente improvisado y fruto de otras presiones, pero desde luego no de una razonable medida de contribución a la reducción del déficit mediante el incremento de los ingresos. La prueba de que es improvisado es que el 27 de mayo del 2010 –no hace mucho tiempo, eh?, finales de mayo de este año– se aprobó la disposición adicional tercera del impuesto sobre sucesiones y donaciones. ¿Y saben lo que se aprobó en aquella disposición adicional tercera? Pues, precisamente, la escala autonómica del impuesto sobre la renta de las personas físicas que hoy se modifica. Es decir, el impuesto, la escala que aprobamos hace poco más de un mes se modifica al mes siguiente.

Desde luego, muy sesuda y muy sensata no ha sido la reforma, y está claro que tiene un componente claramente improvisado y electoralista. Yo creo que es electoralista, y permítanme que diga que también es populista y permítanme que diga que es, incluso, populachera. Porque, dada la cantidad y la cuantía de los ingresos, desde luego para este viaje no se necesitaban alforjas. Puesto que realmente existen medidas mucho más eficaces para hacer posible el incremento de las

rentas. Porque el hecho de que suba el IRPF en estos tramos a las rentas más altas no significará necesariamente que vayan a pagar más a Hacienda en términos relativos. Básicamente por dos motivos: uno, por el mejor tratamiento de las rentas de capital, al que ya me he referido con anterioridad, y un segundo apartado, por el juego de deducciones de la cuota, que en el caso de los planes de pensiones beneficia sobretudo, precisamente, a las rentas más altas. Es decir, estamos ante una situación claramente de debate electoral o populachero.

Por ello no daré apoyo, y no porque no crea en la bondad o no de la medida, que realmente me parece con poca transcendencia, pero sí por la confusión que genera la misma. En primer lugar, porque aquí se plantea como pionero –y ahora se dice que será a nivel del Estado que probablemente se adoptará esta medida–, pero estamos hablando de un concepto que se ha de definir: ¿qué es «rico» en España?

Para Cataluña ser rico es tener más de 120.000 euros de renta y ser muy rico es tener más de 175.000 euros; para Extremadura son 60.000 euros; para Asturias son 100.000; en Baleares se incrementará un punto de aquellas rentas superiores a 100.000 euros. Aquí lo hacemos de dos a cuatro puntos. En definitiva, volvemos otra vez a estar en una situación de disparate fiscal, permítanme que se lo diga, en la medida en que este diputado ha venido defendiendo un principio de armonización también en el concepto de «rico» en toda España, porque no se acaba de entender que en unas comunidades se sea más rico que en otras en función del territorio, y precisamente para evitar... –aun cuando es cierto que en materia de renta es mucho más difícil la elusión de patrimonios–, para evitar la competencia fiscal a la baja.

Pero había una pata a que se refería el *conseller* en su exposición con menos ímpetu, que es la reducción de los gastos. Ha hecho referencia a la congelación de las pensiones, que corresponde al Gobierno central, pero también ha hecho referencia a la reducción fundamentalmente de las retribuciones del personal público. Pero insisto en este capítulo de gastos puesto que se ha hecho referencia, también... –el diputado señor Millo–, en la medida en que no es creíble, desde el punto de vista de la justicia social a la que aquí se ha estado haciendo hincapié, que precisamente se esté aquí haciendo pagar más a nuestros más ricos cuando el Gobierno de la Generalitat en estos momentos está pagando el colegio privado a los franceses en el sur de Francia; está pagando la edición de revistas y edificios..., es decir, los préstamos hipotecarios de edificios, a editores muy ricos de la Comunidad Valenciana; está pagando alquileres exorbitantes en el centro de Nueva York para dar apariencia de Estado, o está otorgando millones de euros en subvenciones a plataformas que son destinados a pagos que tienen toda la apariencia de sobornos a miembros de federaciones deportivas extranjeras cuyo nombre cuesta pronunciar y recordar y que en Cataluña son absolutamente minoritarias. Pues bien, si hablamos de justicia social, nuestros ricos están pagando eso en otros territorios y en otras zonas, que evidentemente no tiene razón de ser que nosotros estemos contribuyendo al beneficio de un estado tan rico como Francia o al beneficio de federaciones deportivas de allende los mares.

¿Subir impuestos a las rentas más altas? Sí, mediante las medidas adecuadas para luchar contra el fraude fiscal, mediante las medidas adecuadas para reformar el impuesto de patrimonio y hacerlo posible otra vez. Pero, ¿contrapartidas de justicia social? Desde luego el destino tiene que ser evidentemente la sanidad, la formación y aspectos nucleares y no..., en qué se está gastando en estos momentos el Gobierno catalán. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Estamos de acuerdo en que estos 75 millones de euros, que veremos si realmente se materializan en el año 2012, desde luego no van a contribuir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

... –acabo ya, señor presidente–, no van a contribuir en modo alguno para reducir el déficit público en el año 2011, el compromiso que asumí con esos 3.000 millones famosos el *conseller* Castells.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Votarem, doncs, aquest Projecte de Llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques conjuntament amb l'esmena tècnica.

Comença la votació.

El Projecte de Llei d'aprovació de l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques ha estat aprovat per 67 vots a favor, 60 vots en contra i 3 abstencions.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania, i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Reprenem la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes amb relació a la situació creada arran de la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00380/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. I la primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. President de la Generalitat, aquests darrers dies estem assistint a un deliri col·lectiu per part del Govern tripartit, un deliri, una fugida endavant, davant d'una realitat que no volen admetre, que és que alguna cosa ha canviat els darrers dies a Catalunya. Vostès no volen admetre que hi ha hagut una sentència que ha dit que coses que havien fet eren anticonstitucionals, vostès no volen admetre la realitat. Poden seguir en el deliri col·lectiu, fugint endavant, culpant tothom de les seves incompetències, però la realitat és que tenim un vicepresident que es permet desafiar l'Estat i dir que no canviarà una sola coma de les lleis inconstitucionals; ens permetem tenir consellers que diuen que no tocaran una sola coma de la Llei d'educació, tot i que la sentència diu clarament que s'ha de canviar... –sí, sí, vagi celebrant, senyor Maragall, que li queda poc–; tenim el senyor Huguet, que fa un desafiament també dient pràcticament que hem de cridar la gent a la insubmissió des de les seves pàgines a internet; tenim un president que diu que no pensa canviar una sola coma de la sentència; tenim, en definitiva, un govern insubmís davant d'una sentència judicial.

El missatge que es llança a la ciutadania és: «No m'agraden les sentències o les lleis, no les compleixo. Això sí, segueixo governant.» Senyor president, governar no és obligatori, i, si un no està a gust davant del marc jurídic i polític que tenim, el que ha de fer és plegar o complir les sentències. Jo li demano, a vostè que encapçala manifestacions des de l'Estat contra l'Estat –perquè vostè encapçalava una manifestació contra una sentència judicial el passat dissabte–, què pensa fer davant d'aquesta sentència definitivament?

Nosaltres li proposem dos plans: el pla A, que seria aplicar-la, la sentència, aplicar-la, derogar lleis, modificar les lleis per adequar-la al marc jurídic vigent, o la segona, deixar el càrrec i convocar eleccions, que, com li dic, no és obligatori.

Ens agradaria saber quina és la seva posició davant d'aquesta situació nova després de la sentència.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè porta tota la legislatura parlant del mateix, criticant el mateix, obsessionat amb els mateixos temes, però, escolti,

a aquestes alçades –ja queda poca legislatura–, encara no li he escoltat ni una sola vegada una proposta en positiu.

Sap vostè el que farem? Governar. Vostè diu que no és obligatori. I tant, que és obligatori!, la nostra obligació és governar. Això és el que farem fins que es convoquin les eleccions, no en tingui vostè dubte.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, no és obligatori. I el que és obligatori és complir les sentències judicials, no s'equivoqui, el que és obligatori és complir les sentències. I, si vostè vol saltar-se la llei, l'estat de dret i les sentències, marxi, vagi a fer manifestacions, la insubmissió, però sense el Govern de la Generalitat. El que no pot fer és fer les dues coses alhora, és impossible, és impossible materialment.

Miri, vostès es manifesten contra sentències i diuen que ho fan en nom del poble de Catalunya; molt bé, respecte per la gent que va a una manifestació. Però no fan ni cas de les manifestacions de Nissan, no fan ni cas de les manifestacions dels Mossos contra el senyor Saura, no fan ni cas de les manifestacions dels agricultors, no fan ni cas de les manifestacions pel bilingüisme, només fan cas d'aquells que els donen la raó; ni de les sentències, ni dels altres.

Per tant, senyor Montilla, vostè que avui es permetia el luxe de dir que són retrògrads –acabo, senyor president– aquells que defensen el bilingüisme..., és curiós veure com un president renega de la seva pròpia llengua materna dient que són retrògrads (forta remor de veus) aquells que volen evitar...

El president

Senyor Rivera...

El Sr. Rivera Díaz

...aquells que volen...

El president

S'ha acabat el temps, senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president...

El president

S'ha acabat el temps, senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

No, no...

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, vostè ja ha fet el míting per a la cadena aquesta que tant estima Catalunya, de la qual vostè és contertulià. Amb això ja ha fet la feina, vull dir, ja pot... Escolti, nosaltres escoltem la gent, i escoltem la gent que es manifesta dient a vegades coses que no ens agraden. És la nostra obligació també, l'obligació de qualsevol governant, escoltar la gent i tractar de solucionar els seus problemes. I els problemes se solucionen reconeixent que existeixen i amb voluntat d'abordar-los, no exhibint-los –no exhibint-los–, com ha fet vostè exclusivament. Perquè, ho repeteixo, no li he sentit, al llarg de tota aquesta legislatura, ni una sola proposta positiva. Vostè, les seves intencions són unes altres, i, per tant, escolti, crec que ja he respost suficientment a la seva pregunta..., que no recordo quina era.

(Rialles.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la unitat en la resposta a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut després de la manifestació de rebuig del 10 de juliol (tram. 317-00382/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, la sentència de l'Estatut confirma la seva transcendència política, jurídica i per la democràcia, afecta els principals objectius de l'Estatut, trenca el pacte entre Catalunya i Espanya i menysprea la voluntat del poble; per això és inacceptable. Una sentència que el 80 per cent del Parlament no accepta, un veredict irreversiblement d'un tribunal irresponsable, que la majoria de la societat catalana rebutja. La mostra, la manifestació de dissabte.

La manifestació va ser un encert i un èxit, una mostra de força, unitat i diversitat: més d'un milió de persones i 1.500 entitats, sindicats, forces polítiques i institucions contra la retallada de l'Estatut i en defensa dels drets de la nació catalana. La sentència és coneguda, i Catalunya s'hi ha manifestat en contra.

I ara què? Quin és el següent pas des de la política? Estem a les portes del ple monogràfic. El catalanisme polític estarà a l'alçada del moment històric per la creuada del Tribunal Constitucional i del PP contra els drets nacionals i socials?

President Montilla, Iniciativa Verds - Esquerra Unida creiem que cal passar de la manifestació unitària al ple de la unitat. Aquest és el nostre objectiu. Units de punts i amb punts comuns, no acceptar la sentència, defensar

tot l'Estatut, no modificar lleis aprovades i el respecte a la voluntat popular de la nació catalana. Unitat des de la pluralitat, unitat i pluralitat, que és el reflex de la societat catalana, com s'ha mostrat aquest cap de setmana, i reflex també de la pluralitat del catalanisme en aquesta cambra.

Iniciativa Verds - Esquerra Unida estem per la unitat, però no som ingenus. Cada grup té un model de societat i un model d'estat. Nosaltres, federalisme plurinacional i republicà. Ningú ha de renunciar als seus horitzons, però acordem unitàriament els punts comuns. Catalunya ho necessita, hi ha les condicions i hi estem obligats, és el mandat del 10 de juliol.

És en aquest sentit, president Montilla, que volem conèixer les seves opinions.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè ja coneix quina és la valoració que jo faig de la sentència, i a més a més sap perfectament que divendres tindrem un ple extraordinari dedicat a valorar la sentència i a tractar de trobar vies en la línia que vostè apunta, si és possible posicions unitàries, passar de la situació que òbviament, en primer lloc, provoca la sentència, que és d'*enfado*, que és d'emprenyament, passar dels sentiments a l'acció política i veure si mitjançant l'acció política som capaços de trobar camins comuns.

Jo li puc assegurar que el Govern i el president faran el que sigui possible en aquest sentit, sense ingenuïtat també. Sabem que estem al final d'una legislatura, que dintre d'uns mesos es confrontaran diverses opcions polítiques, amb diversos camins, que poden tenir trams coincidents i altres segurament no, però es tracta de respectar aquest tema i en aquest període..., i no exclusivament per a aquest període, no pensant a com fer la unitat per treure un paperet i després comencem a barallar-nos dintre d'unes setmanes o d'uns mesos i... És a dir, tractem de no fer comèdia, si és possible; tractem de buscar un horitzó a mitjà i llarg termini en aquelles coses que ens uneixen, que són, des del meu punt de vista, bàsicament les que va votar el poble de Catalunya: com recuperem i fem complir el que el poble de Catalunya va votar. Per mi això serà buscar la unitat.

La unitat és certament molt important; però, miri, la unitat no es proclama, la unitat es practica. Ja veurem si això és així. La unitat no és buscar les diferències, eh?, sinó els punts d'acord, les bases comunes. Això és el que tractarem de fer. Dic «tractaré de fer», però tinc el convenciment que –m'agradaria dir– la immensa majoria d'aquesta cambra també ho desitja.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'adequació de les lleis aprovades a la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut (tram. 317-00381/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, quan es va conèixer la sentència de l'Estatut, vostè va dir que, malgrat no agrada-li, l'acatava. Com pensa ajustar les lleis aprovades i les que estan en tràmit en el marc estatutari constitucional?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, segurament vostè i jo tenim unes nocions diferents del que és «acatar». Vostè està dient que revisem d'ofici unes determinades lleis; jo, que ja m'he mirat la sentència, no he trobat aquesta indicació en cap dels seus fulls.

El president

Senyora Montserrat, té la paraula.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, president. Senyor president, les sentències i les lleis estan per complir-les. Vostè, com a president de la Generalitat, ha de ser el primer a donar exemple. Com, si no, pot demanar als catalans que compleixin amb les lleis? És una qüestió de responsabilitat com a governant i una qüestió de seguretat jurídica, president. Cal modificar algunes lleis ja vigents i aturar la tramitació d'altres, per tal d'adequar-les al marc legal. En cap cas normal, ni en un país normal, un governant encapçala una protesta contra el marc constitucional i les institucions de l'Estat, envoltat de banderes estelades i amb eslògans independentistes.

Li vull recordar una cita que avui mateix el seu company de partit senyor Gregorio Peces-Barba ha dit. Diu: «Ara resulta que s'han canviat els papers, i ara els piròmans que van promoure un estatut amb excessos volen fer aparèixer com a piròmans els que només s'han comportat com a bombers, és a dir, el Tribunal Constitucional.»

Avui el senyor Montilla, aquest mateix matí..., deia el seu vicepresident, ha declarat que vostè no modificarà cap llei per adaptar-la a l'Estatut constitucional. Això és gravíssim, president! (*Remor de veus.*) Si el president no dóna exemple complint i fent complir les lleis, molts catalans poden pensar que tenim un president insubmís, i, si és així, millor que convoqui eleccions i marxa cap a casa i acabi amb l'agonia a la qual el seu Govern ha sotmès Catalunya i tots els catalans.

Nosaltres li demanem que exerceixi de president de la Generalitat i compleixi i faci complir totes les lleis.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, conec Gregorio Peces-Barba des de fa molts anys. No em consta que tingui el carnet del PSC, eh? Si de cas, ja demanaré la consulta, però no em consta, eh?

Miri, jo no sóc, ni aquest Govern a què vostè fa referència, qui no va respectar la voluntat de les Corts Generals i del poble de Catalunya; van ser vostès, de les Corts Generals i del poble de Catalunya. No sóc jo qui va recollir signatures contra Catalunya; van ser vostès, eh? No sóc jo ni aquest Govern qui va voler guanyar als tribunals el que van perdre a les Corts Generals i al poble de Catalunya (*alguns aplaudiments*), a les cambres i al referèndum. Ni sóc jo qui ha fet de l'anticatalanisme la seva bandera a la resta d'Espanya. Només cal repassar... Vostè ha fet referència a unes cites; quantes cites li podria fer jo, algunes molt recents...? Ni sóc jo qui ha fet que els extremismes augmentin en aquest país; són vostès, amb la seva actitud, amb la seva hostilitat cap a l'autogovern de Catalunya.

Miri, tot això ho han fet vostès, i espero que la història els tracti com es mereixin, per la seva irresponsabilitat –per la seva irresponsabilitat. (*Remor de veus.*) Van presentar un recurs per guanyar vots; la sentència els importava ben poc. La demostració és que no els ha donat la raó i no han demanat perdó per les barbaritats que van dir durant tot el procés, vostès. La gent, miri, va sortir al carrer dissabte per la indignació que va produir la sentència, i jo aquesta indignació la respecto i la comparteixo, ho ha de saber vostè. Sé que vostè no, però això no els dóna motius per enfrontar els pobles d'Espanya, que és el que estan fent des de fa molts anys –des de fa molts anys.

Les eleccions ja arribaran, però, per cert, el que ha dit el vicepresident, sí, sí, en el nostre programa, al llarg..., d'aquí a final de legislatura, no hi figura la modificació de cap projecte de llei als quals vostè ha fet referència.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manifestació del 10 de juliol, sobre la resposta unitària al Congrés dels Diputats davant la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut i sobre l'opció de la independència (tram. 317-00383/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern, jo voldria d'entrada felicitar la gent, els milers i

milers i milers de catalans i catalanes, de molts punts del país, de distints orígens, de distintes llengües que parlen a casa seva, que es van manifestar tranquil·lament a favor del país i que aquest país tingui el seu propi àmbit de decisió, que el que hagi de decidir Catalunya, sigui una autonomia o sigui un país independent, no ho decideixin des de Madrid, que ho decidim nosaltres.

Però també podem dir que aquest país s'ha posat a prova, i en podem estar orgullosos, perquè si alguna voluntat ha tingut Esquerra Republicana és cohesionar civilment aquest país.

Nosaltres, que som un país..., som un partit que aspira a tenir un estat propi, a ser un país independent, una Catalunya independent, sabem que hi ha un instrument bàsic, que és la cohesió civil del país. I aquest país s'ha posat a prova perquè el dissabte vàrem tenir gairebé 1 milió de persones al carrer manifestant-se per la llibertat de Catalunya –que no era 1 milió, no, eren 56.000, no 1 milió. (*Algú diu: «Un milió i mig.»*) Un milió i mig, d'acord. Jo he dit..., posem-hi 1 milió i mig; no discutirem ara per xifres. (*Algú diu: «O 2.»*) O 2. (*Ria-lles.*) I vostès comprendran que l'endemà hi havia una manifestació que algú podia entendre molt diferent de la de dissabte. I en aquest país, no ha passat res. I crec que podem dir que aquest país és un país cohesionat, amb diferents maneres de veure el país, plural, però és cohesionat. I això he de dir que m'omple d'orgull, perquè crec que és una de les tasques que el seu Govern i al qual donem suport durant aquesta legislatura ha fet aquesta feina, de cohesionar el país civilment i donar a entendre que aquí hi cap tothom.

Miri, president, l'any 80, Esquerra Republicana va donar suport a Convergència i Unió per consolidar l'autonomia durant sis anys. Després, l'any 2003 vam conformar un Govern d'esquerreres per avançar amb un nou estatut, que algú deia que això podia transformar l'Estat. Ja hem vist que no és així. Avui hem pogut escoltar el senyor Zapatero que deia que estava disposat a revisar lleis. Ha tingut quatre anys, el Govern espanyol, per revisar les lleis i no ho ha fet. És més, aquests mateixos dies hem aprovat, s'ha aprovat al Congrés dels Diputats una llei de ports; ja han dit que tanquen la porta, AENA, perquè Barcelona pugui tenir l'aeroport, i a més a més amb una llei de caixes, amenaçant, que ens pot afectar molt les competències.

President, jo crec que no cal que vagi a Madrid a veure el senyor Zapatero. Estalviï's el bitllet; no hi ha diàleg, l'han trencat ells. I jo crec que mereix una reflexió del president del Govern de Catalunya que no només en aquest Ple, en aquest Ple i al Congrés dels Diputats, ha d'haver-hi una resposta serena, unitària, clara, per anar endavant, que aquest era el clam de la gent a la manifestació: i l'endemà, què?

Poder ho farem en solitari i poder el full de ruta no està escrit, però a l'entendre d'Esquerra Republicana...

El president

Senyor Puigcercós...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

...l'endemà de la manifestació obrim una transició cap a la independència. Ens hi acompanyaran els federalistes i els autonomistes o no...

El president

Senyor Puigcercós...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

...però em fa l'efecte, president, que moltes portes s'han tancat i vostè n'és plenament conscient.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo cap a la independència no els acompanyaré. Ja ho sap vostè, eh?

Miri, jo comparteixo amb vostè la valoració que feia de la manifestació, la importància de la manifestació, i el respecte que a mi em van merèixer totes les persones que hi van anar, molt diverses: unes, evidentment, reclamant el que vostè diu, la independència; altres, reclamant altres vies, que no sé exactament quines són; altres, apostant i reafirmant-se en l'Estatut, i tots bastant empenyats, això sí que era un element transversal, entre altres coses, profundament molestos per aquesta sentència del Tribunal Constitucional.

Per això els que diuen que la manifestació no representa res o que representa una minoria poc rellevant s'equivoquen. Els que pensen que ja es diluiran els seus efectes també s'equivoquen. Els que veuen evolucions sobtades i precipitades de l'horitzó nacional o els que busquen els inicis de noves vies, ja ho veurem, també.

Jo, miri, jo diré el que veig. Jo veig una majoria exigent, crítica i decidida a autoafirmar-se nacionalment; el rebuig a una sentència del tribunal, injusta, que ignora la voluntat democràtica de la majoria dels catalans, i una demanda transversal al catalanisme polític per defensar de manera unitària la dignitat de Catalunya. I això és el que jo miraré de fer. Amb respecte a tots els manifestants, fins i tot als que em van escridassar, o ens van escridassar, perquè va haver-n'hi per a tots, fins i tot cap a aquestes persones; també són, també formen part del país, i també tenen la seva manera de veure i de defensar el país.

Miri, jo no m'estalviaré cap visita, ni a Madrid ni enlloc, per defensar els interessos de Catalunya i l'autogovern de Catalunya, allà on calgui, sense renúncies, sense renunciar a res –sense renunciar a res. Aquest Govern i els governs que vinguin hauran de pactar i de negociar, amb Madrid –sí, sí–, i amb Brussel·les, també, i amb els nostres ajuntaments també.

El diàleg i el pacte des de la fermesa i des de les conviccions, jo crec que és absolutament necessari, ara i demà també.

El president

Té la paraula per formular la següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manifestació del 10 de juliol de rebuig de la sentència del Tribunal de Constitucional sobre l'Estatut i sobre les conseqüències que es deriven d'aquesta manifestació (tram. 317-00384/08)

...l'honorable senyora Carme Figueras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Figueras i Siñol

Molt honorable president, ja sé que no seré original amb la pregunta, però la veritat és que el tema s'ho mereix.

Aquest dissabte el poble de Catalunya es va manifestar contra la sentència del Tribunal Constitucional, una sentència que no s'havia d'haver produït, després d'aquests quatre anys d'espectacle d'aquest mateix tribunal; una sentència que –no ho hem d'oblidar– ha estat conseqüència d'un recurs d'inconstitucionalitat formulat pel Partit Popular, un recurs contra un estatut que va ser un acord entre el Parlament de Catalunya i el Congrés dels Diputats i que va ser referendat pel poble de Catalunya l'any 2006.

I, president, va ser una gran manifestació, una de les més grans de la història; no entrarem en guerra de xifres, però hi havia moltíssima gent, molts catalans i moltes catalanes, amb sensibilitats diverses, que vàrem mostrar plegats el nostre rebuig, la nostra indignació per aquesta sentència del Tribunal Constitucional; molta gent, president, molta gent defensant la integritat d'allò que el poble català va votar.

Creiem, el nostre grup creu que cal felicitar els organitzadors i també que cal felicitar tota la gent que aquest dissabte pacíficament es va manifestar, perquè això va ser un èxit col·lectiu de tots.

I estem plenament convençuts, president, que vostè va fer molt bé anant al capdavant de la manifestació, encapçalant-la, junt amb les institucions, i amb la senyera, que és el símbol, és la senyera que ens uneix a tots els catalans.

President, la pregunta que li vull formular és doble: quina és la seva opinió amb relació a la manifestació del passat dia 10 i quines són les conseqüències que al seu parer se'n deriven, d'aquesta manifestació.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostè, crec que sap perfectament quina és la meua posició al respecte. D'una banda, respectar la sentència, perquè el mateix dia en què es va conèixer vaig fer una declara-

ció institucional en què vaig dir el que com a president de la Generalitat pensava que calia fer.

Fa pocs dies, com vostè hi ha fet referència, el poble de Catalunya es va manifestar, certament; certament, per diferents motius i objectius, tots respectables, però estic convençut, com he dit abans, que amb un sentiment unànim, transversal: que el Tribunal Constitucional no hauria d'haver dictat aquesta sentència.

Ara què toca? Doncs, demà fer una reunió amb les formacions que donen suport a l'autogovern per veure, de cares al Ple de divendres, i amb coneixement de l'informe de la comissió d'experts, que suposo que estarà fet, veure si som capaços de tenir una posició comuna que es pugui reflectir en una resolució després del plenari de divendres. I serà el moment, divendres, òbviament, també, el moment d'expressar davant d'aquesta cambra l'opinió de cada grup parlamentari al respecte, no?

L'important jo crec que és que tothom parli clar, que cadascú digui el que vol fer, com ho vol fer, quan ho vol fer i amb qui ho vol fer, eh? Crec que sense parlar clar i amb sinceritat l'acord serà molt difícil i no defensarem com cal els interessos de Catalunya. Catalunya es troba en un moment important de la seva història i a tots nosaltres ens toca estar a l'alçada i defensar allò que crec que van votar els catalans, i de fer-ho amb força.

Bé, avui jo també he escoltat –abans el portaveu d'Esquerra Republicana hi feia referència, el president d'Esquerra Republicana...–, he escoltat, també, o, més bé, he llegit, no?, algunes de les paraules del president del Govern d'Espanya. Sembla que el missatge de Catalunya comença a ser escoltat, tot i que segurament no el suficient; també ho dic així de clar. Ja veurem si el discurs obre o no una perspectiva de negociació per refer el pacte estatutari. Ho haurem de veure al llarg de les properes setmanes i mesos. No, no, no basta amb unes frases, amb una intervenció, òbviament.

Miri, nosaltres el que hem de fer és no renunciar a res, perquè entre altres coses no hem arribat al final d'un procés ni s'han complert els objectius.

També tinc la seguretat que parlar amb el Govern d'Espanya només ho podrem fer amb un govern progressista; amb ell va ser possible l'Estatut.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Del PP no espero res; sols cal llegir –i acabo, senyor president– els vots particulars dels magistrats conservadors que el PP, el Partit Popular, va proposar.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el contingut d'una resolució unitària de rebuig a la sentència del Tribunal de Constitucional sobre l'Estatut a adoptar pel Parlament (tram. 317-00385/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, Convergència i Unió som dels que pensem que la manifestació del dissabte passat als carrers de la capital de Catalunya, als carrers de Barcelona, va ser una manifestació que realment té transcendència. No va ser una flamarada, no va ser simplement una sortida al carrer, sinó que va ser una manifestació, una sortida de la gent, amb voluntat d'expressar sentiments molt diferents.

Vostè es referia al fet que hi havia segurament molta gent empenyada, deu ser veritat. Però també hi havia molta gent il·lusionada. Hi havia una component d'illusió, de projecte de cara al futur, de mirar endavant, que jo crec que era realment significativa, realment molt important. I aquí hi ha la transcendència –aquí hi ha la transcendència.

I en aquest sentit crec que ara, després d'aquesta manifestació, important, transcendent, ara ens toca a nosaltres, al Parlament. La gent no va fallar, al carrer; ara el Parlament no pot fallar al país, no pot fallar a la gent.

Aquesta és una setmana en part històrica per a la dinàmica del Parlament de Catalunya i per al futur de Catalunya. Què vull dir amb això? El que vull dir és que no pot acabar aquesta setmana sense que hi hagi hagut una resolució del Parlament el màxim d'unitària possible, com a mínim de tots aquells que estàvem aguantant aquella pancarta. Jo vaig veure dirigents de Convergència i Unió, del PSC, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya; tots aguantàvem la pancarta que deia: «Som una nació. Nosaltres decidim.» Doncs bé, el Parlament ha d'estar a l'alçada de les circumstàncies expressades per la gent en el carrer.

I com ho podem facilitar des de Convergència i Unió? Doncs, mirin, amb una cosa ben senzilla: vostès que són la majoria i tenen el Govern en aquest moment històric del país proposin una resolució; nosaltres els la votarem. Més facilitats són impossibles. Vostès la fan, ens la presenten demà a la tarda; nosaltres els la votem.

Ens agradaria, no és una condició, ens agradaria que en aquesta resolució... –és la nostra aportació, d'entrada–, ens agradaria que hi hagués «Som una nació. Nosaltres decidim». Crec que ens hem de fer nostre el lema que la gent del carrer es va fer seu. I així demostrarem que estem realment a l'alçada de les circumstàncies.

Aquesta és la proposta que jo li faig, sense condicions i amb ànim de tirar endavant.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, respecte a la manifestació, jo crec que podem coincidir en l'anàlisi, malgrat que jo crec que hi havia més «enfado» que no il·lusió. Normal: el Tribunal Constitucional ens ha fet una mala feina.

Respecte al tema de la unitat. Abans he dit que la unitat, miri, no es proclama, es practica, no? Unitat no és buscar les diferències sinó els punts d'acord, les bases comunes. Unitat no és un aparador, tampoc, eh?, per exhibir les posicions pròpies, sinó una oportunitat per cercar les posicions comunes. Unitat és un principi, també, senyor diputat, massa seriós per deixar-la als peus dels estratèges de curta volada, als que posen pals a la roda, no?, als que treballen per trencar-la amb l'únic objectiu de passar immediatament a l'acusació.

Perquè posar les coses fàcils no és l'objectiu. La política, la política responsable, no és fer el més fàcil sinó el més útil, el que sumi, el que avanci, el que transformi, i el més fàcil no sempre és el més convenient.

Jo no hi crec, en els camins fàcils; crec en els camins segurs, amples, transitables per la majoria. Jo no busco titulars fàcils, prefereixo la moderació, que suma; no busco solucions fàcils, prefereixo construir la unitat en la diversitat, i no busco tampoc accions fàcils, prefereixo la responsabilitat. La política no és fer el més fàcil sinó el que convé, encara que sigui molt difícil.

I, miri, uns, segurament, doncs, es volen quedar amb els crits de la manifestació, o amb l'entusiasme, com vostè diu; uns altres, amb les pancartes, també; tot és respectable. Amb el que cal quedar-nos, crec –almenys és el que jo valoro–, és amb la gent, amb l'esperit transversal de la immensa majoria dels ciutadans. Amb aquests, estic jo.

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

Jo em pensava, senyor president, que davant d'un oferiment tan generós ens donaria les gràcies, però veig que ni això. En tot cas, li ho reitero –li ho reitero. Senyor president, vostè és el president de la Generalitat, vostè té el Govern, vostè té la majoria; facin-nos una proposta, nosaltres la votarem sense condicions.

Em sembla que és ben clar. No sé si això mereix les gràcies o no, però segur que convé al país.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Li agraeixo que no posi condicions, però suposo que vostès tindran alguna cosa a dir-hi? (*Remor de veus.*) Vingui també amb la seva proposta, no cal que sigui la pancarta, però la proposta, sí.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre els resultats del Pla de foment de la lectura (tram. 310-00451/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre diputada senyora Marina Llansana. Té la paraula.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Honorable conseller Tresserras, som a les acaballes de la legislatura, és hora de començar a fer balanç de la feina feta. Vostè ha demanat comparèixer a la Comissió de Cultura per poder fer aquest balanç amb profunditat i amb calma, però, dins de l'obra de govern del Departament de Cultura hi ha un projecte que ens interessa especialment, un projecte per millorar l'hàbit lector del nostre país, que mal que ens pesi hem d'admetre que és clarament millorable.

El Pla de foment de la lectura va començar l'any 2008 amb una campanya mediàtica molt potent que tots recordem: «Llegir ens fa més lliures», que també ha tingut una versió destinada especialment als joves amb l'eslògan «Llegir ens fa més grans». I aquest pla de foment té diverses potes. D'una banda, el «Tasta'm», que consistia a repartir els primers capítols de novetats editorials en transports públics, en autobusos, en metro, no només al Principat, sinó també a les Illes Balears. També el programa «Lletres al camp». Vostè va aconseguir una cosa gens fàcil que va ser unir els dos principals clubs de futbol, l'Espanyol i el Barça, entorn de la literatura i de les lletres. També el fòrum d'internet, el quellegeixes.cat o el programa de subscripcions gratuïtes per als joves de divuit anys.

A part de demanar-li quina valoració global fa de tots aquests programes, ens interessa especialment aquest últim: el programa de subscripcions per als joves de divuit anys. Perquè ens sembla imprescindible impulsar l'hàbit lector entre els joves i fer-ho promovent les publicacions periòdiques tant els diaris com les revistes.

Aquest any 2010 se n'ha fet la tercera edició. No coneixem encara quins són els resultats d'aquest programa, quants joves s'hi han acollit i quin percentatge suposa entre els joves que fan divuit anys aquest any a Catalunya, quantes publicacions hi han participat i, si em permet anar més enllà, què han demanat majoritàriament els joves, si són diaris o revistes, quin tipus de revistes, en quina llengua, etcètera.

I encara una altra cosa, a més a més de la participació, una altra pregunta que, si em permet, és al cap i a la fi

la «pregunta»: podríem saber si aquests lectors es consoliden? És a dir, quan s'acaba la subscripció gratuïta, quan aquests lectors fan dinou anys, aconseguim consolidar-los com a lectors habituals de la premsa periòdica a casa nostra?

Per tant, ens agradaria saber, doncs, conseller, quina és la valoració i si creu que amb aquest pla hem aconseguit incrementar aquest hàbit lector entre els joves.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació (Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, efectivament tenim ja resultats d'aquestes campanyes, resultats a un cert nivell, perquè a d'altres és molt difícil perquè l'efecte que es busca, de fet, és un efecte profund i més en el llarg termini. Però és veritat que un dels problemes que entenem de fons, poc espectacular però que va fent la seva feina, és entre els joves sobre tot el descrèdit de la lectura a partir de la proliferació de plataformes d'accés als continguts audiovisuals. Per tant, és per això que s'enceta aquesta campanya.

Aquesta campanya en part, amb alguns programes fets conjuntament amb el Govern de les Illes Balears, el que jo crec que ha tingut de virtut és el de fer-se conjuntament amb els sectors, amb el sector editorial, en el cas d'algun programa que vostè citava, com el «Tasta'm» o amb els mitjans de comunicació pel que fa a les subscripcions gratuïtes.

En el cas de les subscripcions als mitjans de comunicació, això té a veure amb el fet que es reconeix que hi ha una crisi en el sector, hi ha la proliferació també de noves plataformes per accedir a continguts informatius i a continguts formatius, i, per tant, hi ha el risc que efectivament els joves pensin que les noves plataformes són de substitució i no pas complementàries. Per tant, hem d'assegurar la lectura, hem de facilitar l'accés als mitjans de comunicació, perquè la gent tingui una visió més complexa de la realitat i, per tant, que puguin contribuir més fàcilment a la qualitat democràtica.

Dades. Les dades amb què vam començar la primera campanya van ser d'una mica més 13.000 joves amb les seves famílies, perquè cal comptar que això és introduir a les cases unes publicacions amb caràcter gratuït durant uns mesos; al segon exercici vam passar a 17.000, i aquest any, més enllà de 21.000, a prop dels 21.500; de manera que, en conjunt, en les tres campanyes s'ha arribat a més de 50.000 joves i les seves famílies.

Evidentment, les publicacions són de caràcter molt diferent. Predomina la premsa diària, però també moltes publicacions mensuals, algunes d'elles de caràcter de divulgació científica, caràcter històric, que són les que, a més a més, més fàcilment aconsegueixen fidelitzar aquests subscriptors. Però hi ha publicacions periòdiques amb xifres molt altes de subscripcions que han

aconseguit fidelitzar més d'un 10 per cent d'aquests lectors. Per tant, ens sembla que és una cosa a persistir, a mantenir i que cal tirar-la endavant.

Els mateixos mitjans, a més a més, han fet molt evident el seu suport a aquesta mena de campanyes...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

...perquè aquest any han incrementat substancialment la seva promoció per la campanya.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre l'execució de les obres dels equipaments sanitaris (tram. 310-00449/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Eva García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, president. Honorable consellera Geli, volíem saber quin és el capteniment del Govern de la Generalitat sobre el calendari de les obres d'execució de l'hospital de Montcada i Reixac, que dona cobertura..., que hauria de donar cobertura als municipis de Montcada, Ripollet, Cerdanyola, Badia i Barberà.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyora diputada. Vostè coneix bé que aquest és un projecte que vàrem pensar quan estàvem fent el nou mapa sanitari de Catalunya, que substituïa el mapa sanitari del 1980, i que varen decidir els ajuntaments que vostè diu –Montcada, Cerdanyola, Ripollet i Barberà–, fer-lo en un sòl industrial propietat de part privada i que això és el que ha fet retardar clarament l'inici d'aquest projecte totalment necessari, un dels hospitals més necessaris de tot Catalunya, en aquest territori que jo dic en part de geografies invisibles.

Per tant, nosaltres vàrem tirar endavant el concurs d'idees que es va convocar a través de la mancomunitat d'aquests ajuntaments, que es va resoldre l'any 2009. L'equip guanyador del concurs d'idees ha finalitzat l'avantprojecte del centre, i també un projecte avançat.

I, malgrat la crisi, en aquest moment del context, el Govern de Catalunya està buscant com finançarem aquest projecte i iniciem les obres al més aviat possible.

El president

Senyora diputada, té la paraula.

La Sra. García i Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè ens acaba de fer uns comentaris que no comparteixo i a més que es contradiuen radicalment amb allò que diuen vostès mateixos en els mitjans de comunicació.

Miri, però, li vull fer un petit resum cronològic de la història d'aquest hospital fantasma, si m'ho permet. Fa més de sis anys, el mes de gener de l'any 2004, el Grup Parlamentari Popular vam presentar una iniciativa parlamentària per construir un hospital, atès que la població d'aquests cinc municipis, com vostè deia ara mateix, i les mancances sanitàries de la comarca del Vallès Occidental feien del tot imprescindible ja en aquell moment un nou hospital. Imagini's, doncs, després de sis anys com estem ara.

Reacció seva, senyora consellera, reacció de vostè i dels alcaldes socialistes afectats: «No feia falta, amb quatre retocs al Parc Taulí de Sabadell n'hi havia prou, el Partit Popular espanta, el Partit Popular crea alarma social...» Els tòpics de sempre. Però vostès mateixos comencen a reaccionar i a assumir la situació quan es crea precisament una plataforma ciutadana només per reivindicar que es faci, perquè era, doncs, molt urgent.

Comencen vostès a prendre consciència que aquella presumpta barbaritat que demanava, que proposava el Partit Popular, doncs, potser teníem alguna raó i era necessari. Això sí, cada vegada que s'acosten algunes eleccions, senyora Geli, anuncien de forma imminent que el faran. Ho va fer vostè –vostè– el mes d'octubre de l'any 2006, un mes abans de les últimes eleccions autonòmiques. Ho va fer també a la precampanya a les eleccions municipals, que va venir i va anunciar que el mes següent, que el més següent del mes de maig del 2007 començarien les obres. Ho va fer vostè també en la campanya de les eleccions generals del 2008, que va dir que la construcció era també immediata i imminent. Declaracions seves el mes de novembre de l'any 2008. Deia «ara el farem» el 2013 i la data d'inauguració de l'Hospital Ernest Lluch pot tenir un marge de dos anys, i, per tant, podem arribar fins i tot a l'any 2015.

Ha promès, senyora Geli –les ha promès–, primeres pedres dues-centes vegades! I li hem dit ben alt i ben clar: «No volem pedres, volem llits, volem l'hospital.» No és un caprici de ningú, és una necessitat. No és un caprici del Partit Popular, és una reivindicació, és una necessitat. Però les retallades socials d'aquest Govern d'esquerres, doncs, fan precisament que vuit anys després estiguem encara sense hospital.

El que està fent, senyora Geli, és vendre fum, però el fum després de tants anys ja s'ha evaporat. I, sap com se'n diu de tot això? D'això se'n diu «compromisos incomplets».

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

Acabo, senyor president. Se'n diu «electoralisme», se'n diu «presa de pèl» i, en definitiva, se'n diuen «mentides reiterades».

Espero que si els queda una mica de dignitat...

El president

Senyora diputada...

La Sra. García i Rodríguez

...aquesta campanya electoral –acabo, senyor president–, aquesta campanya electoral...

El president

No..., és que «acabo», vol dir «acabo».

La Sra. García i Rodríguez

...no tornin a venir a anunciar allò que probablement amb tota seguretat no faran.

El president

Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Salut

Sap quin nom té el que vostè ha fet? Pura demagògia per tacticisme. La consciència és l'únic important, i a més vostè és regidora de Montcada i sap com jo –ho sap com jo– el perquè del retard d'aquest hospital. Ho sap. I, per tant, tinc la consciència tan tranquil·la com a govern i n'estic tan orgullosa! Vol que la porti de viatge pel Vallès Occidental? Vol que li expliqui com estava i com està el Parc Taulí? I el que ens queda per fer, eh? Vol que li expliqui l'hospital de Terrassa, cinc..., des de l'inici, cinc plantes que no estaven ni acabades? Vol que li expliqui que vam haver de fer amb l'Aliança de Sabadell?

I així la puc anar portant de viatge centre per centre a moltíssims equipaments que estan acabats, per cert, vint-i-sis, ara li passaré el llistat de municipis..., Barberà, Cerdanyola, Matadepera, Montcada, Palau de... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)*, Santa Perpètua, etcètera.

Per tant, vostè ho sap, perquè vostè sap perfectament que això no ho va decidir el Partit Popular, aquest estava en el mapa sanitari del 2004, i ha estat la necessitat del sòl industrial, que encara no tenim tota la cessió per poder començar i licitar l'obra.

I li he dit que, malgrat la crisi, el Govern està buscant la manera de finançar aquest projecte del tot necessari per a aquesta comarca.

El president

Té la paraula per formular...

Pregunta

al Govern sobre l'actuació del Departament de Salut al Vallès Oriental (tram. 310-00452/08)

...la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, president. Senyora consellera, nosaltres que creiem que la salut és un dels elements més preuats pels ciutadans. Nosaltres també creiem que els poders públics tenen un paper essencial en la garantia d'accés a l'assistència sanitària. La justícia social pren forma, des del nostre punt de vista, també, amb el finançament de l'atenció sanitària, via els pressupostos públics.

Aquest Govern, entre altres coses, ha destacat pel seu compromís per garantir a tota la ciutadania l'accés a una assistència sanitària integral. El Vallès Oriental, des del meu punt de vista, va ser una comarca oblidada pels anteriors governs en salut, en un moment especialment delicat: el creixement rapidíssim de la població en un primer moment per moviments de canvi de residència de la primera a la segona corona metropolitana i després pels fenòmens migratoris de països tercers; tot plegat tensionant, a vegades, el sistema.

En aquests darrers set anys s'ha anat reparant un greuge històric tant en atenció primària com hospitalària. Hem apreciat un creixement tant en equipaments, amb nous edificis, amb més metges i metgesses, amb més personal, amb més recursos en despesa corrent, per millorar l'oferta i la seva qualitat. Tretze ampliacions i nou centres d'assistència primària acabats, la millora i l'ampliació de l'hospital de Granollers o els vuit centres d'assistència primària que en aquests moments estan en procés de construcció.

El proper diumenge el president de Catalunya, el senyor José Montilla, i vostè mateixa inauguraran un nou hospital, el de Mollet del Vallès. Un d'aquests nous hospitals que el líder de l'oposició ha criticat tot dient que es fan massa hospitals a Catalunya, que després s'hauran de mantenir.

Aquesta no és la nostra opinió. Aquesta no és l'opinió de les 150.000 persones dels dos vallesos que atendrà aquest nou hospital, que veuran millorada la qualitat de la prestació del servei assistencial sanitari.

És per això que volem conèixer la seva opinió sobre el balanç de l'actuació del Departament de Salut al Vallès Oriental.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut

Gràcies, senyor diputat. La valoració és... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)*, hem fet el que havíem de fer i que ens queda molt per fer.

Al Vallès Oriental, igual que a tot Catalunya, el sistema sanitari ha hagut d'adaptar-se a un canvi... *(per raons tècniques, no han quedat enregistrats alguns mots de la intervenció de l'oradora)*, de població extraordinària.

El Vallès Oriental, igual que parlava abans amb la senyora diputada, igual que l'Occidental, el Baix Llobregat i molts altres de Catalunya territoris, necessitava això que jo anomeno «la reconstrucció i la construcció d'una mirada llarga», que ha volgut dir moltíssimes actuacions.

Com vostè deia, quaranta-una actuacions, 2004-2015, moltes ja acabades, consultori local per consultori local, centre de salut, agenciar l'Hospital de Sant Celoni, en el Baix Montseny; diumenge, el president de la Generalitat inaugurarà un hospital a Mollet, o de substitució de l'actual, i també hem començat la gran inversió, una part ja acabada, de l'Hospital de Granollers, i enderrocarem abans de final d'any la Policlínica del Vallès.

Per tant, és veritat que hem hagut d'assumir..., no només parlo d'inversions, sinó un creixement de població important, del 12 per cent en aquesta comarca, i la incorporació de més de mil professionals nous en el sistema sanitari del Vallès Oriental.

Els he dit que set anys són pocs i que el nostre projecte era un projecte, fins al 2012, del pla d'inversions, que el varem revisar fins al 2015. De totes maneres, si em permeten donar unes dades... Vam duplicar, del període de l'anterior legislatura, per dos la inversió acabada, i quan s'acabi aquesta legislatura, comparat amb el període 2000-2003, haurem multiplicat per 6,5 la inversió del sistema de salut. Això ens ha tocat fer.

Per això li deia, en aquesta comarca, com en moltes altres encara, els canvis continuen sent necessaris i la construcció o la reconstrucció, especialment, de l'Hospital de Granollers, un hospital que també exerceix la capitalitat sanitària en aquesta comarca, continuarà, eh?, i li parla una consellera que té els peus molt ben posats a terra. *(Remor de veus.)* No? *(Veus de fons.)* No, no, modèstia a part no, perquè és el que em toca, i no podria ser de cap altra manera en una consellera d'un departament de salut. Malgrat la crisi, el Govern –i ho ha dit el seu president–, amb el conseller d'Economia, estem estudiant com podem continuar tirant endavant el somni que vam tenir el 2004 i que no s'acabarà per nosaltres.

(Alguns aplaudiments.)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el projecte de soterrament de les vies del tren a Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) (tram. 310-00450/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Honorable conseller Nadal, vostè coneix prou bé la problemàtica que representa per a Sant Feliu de Llobregat el pas de les vies de Renfe pel bell mig de la ciutat. El tren, a manca d'un metro llargament desitjat, és una via de comunicació imprescindible amb Barcelona, però actua alhora com a barrera que impedeix la comunicació fluida entre els barris de la ciutat. El pas a nivell ha esdevingut un perill constant per als vianants, amb nombrosos accidents mortals durant els darrers anys; el darrer, el 23 de juny, el mateix dia de la tragèdia de Castelldefels.

L'any 1980, ben poc després de les primeres eleccions municipals democràtiques, el llavors alcalde de Sant Feliu, el conseller Francesc Baltasar, va iniciar les gestions per aconseguir el soterrament de les vies. Davant la manca de reacció de l'Administració central, l'any 94 va lliurar més de vint mil signatures per exigir-ne el soterrament. L'any 96 s'inclou per primera vegada una partida en els pressupostos de l'Estat. L'any 2002, el llavors alcalde Àngel Merino arriba a un acord amb el Govern central per establir un conveni a tres bandes –Estat, Generalitat i ajuntament–, però el Govern de Convergència i Unió es nega a participar-hi. Aquest conveni es va signar, per fi, amb la seva participació, l'any 2006, i durant l'any 2009 surten a exposició pública el projecte i l'estudi d'impacte ambiental. Tot semblava indicar que l'any 2010 s'adjudicarien les obres.

Però la ciutadania de Sant Feliu té ara dos motius de preocupació. D'una banda, el Parlament va aprovar fa ben poc, per unanimitat, instar a la construcció d'una tercera via entre Martorell i Barcelona en els trams on tècnicament sigui possible. Però Convergència i Unió, en les explicacions de la seva campanya sobre aquesta tercera via, ha exigit la paralització del projecte de soterrament de Sant Feliu de Llobregat, al·legant, segons l'alcalde de Martorell, que «si es fa el soterrament caldrà esperar dos-cents anys per fer possible aquesta reivindicació» –literal. Molta gent es pregunta a Sant Feliu per què després de trenta anys de mobilitzacions i gestions, i després que Convergència i Unió governés durant vint-i-tres anys, és ara, amb el projecte aprovat, quan Convergència en demana la paralització, en contra de l'opinió de la ciutadania i l'ajuntament. Creiem que la resolució pot acabar amb la polèmica, però voldríem aclarir la qüestió.

D'una altra banda, l'anunci de retallada o retard en les inversions de l'Estat a Catalunya anunciat pel president del Govern central ens fa témer que el soterrament es vegi afectat en el seu calendari d'execució, quan l'ajuntament donava per fet que les obres s'iniciarien durant l'any 2011.

És sobre aquestes dues preocupacions, conseller...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Bosch i Mestres

...que voldríem conèixer el posicionament del Govern de la Generalitat.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, li puc ben assegurar que la voluntat del Govern de Catalunya és donar resposta i satisfacció als ciutadans de Sant Feliu de Llobregat en poc temps i que no hagin d'esperar aquests trenta anys que han hagut d'esperar. I ho dic (*remor de veus*), ho dic avui, en què han coincidit en aquesta tribuna la figura de dos alcaldes històrics que, cadascun a la seva població, Antoni Farrés i Francesc Baltasar, s'han mogut per aconseguir que hi hagués resposta a les reivindicacions justes dels veïns i veïnes dels seus respectius municipis.

Per tant, en aquests moments tenim tres projectes a punt: un projecte del Ministeri de Foment, de soterrament i integració del ferrocarril a Sant Feliu de Llobregat, amb un cost de 106.800.000 euros, que significa el soterrament i integració urbana de la via del tren amb un quilòmetre i mig de soterrament i una estació nova; tenim a punt d'acabar el projecte de perllongament des de l'estació del Consell Comarcal del tramvia cap a dins de Sant Feliu de Llobregat, que està redactant i acabant l'ATM, i tenim també a punt d'acabar-se un estudi que ha desenvolupat l'Adif per tal quadruplicar les vies en la línia de Vilafranca, en tots aquells trams en què sigui tècnicament possible, deixant molt clar que no és possible ni a Molins ni a Sant Feliu de Llobregat, però que serà possible quadruplicar i fer apartadors en altres àmbits.

Amb tot això a punt, li puc també assegurar que és voluntat del Govern de Catalunya de fer tot el possible per complir els compromisos que vam prendre amb el Ministeri de Foment, de participació conjunta –ajuntament, Govern de la Generalitat i Govern de l'Estat– en el finançament compartit d'aquesta obra. I és també voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya incorporar aquesta obra, tant com sigui possible, en les previsions de la disposició addicional tercera.

Amb tots aquests elements, no puc pas gosar dir una data concreta, però jo vull pensar i crec que és possible que les obres es licitin –no dic «comencin»: es licitin– dins de l'any 2011.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre les sol·licituds pendents de resoldre de prestacions o serveis en aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, relativa a la dependència (tram. 310-00453/08)

...l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per formular la següent pregunta.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, el passat dia 6, a la Comissió de Benestar, li vaig preguntar quins són els criteris del seu departament en aquells casos en què la persona beneficiària ha mort durant la tramitació del seu expedient de la Llei de la dependència. Vostè va respondre que estava esperant instruccions de Madrid; a més, vostè va confirmar que el seu departament no respecta els terminis que marca la llei, fet que provoca que no tinguin finalitzat el seu programa individual d'atenció.

Tenim competència exclusiva en serveis socials. Creu que aquesta és l'actuació que els ciutadans de Catalunya esperen del seu Govern? Creu que les famílies que es troben en aquesta situació dolorosa es mereixen el silenci per resposta? Creu que actuen amb sensibilitat, amb responsabilitat, quan deixen milers d'expedients sense finalitzar i sense resposta?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo li vaig dir que el Departament d'Acció Social i Ciutadania regula els casos d'èxits a través d'una instrucció, signada per la directora general de Serveis Socials de l'ICASS, per la qual es paga a tots aquells usuaris que, malauradament, doncs, es moren..., també vull posar una dada que és significativa: és a dir, el 60 per cent de les persones valorades amb dependència tenen més de vuitanta anys. I això no respon a un problema competencial, senyor diputat, això respon a una raó econòmica, una raó econòmica que és que la part del mínim garantit que finança l'Estat espanyol només es paga per PIA elaborat.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, president. Consellera, aquest no és un tema menor. La Generalitat té competències, com li he dit, exclusives en serveis socials i ha de donar resposta a situacions com aquesta. És vostè qui ha de negociar, no ha de passar el problema a les famílies.

Sap quants expedients té amuntegats a les taules del seu departament, no resolts, sense resposta i que el seu beneficiari ha mort? Més de divuit mil –divuit mil. Això significa que hi ha més de divuit mil famílies esperant una resposta del tripartit. Tant omplir-se la boca amb política social i són incapaços de respondre tan sols. Estar esperant instruccions de Madrid, creiem que és un concepte una mica estrany de sobirania i d'autogovern.

Consellera, quan es creu en la política social i es té sensibilitat social, no es poden deixar mesos i mesos, ni per criteris econòmics, milers de persones pendents d'una resposta sobre un dret social que tenen, que els cor-

respon. La sobirania és per exercir-la, també al servei de les persones. La nació comença amb les persones, i res honora més un govern que servir-les amb dignitat i respecte. I creiem que no respondre a aquestes famílies a qui se'ls ha mort el familiar no és precisament d'un gran respecte institucional.

Vostès queden molt lluny d'aquesta noble i honorable manera de servir la gent, manera de servir el país. Les lleis són per complir-les. Vostè ha de complir els terminis, vostè ha de respondre els expedients, i no pot deixar aquestes famílies sense resposta, en un silenci que no té paraules.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. La Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència no resol en quin moment..., és a dir, resol, més ben dit, que les persones que han estat valorades amb el grau de dependència —que ara és el grau de gran dependència o dependència moderada— tenen dret a percebre la seva prestació econòmica o la prestació de servei després d'haver signat l'acord, que és l'acord de PIA, i no hi tenen dret abans.

Aquesta és una qüestió en què hi ha jurisprudència dispersa. A Andalusia hi ha hagut jutges que han dictaminat que les persones hi tenen dret en el moment de la valoració, però també hi ha d'altres sentències que diuen que aquest dret només pertany a la persona amb dependència, i no als seus hereus.

Per tant, nosaltres entenem i li he dit que això és una qüestió econòmica... Jo no tanco aquests expedients precisament perquè si hi ha un moment en què en el marc del Consejo Territorial s'estableix una ordre de mínims, com totes les que hem aprovat, com totes les que ens permeten després desplegar a nosaltres la llei, segons ens convingui a Catalunya, si aquestes persones..., es decideix fer-ho en el moment en què siguin valorades, si tanquem aquests expedients no tindran possibilitat de recórrer-hi.

Per tant, totes aquestes famílies estan assabentades que a Catalunya es paga després del PIA i que estem a l'espera que, si hi ha una regulació a nivell estatal, doncs, revisarem els seus expedients.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els recursos per a fomentar la construcció d'habitatges amb protecció oficial i l'accés dels ciutadans a aquests habitatges (tram. 310-00454/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, quins són els motius pels quals el Govern de la Generalitat ha paralitzat les ajudes a la promoció d'habitatges de protecció oficial en règim de lloguer?

El president

L'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè té sempre la característica de fer una pregunta diferent, l'escrita, de la que després ens trobem aquí. Jo aprofitaré justament per, primer, explicar-li-ho en funció del que vostè m'ha preguntat i, evidentment, després li contestaré el que em planteja ara.

Per analitzar la política de promoció d'habitatge, que és el que vostè ha plantejat, en promoció pública, cal analitzar quatre grans eixos: els ajuts a la compra i el desenvolupament de sòl; les subvencions per a la promoció d'habitatge en protecció oficial, tant de lloguer com de compravenda; els ajuts als compradors d'habitatges en protecció oficial, d'habitatges concertats i d'habitatges usats, i els ajuts als propietaris d'habitatges buits per a la seva incorporació al mercat de lloguer social.

Bé, li diré que en el període 2007-2010 l'eix 1 ha suposat 30 milions d'euros i 12.000 habitatges; l'eix 2, 500 milions d'euros i 39.000 habitatges nous, dels quals 13.000 són de lloguer; l'eix 3, 79 milions d'euros per a 15.000 famílies; l'eix 4, 7 milions d'euros amb 17.000 habitatges de lloguer. És a dir, per tant, en el període 2007-2010, hem implicat uns recursos públics ja fets efectius o que es faran efectius d'immediat de 590 milions d'euros.

El president

El senyor Sala té la paraula.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. En discrepo, honorable conseller. La pregunta formulada i que consta en l'ordre del dia, i que a més a més ha ocupat planes senceres de mitjans de comunicació aquests dies, s'adiu perfectament amb la pregunta que he formulat aquí oralment.

I, conseller, vostè, jo lamento que no m'hagi contestat i que s'hagi limitat a llegir una nota que li deuen haver preparat al departament. Però és evident, conseller, que nosaltres avisàvem en el pressupost, quan discutíem el pressupost del 2010, que, amb l'import que vostès hi consignaven, les polítiques per a habitatge quedarien coixes aquest darrer any de la legislatura.

Nosaltres li dèiem també, en una pregunta oral feta en una sessió de control ara fa unes setmanes, que les macroxifres del pla quadriennal no podrien atendre ni els promotors ni les famílies que vostès pretenien ajudar.

Quanta raó devíem tenir perquè a tres mesos d'unes eleccions vostès prenguin la greu decisió d'aturar la promoció d'habitatges de protecció oficial en règim de lloguer, quan fa un any vostè ens deia que l'habitatge de protecció oficial en règim de lloguer era pràcticament l'única sortida per al sector, era l'única sortida per a les famílies per aconseguir accedir a un habitatge, i fins i tot el mateix conseller Huguet en el seu moment va dir que era una de les úniques sortides per als estudiants avui en dia.

A més a més ens trobem que tot això ho fan en un marc de pujada d'impostos: transmissions patrimonials, actes jurídics documentats i l'impost del valor afegit, l'IVA.

Conseller Baltasar, jo ho lamento molt, però les seves mesures estrella al llarg d'aquesta legislatura no han tingut cap tipus d'efecte sobre el sector: ni la compra d'habitatges de l'estoc lliure, ni tan sols les àrees residencials mal anomenades «estratègiques» del senyor Nadal.

En aquest moment hi ha més de quinze mil famílies que estan a punt de perdre l'habitatge, més de quinze mil joves que tenen l'ajut aprovat però que no el reben i més de vint mil persones, un 30 per cent més que l'any 2002, més de vint mil persones, que pateixen altres tipus d'exclusió residencial.

Honorable conseller, trist, molt trist, punt i final de legislatura...

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

...la que vostè ha encapçalat en matèria d'habitatge.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Bé, com els números i les realitats són més tossuts que la seva voluntat que fos així el balanç, jo li ho explico clarament. Primera, hi ha hagut un canvi en la política del ministeri: en aquests moments ha dit que no disposa de més recursos, i per tant en aquest sentit haurà de frenar el que són les inversions en matèria de política de lloguer a vint-i-cinc anys.

Però nosaltres què hem fet? Nosaltres ens hem reunit amb els promotors privats, amb els promotors públics i seguim negociant amb el *ministerio* perquè això sigui possible, perquè creiem que aquesta és la via en aquests moments, la promoció de l'habitatge públic i protegit en matèria de lloguer. I ho seguirem fent.

I totes les altres xifres, evidentment, si les comparem amb els seus vint-i-tres anys, perdoni, no tenen cap mena de punt de comparació: guanyem per deu a zero.

El president

Passem...

Proposició de llei

de modificació de la Llei 1/1995 i de la Llei 23/1983 per a fixar l'àmbit de planificació territorial del Penedès (tram. 202-00090/08)

...al setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Territorial sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 1/1995 i de la Llei 23/1983 per a fixar l'àmbit de planificació territorial del Penedès.

Atesa la naturalesa del dictamen, que té l'origen en dues proposicions de llei, intervindrà en primer lloc, i representant el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Joan Raventós.

(Pausa llarga.)

El vicepresident primer

Si us plau..., si us plau, senyores i senyors diputats. (Pausa.) Pot començar, senyor diputat; pot començar, senyor Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

President, conseller, diputats, diputades, voldria, a l'inici de les meves primeres paraules, agrair la presència entre nosaltres a alcaldes de les quatre comarques, representants dels consells comarcals de l'àmbit del Penedès, membres també de l'activa plataforma per la vegueria pròpia i altres membres actius d'altres entitats que ens han donat suport al llarg d'aquest temps, i que gràcies als esforços que ells han realitzat avui podem cristallitzar un gran acord aquí, en el Parlament.

També voldria agrair l'assessorament que hem rebut per part del lletrat senyor Xavier Muro en la ponència. I dos especials agraïments, molt significatius. L'un a una persona que avui no està entre nosaltres, i que segurament, doncs, li sap molt de greu, i a nosaltres també, però que, per una necessitat de força major, des d'un punt de vista de no trobar-se gaire bé i estar ingressada a l'hospital, no ens pot acompanyar, una diputada del Garraf, concretament la Marta Llorens, que ha sigut també una gran impulsora de tot el tema de l'àmbit de planificació del Penedès, conjuntament amb tot el que fa referència també a la vegueria. I esperem sincerament un prompte restabliment i un retrobament entre nosaltres de la Marta.

I també un agraïment molt especial a una persona, també un diputat de Convergència i Unió, que ens ha fet molt i molt de costat al llarg de tot aquest procés per a l'assoliment de l'àmbit de planificació del Penedès, que és el portaveu de la Comissió de Política Territorial i Obres Públiques d'aquí, del Parlament, per part de Convergència i Unió, en Josep Rull. Realment és extraordinari, Josep, la dedicació i l'esforç que has esmerçat a poder aconseguir el que avui estem aconseguint.

I també voldria fer una observació, i no ho vegin vostès en clau de retret, ni molt menys, perquè no desitjaria que ho fos, però sí que no puc deixar de mencionar, encara que sigui intranscendent, el que els vaig a dir, no? Ens hauria agradat que el relator d'aquesta llei hagués

correspost a un diputat de Convergència i Unió o del Partit Popular, perquè és Convergència i Unió i el Partit Popular qui ha presentat aquesta proposició de llei, i per voluntat..., o per dinàmica parlamentària sempre correspon a un diputat d'aquell que presenta una iniciativa, doncs, ser-ne el relator aquí, en el plenari. No haurà estat avui així, d'aquesta manera. És una llàstima. Penso que es trenca aquesta dinàmica parlamentària. I és que a més a més recaurà aquest «honor», entre cometes, en un diputat, concretament en Roberto Labandera, que no és que s'hagi destacat específicament per la defensa de l'àmbit de planificació del Penedès ni per l'assoliment de la vegueria, i menys en representació del partit pel qual ell, doncs, avui parlarà.

Dit això, que és una llàstima que s'hagi trencat aquest consens, amb aquestes petites anècdotes, no?, però, anem –anem– al que ens ocupa de veritat. Sens dubte avui és per nosaltres un dia especial perquè hem..., amb la lluita que hem portat durant molt i molt de temps per a l'assoliment de l'àmbit funcional de planificació del Penedès, sabent clarament que aquest no és tampoc l'únic destí, sinó allò que en podríem dir una parada per reprendre el camí cap al destí desitjat.

El que avui definitivament aprovarem ha estat el resultat d'un llarg i sinuós camí des de la primera proposta, aquell 21 de juny del 2006, per reiterar-ho després el 5 de desembre del 2007, i finalment el 24 de juliol del 2008, en què sempre nosaltres hem anat instant la creació d'aquest àmbit de planificació del Penedès.

Bé, avui queda clar, també, que ni suprimirem les diputacions ni crearem la vegueria del Penedès –ja ens agradaria, a alguns, però avui no toca. Què és el que fem avui? Doncs, determinar un fet bàsic i fonamental per a la unitat del Penedès i per mantenir vives també les esperances d'esdevenir vegueria pròpia. Avui posem fi a l'esquarterament del Penedès històric, aquell que en l'edat mitjana ja conformava la vegueria del Penedès. Avui dotem aquest territori de contingut jurídic i ho fem amb total llibertat, aquella mateixa llibertat expressada pels ajuntaments i consells comarcals afectats i de tota aquella societat civil que s'hi ha volgut sumar, aquella llibertat que ha permès respectar també la voluntat d'aquells municipis de l'alta Anoia que lògicament tenen el seu dret d'escollir també el seu destí.

I ens podem preguntar per què fem el que fem. Doncs, pel que els acabo de dir, no?, per posar fi a l'esquarterament del Penedès. Però també per altres coses: per evitar que en el futur la manca de planificació en aquest àmbit del Penedès esdevingui un camp adobat pel desordre on les influències provinents de planificacions influents sobre aquest territori, com per exemple les àrees metropolitanes de Barcelona i Tarragona, poguessin ser determinants per als seus interessos en detriment de les voluntats de respectar, de caire paisatgístic, econòmic, socials i culturals d'aquest àmbit penedesenc.

No hem de contemplar com un fet negatiu cap condicionament extern, ni molt menys –les infraestructures, els equipaments, etcètera–, però nosaltres tampoc no hem de practicar el no pel no, evidentment, ni molt menys, però sí que hem d'evitar que aquests condicionaments

poguessin esdevenir negativament respecte a les voluntats expressades en el territori.

L'esquarterament del Penedès ens havia abocat a dependre de diferents plans territorials, l'Anoia de la Catalunya central, l'Alt Penedès i el Garraf del Pla metropolità de Barcelona, i el Baix Penedès del Camp de Tarragona. Això sol ja ens demostra la perplexitat del tema i la necessitat de reorientar aquesta àrea que configura l'àmbit funcional dotant-la d'un pla parcial, que, si bé ha de tenir en compte les previsions d'interrelació amb aquests altres àmbits, també és cert que ara es podrà planificar el Penedès respectant la seva pròpia identitat.

D'aquí també la responsabilitat dels penedesencs, que podran exercir el seu dret a decidir per atreure l'activitat econòmica que permeti als seus ciutadans assolir un adequat nivell de vida.

I quines garanties en tenim, que tot això sigui així? Doncs, les que fixa la mateixa proposició de llei, mitjançant la creació d'un grup de treball per formular el Pla territorial parcial del Penedès, integrat per l'Administració de la Generalitat i les administracions locals. I el que és molt important per nosaltres és que la proposta fixa també un termini de tres mesos per iniciar els treballs d'elaboració d'aquest Pla territorial parcial.

Vàrem dir clarament que el Penedès no podia esperar molt, que els grups que donen suport al Govern ho entenguessin d'una altra manera, i dic això perquè aleshores no s'entén de cap manera que hagin utilitzat tots els «artilugis» haguts i per haver per endarrerir el compliment dels mandats d'aquest Parlament.

He destacat també l'aportació extraordinària de la societat civil, però ara voldria destacar l'aportació, també, de la classe política. Vaig dir en un moment determinat que ara era l'hora dels polítics. Doncs, bé, els polítics avui demostrarem aquest consens que hem sabut traslladar de la societat civil que ha impulsat aquest àmbit funcional de planificació del Penedès, avui, ara i aquí. Jo crec que d'aquesta situació en podem treure pit i ens en podem sentir orgullosos, perquè lògicament aquests polítics més arrelats segurament al territori hem sabut vèncer recels allà i aquí i superar les discordances que moltes vegades hi existeixen.

Acceptem aquest àmbit com una oportunitat, com ens recordava en Marc Castells, president del Consell Comarcal de l'Anoia, i amb lideratge, com ens requeria en Francesc Olivella, del Consell Comarcal de l'Alt Penedès, en les seves compareixences aquí, al Parlament; oportunitat i lideratge per marcar un comú denominador de la responsabilitat que ens atorga aquest Parlament a la gent del Penedès.

Hem dit i redit: «Ara l'àmbit, després la vegueria.» El primer sembla haver arribat; el segon, una mica pels d'aquí, una mica pels d'allà, sembla que haurà d'esperar. Recordo encara unes paraules del president de la Generalitat en què manifestava..., manifestava ell, que deia que aprovaria una llei de vegueries d'acord amb el nombre d'àmbit aprovats aquí, en el Parlament de Catalunya. Doncs, bé, la llei que el Govern té previst presentar, i que no se n'acaba de sortir, sobre la Llei de vegueries, ho farà sense la del Penedès. També

em recorda una mica allò d'aquell altre president que va manifestar que recolzaria un estatut que aprovés el Parlament de Catalunya, i així ens ha anat, no?, i així ens ha anat.

Ara hi haurà un altre àmbit aprovat; ara el Govern ja no té cap excusa d'incorporar el Penedès a la Llei de vegueries. Fins ara han fet tot l'impossible per ajornar l'aprovació d'aquest àmbit, a l'espera d'aprovar primer la Llei de vegueries per evitar-ne el compliment, del seu compromís. El Consell de Garanties Estatutàries els ha jugat una mala passada i els ha obligat a ajornar l'aprovació de la Llei de vegueries. Ara, per a quan aquesta torni, ja no tindran cap excusa per incorporar-hi la vegueria del Penedès. I així fins i tot no tindran en entredit la promesa del president Montilla.

En fi, hem arribat al final d'un llarg recorregut. Celebrem-ho pel molt que significa això per nosaltres. Sé que ara, a l'acabar, hi ha una invitació per part de tots els acompanyats a brindar amb xarel·lo, doncs, per l'èxit aconseguit.

És cert –és cert– el que deïem, no? Primer l'àmbit, després la vegueria. Doncs, bé, aquest primer objectiu, després de quasi més de 1.500 dies l'hem aconseguit; per a l'altre, pel tema de la vegueria, segurament haurem de posar el compte a zero, tots plegats.

Però quedin-se –quedin-se– amb una última consideració...

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Raventós i Pujadó

Per nosaltres –acabo–, per nosaltres, aquest àmbit, per la gent que sempre hem defensat l'especificitat d'aquest territori, per nosaltres, aquest àmbit té un gust de vegueria i sobretot d'una vegueria pròpia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyores i senyors que ens acompanyen com a públic, alcaldes, membres de la Plataforma per una Vegueria Pròpia, il·lustre exdiputada del Parlament de Catalunya, president de l'Acadèmia Tastavins, en aquesta intervenció defensarem el posicionament del Grup Parlamentari del Partit Popular respecte d'aquest projecte de llei sobre la creació de l'àmbit del Penedès, que és un projecte de llei que ha estat compartit bàsicament amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però que em permetran que la meua intervenció sigui sensiblement diferent de la que ha fet el senyor Raventós en defensa del seu posicionament, del posicionament del seu grup.

I concretament em permetran que comenci fent referència a la manifestació del darrer cap de setmana, perquè

crec que és un fet important i és un fet històric, i, per tant, em permetran que comenci aquesta intervenció precisament felicitant en nom propi i en nom del grup parlamentari que represento l'èxit aconseguit per la selecció espanyola de futbol i que va significar una manifestació, també, de joia, d'alegria i de satisfacció de molts i moltes catalans i catalanes per tots els carrers i municipis de Catalunya. I permetin-me que aquells diputats que no siguin del meu grup parlamentari, que estic convençut que són molts, però que comparteixin aquesta felicitació..., siguin també capaços i valents d'expressar-ho, com ho van expressar els catalans i catalanes pels carrers dels municipis i ciutats de Catalunya.

I vostès diran: «I ara què té a veure la felicitació a la selecció espanyola de futbol i, sobretot, als jugadors catalans de la selecció espanyola de futbol, en l'àmbit del Penedès?» Doncs, miri, és molt senzill: nosaltres estem convençuts de la compatibilitat de la visió global de les coses, de la visió global del territori, amb la visió local. I aquest n'és un exemple claríssim, la creació de l'àmbit del Penedès és un exemple claríssim de la compatibilitat de la visió global del territori amb la visió local.

I és amb aquest projecte de llei que arriba a la seva etapa final i que ha passat per moltes vicissituds... Ho recordo: resolució aprovada pel Parlament l'any 2006; ho recordo: resolució aprovada pel Parlament el desembre de l'any 2007; ho recordo: incompliments reiterats per part del Govern quant a terminis de compliment de les resolucions. Projecte de llei, juliol i setembre de l'any 2008; esmena a la totalitat per part del Grup Socialistes, desembre del 2009, debat i retirada de l'esmena a la totalitat. I avui arribem, per fi, a la fi d'aquest debat amb una creiem que previsible aprovació per unanimitat de tots els grups parlamentaris de la creació d'aquest àmbit funcional de planejament.

I és que per nosaltres el Penedès té unes determinades característiques específiques, característiques geogràfiques, socials, econòmiques i fins i tot culturals. Característiques específiques actuals, però també passades; però sobretot –i és allò que ens ha mogut, al nostre grup parlamentari, a defensar la creació d'aquest àmbit–, sobretot de futur. Perquè si l'àmbit funcional del Penedès no tingués possibilitats importants de futur, no donés possibilitats importants de futur en els territoris del Garraf, del Baix, de l'Alt Penedès i de l'Anoia, no estaríem, ni avui ni fa uns anys, defensant aquest posicionament.

Així ho hem entès des del Partit Popular, però així també ho han entès la majoria d'institucions en el territori: ajuntaments, consells comarcals, entitats, patronals, sindicats... Tots ells amb un denominador comú, impulsats per la Plataforma per una Vegueria Pròpia, als quals hem d'agrair i hem de reconèixer la propietat i la paternitat d'aquesta llei que tot seguit aprovarem. Són ells els autèntics impulsors d'aquest àmbit.

Em reservo les opinions i les posicions sobre la Llei de vegueries per al debat de la Llei de vegueries que tindrà lloc en el proper Ple. No eludeixo cap debat; és un debat que en aquest moment no toca, no correspon, i que tindrem oportunitat de fer, i que el nostre grup parlamentari defensarà com creiem que cal defensar.

Les nostres comarques, les del Penedès, són comarques que fins a l'actualitat i a nivell de planejament han estat tractades d'una forma molt diferent. El Garraf i l'Alt Penedès són comarques perifèriques de l'àrea metropolitana de Barcelona, sense formar part de l'àrea metropolitana de Barcelona. El Baix Penedès és també una comarca perifèrica de l'entorn metropolità de Tarragona o del Camp de Tarragona –ja no sabem ben bé què dir, perquè tampoc no sabem ben bé com cal definir-ho. L'Anoia, també perifèric de l'entorn metropolità, però amb majors dificultats que les altres comarques, ja que en l'Anoia concorren diferents sensibilitats: un sector de l'Anoia se sent extraordinàriament penedesenc, per la seva proximitat a l'Alt Penedès; una altra part de l'Anoia, amb dinàmiques més metropolitanes i més properes a l'entorn metropolità de Barcelona, i finalment, un Anoia més proper a les comarques centrals, més proper a les Terres de Ponent.

La llei resol, el projecte de llei que avui aprovarem resol perfectament i, doncs, si m'ho permeten, crec que encara millor que com ho resolía o intentava resoldre la proposició de llei, gràcies a les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern..., en el sentit que aquells municipis de l'Anoia que considerin que han de continuar formant part dels àmbits de planejament dels quals formen part ara actualment així ho poden decidir i així ho poden fer. Per tant, no s'obliga absolutament ningú a pertànyer a l'àmbit de planificació del Penedès.

Aquest àmbit, el del Penedès, ens permetrà, permetrà al Govern precisament ajustar el planejament a les realitats del territori, que són realitats, ja ho hem dit en d'altres ocasions, perfectament diferents de les realitats metropolitanes. Els ciutadans del Penedès, els ciutadans del Garraf, de l'Alt i Baix Penedès i de l'Anoia no som ciutadans metropolitans, ens mouen unes dinàmiques diferents de les de l'àrea metropolitana.

Així ho veiem. I ho veiem i ho hem cregut des del Partit Popular, i així ho hem defensat des del Partit Popular. I ho hem fet des de la presentació de propostes de resolució l'any 2006 i l'any 2007, i ho hem fet també des de la presentació de la proposició de llei que avui pot acabar-se convertint en llei i s'acabarà convertint en llei. I ho fem i ho expressem amb satisfacció i amb goig.

I em permetran que, tot i que per a l'aprovació d'aquesta llei caldrà felicitar moltes persones, com a mínim facis esment de dues persones del meu grup parlamentari que comparteixen –tot el grup parlamentari ho comparteix, però especialment dues persones vinculades al territori– aquest posicionament, que ens han ajudat a expressar aquest posicionament en el territori i que ens han ajudat també que els grups municipals, en molts dels municipis del nostre territori, hagin donat suport a aquest àmbit funcional del Penedès. És la nostra portaveu, Dolors Montserrat, i el nostre també diputat de l'Anoia, Pere Calbó, que entre tots ells i tots els regidors del Partit Popular en el territori han fet possible que avui pugui acabar-se aprovant aquesta llei.

I em permetran que acabi la meua intervenció apuntant un lleuger toc d'escepticisme. Però, és clar, quan a un diputat, la tasca principal del qual és la legislativa, sent al president del Govern posar dubtes sobre la necessi-

tat o no d'acatar les lleis o d'acatar les sentències dels tribunals, a un que humilment intenta legislar perquè es compleixin les lleis no el pot més que envair una certa dosi d'escepticisme que espero i desitjo sincerament que amb els fets, amb les realitats i amb la concreció dels plans i del planejament territorial del Penedès pugui desaparèixer per complet del meu pensament.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per presentar els treballs de la comissió i posicionar-se també com a relator, té la paraula el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Diputades, diputats, permeteu-me que comenci saludant els veïns del Penedès i de Vilafranca, les autoritats, alcaldes, regidors que ens acompanyen. Faré la primera part de la intervenció com a relator d'aquesta ponència i en representació dels ponents –també del senyor Raventós. (*Rialles*.) I, per tant, passo a referir-me a aquells elements que han sigut els elements clau en una llei que és una llei breu, d'un article i unes poques disposicions addicionals, però que a partir de la introducció de les esmenes, tant de l'Entesa com del Grup Mixt, ha millorat substancialment, diríem, eh?, en alguns dels elements que teníem i que eren preocupació en aquesta proposició de llei. Em referiré també al factor –que va tenir una influència extraordinària– de les divuit compareixences, els compareixents, que són una peça clau en el debat legislatiu i que han aportat i van fer les aportacions necessàries també per fer les referències que posteriorment van constituir aquestes esmenes.

Els dos temes fonamentals que preocupaven d'aquesta llei i als quals s'adreçaven d'una manera o altra el conjunt de les esmenes presentades eren bàsicament la situació de l'adscripció dels municipis de l'Anoia a l'àmbit del Penedès en matèria de planejament i la voluntat manifestada de forma oficiosa però no oficial, per alguns ajuntaments d'aquesta comarca, que diuen: «Nosaltres, en comptes d'anar en direcció cap al Penedès, volem continuar a la Catalunya central.»

I aquest problema, aquest atzucac, aquesta qüestió plantejada i que la proposició, les dues proposicions, perquè estem parlant de dues proposicions, plantejaven, feien un llistat dels municipis que s'havien manifestat, la vam resoldre a través de dos instruments fonamentals. Per un cantó, una modificació de l'apartat *h* i l'apartat *f* de l'article 2 d'aquesta llei, pel qual invertíem d'alguna manera el tema: plantegem que l'Anoia s'incorpori de forma completa en l'àmbit del nou planejament i, en canvi, aquells municipis que per les seves dinàmiques, tant territorials, com socials, com econòmiques o geogràfiques, considerin que volen continuar a la Catalunya central ho hagin de manifestar a partir d'un segon element, que ha estat un element clau també, que és a través d'aquells criteris que el mateix reglament que haurà de tenir aquesta llei manifesti i expressi.

També ens preocupava, i era una preocupació dels ponents que es va solucionar també, que el reglament contempli, entre altres manifestacions i entre altres criteris, un element clau, que és la continuïtat territorial. Perquè ens podríem trobar el cas que algun ajuntament de l'Anoia digués: «Jo no vull pertànyer o jo vull pertànyer a les comarques centrals», i no hi hagués aquesta solució del tema de la continuïtat territorial. A partir de la redacció d'una addicional, una addicional tercera que crea aquest reglament i que manifesta aquests criteris, els ponents vam coincidir en la necessitat que aquests ajuntaments i aquests municipis tinguessin resolta des del punt de vista reglamentari la seva adscripció a aquest nou àmbit.

I, per altra banda, una aportació important que també es fa –ja ha estat citada– és la creació d'un grup de treball en què les administracions locals, l'Administració de la Generalitat i la veu global dels territoris puguin començar a treballar i fer el seguiment de la redacció d'aquest pla territorial.

Acabo la meua funció com a relator amb aquestes dues apreciacions, i evidentment que no ha donat molta feina com a relator, evidentment, aquesta llei –en tot cas després, com a ponent, faré altres referències–, amb els agraïments als compareixents en aquesta llei –divuit compareixences–; a tots els ponents; al secretari per la Planificació, el senyor Oriol Nello, que també ha assessorat en tot el procés; al lletrat, el senyor Xavier Muro, i em permetreu que de forma especial als diputats i a les diputades penedesenques del Grup Socialistes –les senyores Mila Arcarons, Teresa Estruch, Núria Segú– i a la jurista del grup, Àngela Lleixà, que han seguit tot aquest procés i hem estat treballant plegats en aquesta matèria, i alguna d'elles, com la senyora Estruch, va poder intervenir fins i tot en el termini de les compareixences.

Ara, si em permeteu, si em permet, president, eh?, em posicionaré com a grup amb relació a aquesta llei, a la Llei de l'àmbit Penedès. La tasca del Govern de Catalunya en matèria de planificació ha estat extraordinària en el període 2004-2010, des del pacte del Tinell fins ara la tasca de finalització, de culminació, del mandat legislatiu del 83 i del 95 han estat una realitat. Portem, a Catalunya, vint-i-set anys després de recuperades les institucions democràtiques, per fi, per fi, un planejament amb aquestes característiques. Hem de recordar sempre que per exemple la regió metropolitana, que no l'àrea, la regió metropolitana comptava amb un instrument de planejament de l'etapa franquista, seixanta anys per tenir un planejament a la regió metropolitana a la qual pertanyen, eh?, a la qual pertanyen dues de les comarques d'aquest nou àmbit que es crea.

Però el treball ha estat extraordinari, i no ha estat exclusivament el de la redacció dels plans territorials parcials, que ja seria un element fonamental, sinó a un reguitzell de plans territorials, de plans urbanístics, i també el foment del planejament en 135 municipis de Catalunya que no comptaven amb un instrument democràtic de planejament. Aquesta feina jo crec que avui ha de tenir un reconeixement i forma part d'un element fonamental.

La creació de l'àmbit Penedès, de l'àmbit de planificació del Penedès, no formava part ni del pacte del Tinell ni dels acords de l'Entesa, però un moviment popular a partir d'una sèrie d'entitats que en l'àmbit local es van manifestar va provocar per part d'Esquerra Republicana, que això avui voldria reconèixer que té en aquest sentit una coherència d'actuació, perquè l'any 95 ja ho demanava, l'àmbit del Penedès, doncs, va posar sobre la taula, al si de l'acord polític de les tres forces, la necessitat de valorar que aquesta llei pogués tramitar-se.

I va ser fruit d'aquest pacte polític, el pacte polític de dir, tot i que la Llei del 95 que crea els set àmbits de planejament no contempla el Penedès, que el Partit Socialista, el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el mes de desembre va retirar l'esmena a la totalitat. Algú ha pretès que aquesta llei fos una drecera cap a l'organització territorial i la creació de la vegueria del Penedès. Nosaltres no ho creiem així, nosaltres no ho creiem així. Creiem que una cosa és l'ordenació del territori, i una altra l'organització territorial. Per tant, torno a dir, és en un govern quan les esquerres de Catalunya arriben al Govern que el Penedès té aquesta figura de planejament. La història del planejament a Catalunya, així, de la planificació territorial també ho dirà.

El Penedès compta, de totes formes, amb bons instruments de planificació. Jo vull reivindicar aquí el treball de totes les forces polítiques i tots els presidents dels consells comarcals des de l'any 2002 fins ara a l'Alt Penedès en la redacció del Pla director de l'Alt Penedès, que ha estat una peça clau, una peça clau que és la peça que realment ha creat un consens polític en el nostre territori de l'Alt Penedès, el Pla director urbanístic del Garraf, que també està en marxa, i que és una peça clau també per al planejament d'aquest territori, o el Pla director de la conca d'Òdena, per exemple, que és un tercer element que no es podrà desconèixer en la redacció definitiva del planejament futur d'aquest àmbit. I per tant també comptem amb el Pla territorial metropolità, torno a dir, seixanta anys després de la seva demanda.

No vull finalitzar, però, sense assenyalar els punts febles, els punts febles que té aquesta llei. Un és la necessària reflexió que haurem de fer els planificadors i els gestors d'aquesta planificació sobre la interrelació territorial que les comarques d'aquest àmbit tenen amb altres territoris, l'estretíssima vinculació, no amb l'àrea metropolitana, sinó amb la regió metropolitana de les comarques de l'Alt Penedès i del Garraf, amb el Camp de Tarragona del Baix Penedès, i l'Anoia amb aquests *to be or not to be* que li passa amb relació al tema territorial i que hem d'assumir com a tal.

La segona gran preocupació és la situació de l'Anoia, la situació de l'Anoia que hem corregit i que hem blindat de forma tal que els mateixos territoris puguin tornar a tenir veu i que tot el que es faci en matèria de planejament en el territori ho pugui i es pugui parlar amb els ajuntaments, que ens preocupa als socialistes d'una forma clara, perquè quedarà una comarca subjecta, com a mínim, a dos plans territorials, i en això haurem de fer una reflexió en profunditat.

Els socialistes marxem amb aquest neguit, però serem complidors d'aquest pacte polític, un pacte polític amb

Esquerra Republicana i amb Iniciativa per Catalunya, que ens ha portat a aixecar la nostra oposició inicial i a complir avui amb un compromís polític i també amb un compromís amb molts sectors del territori.

El vicepresident primer

Senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Acabo, sí, acabo, president, manifestant que evidentment el nostre vot serà favorable, no defugint d'aquests reptes i d'aquesta obligació que comporta aquest acord; en el debat penedesenc el nostre posicionament sempre serà el de la responsabilitat.

Moltes gràcies, conseller, diputades, diputats, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el senyor Mi-quel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giral

Gràcies, president. Bé, ja el tenim aquí, ja ha nascut, ha sigut àmbit, pràcticament, podem dir-ho així. Probablement, avui és el dia més important per al Penedès en trenta anys de Parlament de Catalunya. No em digueu exagerat, no vull pas dir que en aquesta cambra que no s'hagin aprovat coses importants, molt més importants per als ciutadans de les nostres comarques que l'aprovació de l'àmbit Penedès, però un tema específic que faci referència als nostres territoris i que mereixi el reconeixement del conjunt de la cambra, doncs, crec que és el primer cop que succeeix.

Avui, si ho hem de sintetitzar en una frase, el Parlament de Catalunya col·locarà el Penedès al mapa, de manera definitiva.

Voldria saludar els alcaldes, els regidors, que són a la tribuna de convidats, i que representen els seixanta-tres ajuntaments que amb acords municipals –i aquest és un fet singular que diferencia la petició penedesenca d'altres peticions que puguin haver-hi per als territoris de Catalunya–, seixanta-tres ajuntaments, representant el 90 per cent dels habitants del Penedès, que han donat, han elevat la seva petició al Parlament per fer possible l'aprovació de l'àmbit Penedès. I avui aquí hi ha alguns d'aquests alcaldes i regidors i regidores i per tant els vull saludar. Com també representen, hi ha algun dels presidents dels consells comarcals, dels quatre consells comarcals, que han aprovat també tots quatre, de l'Anoia, del Baix Penedès, de l'Alt Penedès i del Garraf, la petició perquè el Penedès sigui un àmbit de planificació.

També vull saludar els representants de l'Institut d'Estudis Penedesenc, de la Plataforma per una Vegueria Pròpia, evidentment l'entitat que ha vehiculat la petició, l'esperit popular, de veure el Penedès reconegut, i ha impulsat que fossin els ajuntaments els qui exercissin la petició formal. I també els diversos ciutadans i ciutadanes que han volgut ser, en directe aquí, a la tribuna de convidats del parlament. I com no, no em

puc deixar de felicitar les persones més entranyables, els companys i companyes de l'organització territorial d'Esquerra Republicana que també han volgut ser aquí per viure-ho en directe.

Permeteu-me que saludi, només citaré dos noms, dues persones molt especials, amb qui hem estat treballant conjuntament des d'Esquerra, amb els altres partits polítics, evidentment, amb els que hem estat treballant, costat a costat, de bracet, perquè l'àmbit territorial pogués ser una realitat, em refereixo a la diputada Marina Llansana i a Alba Castellví de Torrelavit, membre de l'executiva nacional d'Esquerra, però sobretot penedesenques totes dues. I evidentment els companys de la ponència, Roberto Labandera, Joan Raventós, Santi Rodríguez, Salvador Milà i José Domingo. El lletrat, Xavier Muro, que ens ha fet les seves aportacions interessantíssimes.

Jo voldria centrar la meua intervenció en tres qüestions: què aprovem, com ha anat i una mica la valoració de tot plegat. Què aprovem, avui? Doncs, mireu, avui aprovem que el Penedès, aquestes tres comarques a les quals hem fet repetides referències, siguin un àmbit de planificació territorial. Què vol dir un àmbit de planificació territorial? Vol dir que cada àmbit de planificació tindrà el seu pla territorial parcial. És a dir, on posem les carreteres, on posem les autopistes, per on aniran les vies del tren, on col·locarem les grans infraestructures que s'implanten en el nostre territori; quins creixements tindran els nostres pobles i ciutats, quina serà la dimensió final de l'ocupació urbana del territori, on seran i com els polígons industrials, quins espais naturals haurem de conservar, quines terres d'ús agrari i forestal caldrà preservar o ampliar. Tot això és el que preveu un pla territorial parcial i el Penedès, a partir de l'aprovació que fem avui al Parlament, podrà tenir el seu propi pla territorial parcial, un cop tingui reconegut l'àmbit.

Com ha anat, l'aprovació de l'àmbit Penedès? Doncs, per no anar més enrere, fent una breu síntesi, arrenca el 1983 amb l'aprovació per part del Parlament de Catalunya, tres anys després de la restitució del Parlament, el Govern de Convergència aprova la Llei de política territorial, el 1983, que establia les directrius de planificació i ordenació territorial, preveu la creació d'àmbits, però no diu quins àmbits hi hauran. Això succeïa el 1983.

Dotze anys després, o fins a dotze anys després no s'aprova la Llei del Pla territorial general de Catalunya, el 1995, que desenvolupava aquella Llei del 1983 i que, com ja han dit alguns companys que m'han precedit, establia sis àmbits: el metropolità de Barcelona, les comarques gironines, el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, les comarques de ponent o comarques de Lleida i les comarques centrals. Per tant, la llei preveia inicialment sis àmbits, aquesta era la idea del Govern de Convergència, l'any 1995. Posteriorment, la Llei del 2001 modificava la del 95 i hi afegia un setè àmbit, que era el de l'Alt Pirineu i Aran.

Pet tant, el Penedès, fins a aquells moments encara no apareixia en el mapa i podríem dir, encara hi afegiria un altre aspecte, diguéssim, negatiu: si des del 1833 el Penedès com a territori en el seu conjunt estava dividit entre dues províncies, el Baix Penedès que estava

a la província de Tarragona, i l'Anoia, l'Alt Penedès i el Garraf que estaven en la província de Barcelona, per tant, divisió del Penedès en dues províncies, ara l'ordenació territorial de Catalunya dividia el Penedès en tres àmbits: l'Anoia, en les comarques centrals, el Baix Penedès al Camp de Tarragona, i el Garraf i l'Alt Penedès a l'àrea metropolitana de Barcelona.

En aquell debat del 1995, però, hi va haver una veu, la del diputat d'Esquerra, Jordi Portabella, avui cap del grup municipal d'Esquerra, candidat d'Esquerra a les eleccions municipals aquí a Barcelona, que va defensar que el Penedès fos el vuitè àmbit de planificació de Catalunya. I ho va dir amb aquestes paraules: «Nosaltres creiem que les realitats no només són històriques, sinó que també són dinàmiques. El Penedès compleix aquest aspecte d'actualitat, de dinamisme que manté viu el que s'ha anomenat tradicionalment el gran Penedès, i nosaltres creiem, doncs, que hauria de comptar amb un àmbit propi d'actuació.» Portabella deia això el 1995, però el Govern de Convergència va tombar la proposta.

Aquesta va ser la darrera vegada que s'havia parlat de la possibilitat que el Penedès fos present en el mapa de l'organització territorial de l'ordenació, perdó, territorial de Catalunya. I el 2003, vuit anys més endavant, els governs de Convergència no havien encara aprovat cap Pla territorial parcial dels set àmbits que estaven reconeguts a Catalunya. Ni tampoc havia aprovat la Llei de divisió territorial. És a dir, quan el Govern d'esquerrers i catalanista pren possessió de la Generalitat de Catalunya i comença la seva tasca de Govern, es troba que va haver d'encarregar la redacció dels set plans territorials parcials.

Per tant, en resum, podríem dir que avui estem corregint un error històric de falta de reconeixement del Penedès. Abans, deia el diputat Joan Raventós...

El vicepresident primer

Senyor diputat.

El Sr. Carrillo Giralt

Sí, acabo. Ens deia el diputat Joan Raventós que ell veia en aquesta aprovació de l'àmbit el primer pas cap a l'aprovació de la vegueria Penedès. Avui..., no és el debat d'avui; la vegueria serà objecte de discussió quan parlem d'organització territorial, de divisió territorial. Lògicament, senyor Raventós, el nostre grup, vostè ho sap perfectament, també és partidari de la vegueria Penedès, però aquest no és el debat d'avui. No hauríem de confondre la gent que ens estigui escoltant.

Però, és clar, quan es debati la llei de vegueries, jo li diria, vostès potser haurien de retirar una de les esmenes que diu que perquè el pla, l'organització territorial de Catalunya sigui vàlida haurà de ser votada en el conjunt de Catalunya i haurà de tenir els vots del 51 per cent de la població en cadascuna de les vegueries resultants. Amb aquesta proposta que vostès fan veiem difícil que el Penedès pugui arribar mai a ser una vegueria.

Valoració final: satisfacció, satisfacció per a la unanimitat i per al consens, perquè la Comissió de Política Territorial del Parlament de Catalunya, el 5 de desembre

del 2007, ja va aprovar una proposta de resolució en favor de l'àmbit Penedès. Però en aquells moments no tots els grups hi varen votar en contra: el PSC va votar-hi en contra i Iniciativa es va abstenir.

Per tant, d'aquells posicionaments inicials dels grups parlamentaris en favor del Penedès hi ha hagut un llarg trajecte que ha conclòs de manera favorable. S'ha aconseguit l'objectiu. Personalment, com a regidor, com a alcalde de l'Ajuntament de Gelida, havia votat en el meu ajuntament en favor d'aquesta moció, i avui us puc assegurar que estic plenament satisfet, gairebé us diria emocionat, de poder donar el meu vot al Parlament de Catalunya perquè el Penedès sigui una realitat.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giralt

Acabo, senyor president. Com us deia, crec que Catalunya en sortirà beneficiada, no solament el Penedès, en sortirà una Catalunya més equilibrada, amb un territori reconegut, amb un reconeixement d'un clam popular al Penedès, estalviem un conflicte, donem sortida a una petició, i la Generalitat jo crec que a partir d'avui podrà encarregar ja el nou mapa de Catalunya amb el Penedès dins d'aquest mapa.

Teníem raons molt històriques, des de feia segles, el Penedès havia estat cinc segles com a...

El vicepresident primer

Senyor diputat, ara sí ha acabat el seu temps. Si us plau...

El Sr. Carrillo Giralt

...unitat territorial, i avui el tornem a situar.

Senyor president, moltíssimes gràcies. Com a diputat del Parlament agraeixo al Penedès que hagi fet possible el reconeixement; com a diputat del Penedès, agraeixo a Catalunya que hagi fet possible el reconeixement.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, també, expressar amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa la salutació a la gent del territori, a la gent de la plataforma, a la gent de l'Institut d'Estudis Penedesencs, naturalment als alcaldes, regidors que ens acompanyen, i especialment, en nom propi, als regidors i regidores i la gent de l'organització d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa a les comarques que afecta aquesta llei, tant als de Vilafranca com als de Cunit que avui ens acompanyen, i a la tasca que han fet durant aquest període.

Nosaltres ens vàrem posicionar des d'un doble sentiment: per una part, compartir plenament el posicionament de la nostra gent en el territori, en els diferents ajuntaments i a les organitzacions comarcals, de donar recolzament a la reivindicació històrica de la Plataforma del Penedès. Però recordaran, també, que nosaltres vàrem voler clarificar des del primer moment que una cosa era ordenació territorial i l'altra era l'organització territorial.

I el nostre posicionament crec que avui queda molt clar quan vam dir: primer comencem per la base. La identitat del territori, les seves institucions es constitueixen a partir d'una pràctica de treball comú entre la gent d'un territori determinat, amb l'existència d'uns valors determinats, d'uns criteris determinats i d'uns objectius per als quals treballar plegats. I això, vàrem dir –ho vàrem dir en comissió–, és parlar d'ordenació del territori. I aquí ens hi trobaran, com a primer pas per al reconeixement de la identitat d'aquest territori.

Dit això, per què avui podem arribar a un bon port i, com s'ha dit també aquí, a un principi d'etapa, no un final, sinó un principi?

Perquè aquest país disposa, per fi, de planificació territorial, i perquè podem entrar en la segona fase de la revisió del planejament territorial de Catalunya. Un planejament territorial de Catalunya que fa molts anys que s'havia d'haver acabat i que si n'haguéssim disposat en el seu moment, hauríem evitat una cosa que sempre em quedarà de la intervenció de l'amic i company de Parlament, senyor Raventós, en la presentació del projecte de llei, que es lamentava –amb encert, com a penedesenc–, que aquestes comarques havien estat una mica el rerefons del país, el pati del darrere, on li havien passat tota una sèrie de desgràcies, tota una sèrie de coses que no li agradaven.

Jo entenc que se'n queixés com a penedesenc; no entenc tant que posés de manifest aquestes mancances com a membre del grup parlamentari de què forma part, que alguna responsabilitat devia tenir en el que li ha passat i el que no li ha passat en termes d'infraestructures, de manca de planificació i d'instal·lació de determinades coses que no agraden en aquest territori durant aquests anys.

Ara ja ho podem fer. Ara tenim un govern que ha aprovat la planificació territorial de tots els territoris, els àmbits de Catalunya, i que obre, ja, la segona fase del planejament territorial, la revisió d'aquest planejament, i, per tant, la possibilitat de creació d'aquests àmbits funcionals que nosaltres hi creiem especialment per a aquest tipus de comarques situades, és cert, en una situació de frontissa, que, per tant, pateixen –també tenen avantatges, però és cert que pateixen– l'efecte de ser corredor i comunicació entre dos pols metropolitans que cal que s'hi intervingui.

L'ànimo a felicitar... Nosaltres ens felicitem especialment d'una disposició que si em permeten no tindrà cap vergonya de dir-ho, ens en sentim protagonistes, perquè hi vam insistir des del primer moment: la necessitat... –i crec que ho vaig dir també en comissió–, la necessitat que es creés un grup de treball ja entre Departament de Política Territorial, organitzacions administratives

i institucionals del territori i la societat civil per fer la feina des de base. Per començar a fer què?

Doncs per començar a fer una cosa que les nostres organitzacions territorials del Garraf, dels dos Penedès i una part de l'Anoia varen fer a Cubelles el 24 d'abril de 2010: trobar-nos tots. Cridar representants dels empresaris, dels sindicats, escoltar quines són les problemàtiques i dir: primer, què hem de fer? Analitzar en profunditat què ens diuen els diferents plans territorials, però també els sectorials, d'infraestructures, respecte al que passa per aquí. I veure com un puzzle, si encaixen o no encaixen i com estan les prioritats d'inversió, les prioritats de realització.

Què hem de fer més? Un diagnòstic comú de la situació socioeconòmica que patim. I dic «patim» perquè vàrem poder constatar que, per exemple, la comarca del Garraf pateix especialment una situació d'atur superior a la de la resta del país, i que el Penedès, tot i que té un sector molt important i potent com és el de l'agricultura i l'agroindústria, també té problemàtiques específiques.

I quines són les infraestructures que necessitem i quines són les mancances que tenim, per exemple, en transport públic? I a partir d'aquest diagnòstic comú, fer una proposta d'actuació sobre els grans objectius, de quin és el model socioeconòmic que volem, que volem la gent del territori; quin és el paper de la vinya i el vi; quin és el paper dels espais protegits que teniu; quines prioritats per a les inversions públiques; com donem prioritat no només a l'eix diagonal que ja s'està executant, per fi, entre Vilanova i Vilafranca i que continua després cap a Igualada, sinó també, molt important, la línia orbital ferroviària, línia de transport públic que articularà aquestes comarques i les relacionarà amb la resta del territori.

I també, i per què no dir-ho?, si cal començar a construir la identitat administrativa d'aquest territori, fer una cosa que jo vaig preguntar, en nom del nostre grup, als representants dels presidents dels grups dels consells comarcals quan varen venir: Vostès són institucions ja supralocals i supramunicipals, què pensen fer per començar a treballar conjunt, amb visió institucional de vegueria, per què no dir-ho? No cal esperar que s'aprovi la llei. Què fem ja per establir mancomunitats?, per recuperar i potenciar la mancomunitat del Penedès - Garraf?, per establir altres línies d'actuació conjunta? A partir d'aquest diagnòstic conjunt i compartit, de quina problemàtica socioeconòmica tenen, i a partir d'una voluntat de col·laboració i d'aquesta identitat històrica, social i de reivindicació que tots heu tingut.

Mireu si hi ha feina a fer, mireu si es pot ser vegueria, mireu si es pot treballar per la gent del territori... Explicant-los una vegada més, com a vegades sentim crítiques aquí: «Vosaltres al Parlament només parleu de normes, de lleis, d'institucions, de càrrecs, d'organismes, de distribució del poder polític...» No, no..., parlem de com podem col·laborar i com podem col·laborar entre el territori i del territori amb la Generalitat de Catalunya per fer país, per fer Penedès. Aquest és el punt que la gent entendre la utilitat de la lluita de tants anys de la gent de la vegueria, i també serà un punt de trobada entre el que fins ara semblava separar respecte

als que estaven o no per la vegueria i els que estaven per l'àmbit funcional.

Avui ens trobem tots plegats. Aquest treball conjunt ara queda en mans de la gent del Penedès, dels polítics del Penedès, de les institucions administratives del Penedès, de la societat civil del Penedès. Teniu ocasió de demostrar aquesta voluntat de ser i de projectar-vos cap al futur que fins ara heu tingut tant d'encert a explicar a la societat catalana i que us ha portat avui fins aquí. Enhorabona, i per molts anys.

I, per últim, el meu agraïment, també, al diputat del territori que té adscrit, en aquest cas el senyor Daniel Pi, que a més d'ajudar-me en aquesta tasca jo li vull agrair que em va cedir la possibilitat d'intervenir en aquesta tasca tan interessant i de la qual tant he après, fins al punt de sentir-me..., el senyor diputat parlava dels diputats del territori, si em permeten, només perquè em dic Milà i hi tinc família, jo també em sento del Penedès.

Gràcies, senyors diputats, amics convidats.

El president

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. En primer lugar, agradecer la presencia de todos los alcaldes y miembros de las distintas plataformas que han dado apoyo a esta proposición de ley, y que, en definitiva, son los padres de la proposición de ley. Y mostrar la satisfacción de que finalmente, prácticamente por unanimidad, es decir, por fin, por unanimidad, no como pasó en la comisión, se decide la aprobación del ámbito funcional.

En la intervención que abrió el debate de admisión de la totalidad yo planteé algunos aspectos. Uno, primero, que era la diferenciación entre ordenación y organización territorial, y un segundo aspecto que era la..., dos tendencias. Precisamente me refería que esta ley estaba pendiente de la sentencia del Tribunal Constitucional, e igualmente estaba pendiente de la ley de veguerías. Y les invitaba a los que habían dado apoyo a la plataforma por la veguería que delimitáramos los conceptos. No estábamos hablando en estos momentos de veguería, sino que estábamos hablando de otra cosa. Estábamos hablando de ordenación territorial. De eso es de lo que quiero hoy hablar aquí, que es de organización territorial, es decir, que es hacer sobre bases más racionales la planificación del territorio donde se tiene en cuenta el equilibrio económico, espacial y con las características históricas y sociales comunes. Características históricas y sociales comunes que en este caso quedan acreditadas, y buena prueba ha dado a lo largo de los distintos trabajos el diputado señor Raventós, que, con buen acierto, nos ha ilustrado sobre la historia y las características comunes del Panadés.

En este sentido, considero especialmente interesante la aprobación del ámbito funcional del Panadés, y por eso ya muestro mi entusiasta apoyo. E igualmente que considero especialmente favorable para el desarrollo de

las cuatro comarcas afectadas, la aprobación del plan territorial parcial del Panadés.

Las enmiendas que ha presentado mi grupo parlamentario fundamentalmente han planteado dos aspectos. Uno, aspectos de carácter técnico, pero otro, fundamental, que era el de introducir el derecho a opción, el derecho de decidir a los municipios del Anoia, dadas las peculiaridades y los conflictos que propiamente se expresaron en el curso de los trabajos parlamentarios con motivo de las distintas comparecencias. E igualmente se ha dado apoyo a la enmienda transaccional efectuada con los grupos que dan apoyo al Gobierno en lo que hace referencia a la continuidad territorial del ámbito del planeamiento. Es decir, nos parece fundamental que realmente tenga una cierta continuidad en lo que hace referencia a los municipios del Anoia.

Evidentemente queda un trabajo pendiente y el futuro gobierno tiene mucho que decir y una situación compleja en lo que hace referencia al desarrollo reglamentario de esta ley. Y tendrá que acertar y afinar mucho en lo que hace mención a las formas de optar y de coordinarse por parte de los municipios del Anoia.

Finalmente, me gustaría hacer una valoración sobre..., a raíz de la sentencia del Tribunal Constitucional, este diputado se siente moralmente incluido en la sentencia del Tribunal Constitucional, la acata, y lamento que algún municipio del Panadés haya sido pionero en una declaración especialmente desafortunada en este campo. Creo que en este sentido, la sentencia del Tribunal Constitucional, combinada con el dictamen del Consejo de Garantías Estatutarias y la propia ley de veguerías, establece y diseña un marco excesivamente complejo de organización territorial para Cataluña.

Puesto que la provincia existirá, mal que les pese a algunos, como ámbito de funcionamiento del Estado, en cumplimiento de las actividades del Estado, como las veguerías no sé si existirán, dependerá de..., dentro de poco lo sabremos; desde luego, no creo positivo aprobar la ley de veguerías en los términos en que está planteada por confusa y además por complicada.

Pero establecemos un marco complicado en que existen consejos de veguería, diputaciones provinciales, consejos comarcales, la comarca sigue existiendo como dirección territorial y es bueno que así sea en Cataluña, con lo cual nos dotamos de un marco completísimo, y que, en el caso del ámbito funcional del Panadés, la única unidad que existe será el propio ámbito funcional (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), es decir, la propia planificación, puesto que –ya termino, señor presidente– no se ha de olvidar que a partir de la división de establece la Ley de veguerías contaremos con que los municipios y las comarcas del Panadés pertenecerán a tres veguerías distintas y a dos provincias y a no sé cuantos consejos comarcales –en este caso, cuatro.

Por lo tanto, nos encontramos ante una situación compleja, complicada y, desde luego, nada racional. E invito a las administraciones y a los gobiernos que en el futuro tengan que gestionar todo esto que lo hagan desde el punto de vista de sensatez, puesto que con el cuadro

normativo con que se está dotando la Administración catalana, la comunidad catalana, desde luego la división territorial y la organización territorial cada vez son mucho más complejas y mucho más irracionales.

Muchas gracias, señor presidente.

(El Sr. Rodríguez i Serra demana per parlar.)

El president

Senyor Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Per contradiccions amb el senyor Labandera, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. El senyor Labandera, ha dit, ha fet servir una expressió per referir-se al que succeirà avui, no?, que és que quan les esquerres han arribat al Govern el Penedès tindrà àmbit funcional. I, home, permeti'm recordar-li que ja fa set anys que van arribar al Govern, i, en tot cas, li suggereixo dues alternatives. La primera: a pesar que les esquerres estan al Govern, el Penedès tindrà àmbit funcional. O la segona: quan les esquerres surten del Govern, el Penedès tindrà àmbit funcional.

Gràcies, senyor president.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, president. Com he estat alludit...

El president

Un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor Rodríguez, jo crec que el fet és absolutament evident, i he volgut fer la història política de l'acord que fem avui, que porta a la unanimitat en aquesta cambra sobre aquesta proposició de llei. I, digui el que digui vostè i digui el que vulgui teixir o tenyir amb el color que a vostè li interessi, la realitat és que una proposta que inicialment no era acceptada perquè no la teníem acordada políticament els grups de l'esquerra, a iniciativa d'Esquerra Republicana, a iniciativa d'Iniciativa per Catalunya i per reflexió del PSC, es converteix en llei. I això és un mèrit que queda escrit i redactat i palès clarament. Després vosaltres heu aprofitat en alguna ocasió –i en el seu cas m'imagino que no és el cas així– per fer un cert joc per l'interès electoral. No és el seu cas, però altres grups han fet altres jocs que en realitat hauríem de parlar-ne, i molt. Però avui jo crec que el vot és el de la unanimitat.

Gràcies, president.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació el text del dictamen de la proposició.

Comença la votació.

La Proposició de llei de modificació de la Llei 1/95 i de la Llei 23/83 per a fixar l'àmbit de planificació territorial del Penedès ha estat aprovada per 132 vots a favor.

(Forts aplaudiments. Pausa.)

Proposta

per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 35/2006, de l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 270-00011/08)

El vuitè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposta per a presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 29 de la Llei 35/2006, de l'impost sobre la renda de les persones físiques. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, els presentem avui, presentem a la cambra una proposta de resolució per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats. És una institució parlamentària que hem fet servir no amb la freqüència segurament desitjable, però que l'hem fet servir altres vegades, i que en aquest moment no ens queda cap altre camí més que utilitzar-la, en funció del contingut, del tipus de proposta que els presentem.

El marc d'aquesta proposta, senyores i senyors diputats, és un marc molt complex, de crisi, i de crisi que pateixen bàsicament les nostres empreses, els nostres treballadors, milers de professionals i milers d'autònoms. De fet, és una iniciativa molt pensada per ajudar ben modestament autònoms i professionals; ben modestament per la repercussió que vostès veuran que té en l'àmbit de la tributació la mesura que els proposem. Crec que hi ha un acord comú de tots i totes en el sentit que serien necessàries, que són necessàries unes certes mesures que ajudin a l'activitat dels autònoms. Més enllà, quantes vegades sentim a tots els grups parlamentaris omplir-se una vegada i altra la boca d'«ajut als pobres autònoms i als pobres professionals, que viuen un moment tan i tan delicat»? Bé, això ho pretén; aquesta iniciativa pretén modesta mesura per ajudar aquest col·lectiu.

És veritat que hem endegat un conjunt de mesures macro, importants, en l'àmbit dels ajustaments –en caldran

més—, en l'àmbit de les reformes, que justament hem acabat de començar amb la reforma del mercat laboral —en caldran més—, tant en l'àmbit de política energètica, com en l'àmbit del sistema financer, com en l'àmbit de les pensions —en caldran més. I és veritat que hem tingut també un conjunt de mesures d'ordre més petit, que pretenien d'una manera modesta ajudar les nostres empreses a poder combatre la crisi amb més instruments. Aquest era l'objectiu: combatre la crisi amb més instruments.

Algunes, la majoria, és clar, les ha endegat el Govern, i algunes les hem plantejat des de l'oposició. No cal que recordi aquí, senyores i senyors diputats, l'escassa fortuna que les iniciatives que provenen de l'oposició troben en una cambra com aquesta; una escassa fortuna, perdoni, per no dir que nulla. Però ho hem intentat, ho ha intentat aquest grup parlamentari, ho ha intentat el Partit Popular, ho han intentat Ciutadans, un conjunt de mesures, petites, modestes, més ambiciosos o menys, per ajudar a combatre la crisi, sense massa èxit, ja ho reconec.

Bé, doncs, aquesta mesura està incardinada en aquest marc: crisi, empreses destruïdes, treball destruït, professionals patint, autònoms patint, i a veure com re-solem en part, des d'aquesta casa, els problemes que aquest col·lectiu té. I això ho hem hagut de fer amb la voluntat de resoldre un problema que se'ns presenta en la legislació de renda i d'IVA amb relació al tema dels autònoms i al tema, concretament, de la utilització de vehicle propi —una cosa ben elemental—; és a dir, el vehicle afecte a l'activitat, quin tractament té per IVA i per IRPF. I si llegim atentament l'impost sobre la renda de les persones físiques, en l'àmbit dels elements patrimonials a efectes de l'article 29 de la Llei de renda, tenen un tractament diferent del que tenen per IVA. Tan elemental com això. I proposem una lectura que convingui als interessos dels autònoms; a saber, conciliar, harmonitzar les dues lectures: IRPF, IVA. Com? Ben senzill: amb una mesura que digui que, com a element afecte al patrimoni, aquell vehicle utilitzat per aquell autònom, com a mínim, té el 50 per cent en l'àmbit de la deducció. Ben senzill. Com a mínim.

L'impost de la renda de les persones físiques en aquest capítol és molt rígid —és molt rígid—, segurament perquè el legislador sempre tem, jo crec que no fonamentadament, però el legislador sempre tem que a veure si algú s'escaparà amb el tractament que li doni a la utilització del vehicle i l'activitat empresarial. En canvi l'IVA és més flexible. I en moments de crisi aquest grup parlamentari el que els diu a vostès, senyores i senyors diputats, és: «Home, potser la situació aconsella una interpretació flexible.» No que abonem —no cal ni dir-los-ho, eh?— una actitud relaxada per part dels autònoms i dels professionals amb relació als avantatges que poden tenir; no plantejem això. Plantejem que vostès tinguin una interpretació flexible.

Això rau en la confiança que nosaltres tenim en els contribuents, que evidentment, quan parlem de bosses d'evasió fiscal, sabem on són les bosses d'evasió fiscal. Però, en canvi, quan parlem d'autònoms i d'empresaris petits, sabem que el seu marge de maniobra a fe de

Déu que és petit; i si no és tan petit, a fe de Déu que té una transcendència més limitada que les grans bosses de frau fiscal. Suposo que no hi haurà ni un sol diputat que representi avui un partit d'esquerreres en aquest hemicycle que això ho discuteixi; seria el món a l'inrevés —seria el món a l'inrevés. Són capaços de fer-ho, jo ja ho sé, però sembla raonable creure que per a tanta gent que en l'àmbit dels autònoms avui pot gaudir d'aquesta interpretació, diguem-ne, més flexible, menys rígida..., doncs, ho aprofitem.

Això passa senzillament, senyores i senyors diputats, per incloure un paràgraf nou en l'article 29 de la Llei 35/2006, que és justament «Elementos patrimoniales afectos» de la Llei de renda. És per aquesta circumstància que ens veiem obligats a presentar aquesta modificació, que sotmetem a la seva consideració, al Parlament espanyol. I el que proposem és, entre el punt 2 i el punt 3 de l'article 29, «Elementos patrimoniales afectos», incloure un paràgraf amb el tenor literal següent: «Quan es tracti de vehicles automòbils de turisme i els seus remolcs, ciclomotors i motocicletes amb afectació parcial a l'activitat...», tanta i tanta gent. No són aquella gent que té tres cotxes, sap?; és la gent que en té un, un ciclomotor o una camioneta, i l'utilitza evidentment també en l'àmbit privat. No parlem dels que tenen tres cotxes; parlem dels que en tenen un, una motocicleta, un petit camió, una camioneta, parlem d'aquesta gent. Doncs bé: «Quan es tracti de vehicles automòbils de turisme i els seus remolcs, ciclomotors i motocicletes amb afectació parcial a l'activitat, es presumiran afectes al desenvolupament de l'activitat empresarial o professional en la proporció, com a mínim, del 50 per cent.»

Vegem en moviment de qui parlem. Parlem d'un professional que es dedica, doncs, en l'àmbit de l'arquitectura tècnica, a recórrer obres i té un cotxe, i es compra un cotxe. El que diem és: tinguem una interpretació laxa en la utilització, com a mínim, d'aquest cotxe, i el 50 per cent, afecte a l'activitat professional. O bé un botiguer, que té un negoci ben senzill i que decideix comprar..., un botiguer que té un negoci singular i que decideix comprar una camioneta i se li discuteix, o no, quant té afecte a la seva activitat personal i quant és de gaudi. Doncs, deixem-ho que ho demostrï el contribuent, i posem la cautela de com a mínim en una proporció del 50 per cent. Per què aquesta cautela? Doncs, ben senzill, per batallar amb garanties d'èxit en l'àmbit de l'Agència Tributària. Ben senzill.

És a dir, el responsable, el professional de l'Agència Tributària que mereix —no cal ni dir-ho— tots els respectes dels diputats i diputades d'aquesta cambra, té una visió restrictiva de com ha d'utilitzar justament aquest hipotètic benefici per a aquell petit autònom o professional, normal, entre d'altres coses perquè la llei li dona aquesta visió restrictiva. I la gent en l'àmbit tributari diu: «Escolti, a mi la llei em diu això, si em digués el que vostè m'explica jo naturalment li donaria la raó, però com que la llei em diu això, jo em veig obligat a aplicar una visió restrictiva d'allò que vostè em demana.» «Li prometo —li prometo—, senyor inspector, que jo utilitzo aquest cotxe pràcticament per a l'activitat professional, majoritàriament per a l'activitat professional, i li puc dir que el 30 per cent, potser el 30 per

cent, és per a l'activitat privada, consideri'm el 70.»
«No, perquè la llei té un caràcter restrictiu.»

Des del meu punt de vista, modestíssim punt de vista, això sempre és negatiu –sempre–, però en època de crisi és letal. I no estem parlant d'empreses grans o mitjanes, ni petites, estem parlant d'autònoms i de professionals, gent que té dificultats per seguir, i aquesta modesta aportació és el que proposem. Compte!, que introduïm un element que permeti que això es consideri al Parlament espanyol, –vet aquí la limitació–, perquè és allà on aquesta modificació es pot realitzar. I què demanem als grups que donen suport al Govern? Diu: «Simpatitzin amb allò que diem.» I, no, de veritat, no esgrimeixin problemes de procediment, perquè els problemes de procediment, doncs, segurament en una situació tan greu, escolti'm, ens els podríem estalviar. Però això ho direm a la rèplica si l'esmena a la totalitat està enfocada des d'aquest punt de vista per part dels grups que donen suport al Govern. La nostra idea és ben clara, és una proposta que inclou un paràgraf que quan parlem de vehicles automòbils com a mínim es consideraran efectes a l'activitat com a mínim un 50 per cent. I no pretenem res més i res menys que això, un modest ajut però que té significació per a molts sectors.

Jo els invito a vostès a anar a associacions de petits comerciants, de gent que ven en l'àmbit ambulant, de professionals de col·legis professionals i preguntin, o sigui, no cal que creguin la paraula d'aquest diputat, vostès vagin als col·legis i a les associacions i preguntin. Diu: «Això dels autònoms que tenen aquesta dificultat quan arriba la inspecció de l'Agència Tributària, això és una imaginació d'algun legislador o és una realitat concreta?» I els col·legis parlaran per aquest diputat, les associacions parlaran per aquest diputat i li diran «tenim un problema molt greu», que fa, atenció!, que, naturalment, en una època de crisi la gent s'ho pensi molt si un cotxe l'ha de comprar o no, perquè, evidentment, a això no hi ajuda el tipus de tractament que té.

Què els diem? Home, siguin flexibles amb nosaltres, no cal que ajudin aquest grup parlamentari, ajudin els autònoms. No cal que entenguin el que diem nosaltres, entenguin el que diuen aquests petits empresaris. No cal que simpatitzin amb la idea que portem al cap, simpatitzin amb els autònoms. No cal que trasbalsin res, incloguin un punt, no ens fem il·lusions, és una mica com allò d'aquest matí, això és una proposta que si prosperés seria una bona proposta d'unitat del Parlament de Catalunya en defensa dels professionals i els autònoms i el Parlament de Madrid. I jo tinc, sap, sospites fundades que allà patirem el que no està als escrits, això ja ho sé, però anem a donar... Tenim una bona oportunitat per presentar una acció comuna, un element d'unitat en defensa dels autònoms, en defensa dels professionals, per fer una modificació reglamentària, per anar a Madrid, per defensar-ho els autònoms catalans i els empresaris catalans i els professionals catalans. Jo crec que aquest argument senzillament és tan de pes que em sembla que vostès podrien, de veritat, subscriure allò que els diem.

Acabo, president, dient, quin és també l'objectiu d'aquest tipus de proposta que els fem? Home, modestament, reforçar una mica la confiança de la nostra

gent. Miri, vostès, segur, com jo i com els diputats de Convergència i Unió, i del PP i de tot arreu, anem per territori –anem pel territori– la desmoralització és total, les bones notícies no arriben mai, una notícia pitjor que l'anterior, ara com ara la gent al territori està absolutament cremada, desmoralitzada, desmotivada, no hi ha una bona notícia, parlem de l'increment d'impostos, parlem una i una altra vegada..., etcètera, no m'allargo. Tenim l'oportunitat d'enviar una modesta, petita, bona notícia al territori, als modestos autònoms i als modestos professionals, amb una decisió ben senzilla, que això prosperi. Ho defensem a Madrid, i que Déu ens doni sort a l'hora del tràmit parlamentari al Parlament espanyol, fàcil no serà.

Demano, senyores i senyors diputats, que ho entenguin i que siguin...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Fernández Teixidó

...capaços –acabo, president, ara mateix– de superar la temptació partidista de presentar una esmena a la totalitat de devolució senzillament perquè ho presenta Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris que donen suport al Govern, l'illustre senyor Antoni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó, hem entès el que vostè ens proposa, eh?, de fet és digne de ser tingut en compte, vostè ens diu «acabem amb una presumpta, una certa desigualtat en el tractament que dos impostos diferents fan de situacions iguals, a saber, vehicles que estan afectes a l'activitat empresarial», però aclarim que estan afectes a l'activitat empresarial quan qui tributa són persones físiques, eh? –ja veurà perquè li ho dic, això– i, per tant, no societats. Molt bé. Vostès diuen, molt bé, quan una persona física fa la declaració de l'IVA, la reglamentació actual de l'IVA li permet deduir-se un 50 per cent, quan ha de fer la declaració, per cert, un 90 per cent de la quota corresponent no només a l'adquisició, crec que vostè ho ha dit, no sé si ho ha dit, sinó a part de l'adquisició també a totes aquelles despeses relacionades amb el manteniment del vehicle: mecànic, entenc que és gasolina, etcètera –aquesta és la regulació actual de l'IVA–, l'adquisició que també inclou la importació, l'arrendament, la sessió d'ús, tot aquest, i vostès ens diuen, clar, en canvi ara –ho dic perquè vegi que nosaltres hem valorat la seva proposta en allò que té de raonable, eh?–, quan una persona que té activitat empresarial però que fa la declaració de la renda, per tant, tributa a través de l'IRPF, no tributa a través de societats perquè no ha constituït una societat o –ara entendre perquè li dic

això—, es compra un vehicle no té dret a deduir-se un 50 per cent de la despesa a l'hora de fer la declaració de l'IRPF. Ho dic perquè vostè amb les dots literàries que el caracteritzen i que tots celebrem, ja ho sap, ens diu «vagin vostès a les associacions de comerciants o vagin a parlar vostès amb els botiguers...» Escolti, vostè sap igual que nosaltres que en la majoria, no exclusivament, però en la majoria dels casos aquest tipus de negocis estan formalitzats a través de societats, en la majoria dels casos, i a les estadístiques em remeto, eh? Però dic això només com una nota a peu de pàgina perquè vostè amb aquesta propensió diguem a l'excurs literari ens feia una mica aquesta història del pobre autònom i a continuació, sense que ens n'adonéssim, ja saltava al botiguer i a l'associació de comerciants i llavors acabàvem fent un *totum revolutum*... Escolti, no estem parlant de societats, estem parlant de professionals, etcètera. Molt bé.

Per tant, vagi, d'entrada... Clar, fixi's, aclarim també... La regulació de l'IRPF, què ens diu? No es pot deduir si no és que aquell vehicle estigui afecte exclusivament a l'activitat empresarial. En aquest cas sí. I detalla, la furgoneta —no ho diu així, però ja m'entén— es pot deduir a l'IRPF, ja està previst; l'autocar es pot deduir, els cotxes d'autoescola, no ho diu així però vostè sap perfectament com ho diu en aquell moment la normativa que regula l'IRPF, els cotxes d'autoescola, es poden deduir, fins i tot els cotxes dels agents comercials es poden deduir. És a dir, hi ha una sèrie de previsions en tots aquells casos que es presumeix que l'ús privat del cotxe es donarà només, diguem-ne, en els moments en què l'activitat empresarial està aturada, el cap de setmana, per entendre'ns, i, per tant, es pot considerar que l'ús privat és irrellevant i que, per tant, es pot considerar que l'ús d'aquell vehicle és exclusiu, està afectat exclusivament a l'activitat empresarial, en aquests casos la normativa vigent de l'IRPF ja preveu la possibilitat de la deducció. Oi tant, senyor diputat, perquè el que busca en aquell cas la normativa de l'IRPF precisament és evitar la confusió de patrimonis, perquè vostè entendre que és difícil distingir en quina mesura estem parlant de patrimoni privat, d'ús particular, o estem parlant de patrimoni afectat, efectivament, a l'activitat empresarial.

En canvi, vostè també coneixerà que quan amb l'IVA van intentar resoldre aquesta qüestió... Vostè diu: «És que això ja ho van solucionar quan van fer aquesta regulació de l'IVA, apliquem aquesta solució de l'IVA.» En el cas de l'IRPF tenia que veure també el problema que suposava la declaració d'aquests béns en la mesura que eren considerats autoconsums, i és a partir d'aquí, per un problema de gestió de l'IVA, que es resol l'afectació del 50 per cent i la deducció del 50 per cent.

Per tant, podríem dir, «escolti, a més explicat per vostè amb aquesta profusió literària, doncs, això fins i tot sona molt bé, sembla molt raonable, però nosaltres, com a grup parlamentari, després de pensar-hi, bé, hem vist que hi ha una sèrie de problemes de diversa índole, de diversa naturalesa, que ens porten a decidir de manera molt tranquil·la, molt raonable i de manera molt sensata, que la seva proposta no mereix el nostre suport. I de la mateixa manera que vostè ha exposat la proposta amb tot allò que té de raonable, nosaltres ara intentarem exposar els arguments que ens porten a entendre

que no hem de donar-li suport amb la mateixa actitud raonable i sensata.

D'entrada, una reflexió si vol més de filosofia fiscal. Vostè diu: «Harmonitzin situacions iguals.» Bé, harmonitzin situacions iguals amb relació a impostos que es graven coses diferents, perquè en un cas estem gravant el consum i en l'altre cas estem gravant les rendes. Per tant, no és absurd que en un cas es tracti d'una manera aquesta situació i en l'altre cas es tracti d'un altre, perquè, en un cas, repeteixo, s'està gravant el consum en el cas de l'IVA i en l'altre s'està gravant les rendes, diguem, i, per tant, aquí tampoc no hi hauria aquesta radical incoherència que podria semblar que hi ha quan vostè explica el problema. Però, vostè ho ha anticipat, en segon lloc i no menys important, escolti, no seria difícil fer un ús fraudulent, podem dir, d'aquesta modificació normativa, és a dir, d'aquesta afectació del 50 per cent.

Ja sé que vostè, escolti, ja sé que vostè té una comprensió de la legislació fiscal diferent de la nostra, ja sé que per vostè —pel que entenc per les cares que fa ara i pel que ha dit abans—, a l'hora de legislar dins dels criteris de prudència no s'ha d'incloure preveure els efectes contraproductius que pot tenir una norma fiscal, els efectes contraproductius en termes de mal ús, d'ús fraudulent. Vostè diu: «No, no, escolti, és que aquesta norma està plena de bona fe.» Miri, no li ho nego, està plena de bona fe, però potser pot tenir molts efectes contraproductius, potser aquesta suposada, diguem «no discriminem els autònoms» potser es pot convertir en una font de discriminació a partir del moment en què es fa un ús fraudulent. Perquè sap quin és el problema del frau? El problema del frau, senyor diputat —jo estic segur que vostè estarà d'acord amb mi—, no és que l'Administració tributària recapti menys, el problema del frau és que és una font d'inequitats horitzontals, és una font d'injustícia el frau, perquè vol dir que persones en situacions iguals estan pagant diferent, quan haurien de pagar igual.

Per tant, en nom de la justícia i de l'equitat fiscal evidentment —vostè pot fer totes les cares que vulgui—, però evidentment que hem de tenir en compte quins riscos té en termes de frau una normativa fiscal. Aquesta i totes. I dius: «Oh, és que aquí potser ho podem controlar des del punt de vista de la reglamentació; podem fer que en el reglament estigui ben regulat o podem posar tota la inspecció que calgui...» Bé, bé, però això ja és una prova que aquí hi ha un risc, diguem-ne, no?

Però ja sap vostè que a vegades les decisions són per suma de motius. Jo no sé si aquests dos motius que li he exposat fins ara serien suficients per rebutjar la seva proposta, però quan vegi els dos motius que falten, que són els que ja li he anunciat abans que vostè intervingués, que tenien a veure amb el procediment, doncs, quan vegi aquests dos motius, entendre que per nosaltres la suma de tots els motius són els que ens han dut a rebutjar la proposta.

Perquè, escolti, senyor diputat, les qüestions de procediment són molt senzilles; tenen a veure amb el moment que han elegit vostès per aprovar això i amb la via que han elegit vostès per aprovar això. Escolti, final de le-

gislatura, penúltim Ple. Vostè sap que amb sort això arribarà al Congrés dels Diputats d'aquí un any. Per cert, qui defensarà aquesta proposta, senyor diputat? Potser cap dels que estem aquí serem diputats d'aquí a un any, senyor diputat. Però això, consideracions a banda.

Escolti, i vostè ha insistit una i altra vegada al llarg de la seva intervenció –per sort, les intervencions en aquest Parlament queden totes gravades i escrites al diari de sessions– que el context que explica, que justifica, que motiva aquesta proposta és ajudar els autònoms en temps de crisi –ajudar els autònoms en temps de crisi. La crisi, la crisi, la crisi, la crisi...

Escolti, ja els ha explicat, a aquests autònoms que vostè vol ajudar, que amb sort això es debatria –debat d'admissió a tràmit al Congrés, de presa en consideració– d'aquí a un any sinó d'aquí a un any i mig, i que després ve un període d'esmenes, i que l'aprovació final pot ser que no sigui fins d'aquí a dos anys? Que és que preveu que la crisi d'aquí a dos estigui en el seu moment més dur, senyor diputat?

Vostè efectivament vol ajudar els autònoms en temps de crisi portant una proposta de modificació de la normativa de l'IRPF, que és competència del Congrés dels Diputats, a través del Parlament de Catalunya? Nosaltres ens podem sentir molt útils, però, escolti, l'efecte de la seva mesura és ben descriptible.

I, per tant, hi insisteixo, per un cantó hi ha la qüestió del moment –final de legislatura–; per l'altre hi ha la qüestió de la via escollida.

Escolti, jo..., l'altra vegada em va passar el mateix. Recordo que van presentar una proposició de llei per elevar al Congrés dels Diputats, i per un moment vaig pensar: «Ah, és clar, és que Convergència no va treure cap diputat a les eleccions generals, perquè si no...» No, estava confós; sí que en tenen, vostès tenen diputats a Madrid, em sembla, no? Escolti, doncs, que ho portin allà! Portin-ho allà directament i debatin-ho allà, que és on s'haurà de debatre finalment. Elegeixin la via normal!

Jo m'imagino que a vostè l'ha vingut a veure algú. A vostè l'ha vingut a veure algú i li ha dit: «Escolti, que hi ha una discriminació...», etcètera. I vostè, amb tota la bona intenció del món, ha dit: «Escolti, no es preocupin; jo, això, els ho arreglo.»

Llavors, vostè, per arreglar això, el que se li ha ocorregut, certament, és fer una proposició de llei al Congrés, al Parlament de Catalunya per elevar-la al Congrés dels Diputats. Ja els ho ha explicat, diguem-ne? No li sembla una mica estranya, senyor diputat, la via elegida?

Per tant, la suma de tots aquests motius ens porta a entendre que és una proposta que tampoc és que mereixi la nostra confiança, diguem-ne, no?, ja no dic «moderada», ni «entusiasta»; no, no la mereix.

Deixi'm acabar amb dues consideracions finals. Una –al marge de la lletra de la proposta, eh?, entengui'm bé. Escolti, els nostres sistemes fiscals, en general, l'evolució que han tingut els últims vint anys –«els nostres», em refereixo als països d'Europa occidental– ha sigut una evolució cap a descompensar-los més. És a dir,

les rendes del treball, com que era un factor productiu menys mòbil –ja m'entén el que vull dir–, tributen, i no hi ha qui s'escapi, i les rendes del capital, les rendes de l'activitat empresarial –deixant a banda, ja li ho dic, deixant a banda la proposta; vostè està pensant en els autònoms, ho sabem–, però, en general, han tingut una evolució favorable.

No descompensem encara més els nostres sistemes fiscals, senyor Teixidó! És a dir, jo tinc la sensació que a vegades vostès, és clar que la seva..., la filosofia que inspira el seu model fiscal potser és que és aquesta! Després vénen: «Oh, és que vostè ens diu que són de dretes i vostè..., demagògia!», i ens enfadem. Jo no li dic si són de dretes; jo li dic que vostès proposen coses que en general es corresponen amb el pensament fiscal de la dreta, perquè sembla que vostès pensen: «Que paguin els treballadors, que paguin les rendes del treball, i escolti, els patrimonis, les herències, el capital, tot això que no pagui res –tot això que no pagui res.» No dic que sigui aquest el cas. Jo dic que una vegada més un té la sensació que la música que hi ha darrere de la proposta té bastant a veure amb aquesta filosofia, amb la qual jo, sincerament, els associo, vist el que he vist al llarg d'aquesta legislatura.

I després, deixi'm amb una última reflexió final. Senyor Teixidó, hi ha crec que també un problema, que vull ser molt honest i molt sincer a l'hora de considerar la proposta que ens han fet vostès, que el resumiria amb la paraula «reciprocitat». Vostès ens han dit..., vostè, de fet, ha fet servir la paraula, no?; vostè ha dit: «Escolti, siguin raonables. La proposta que fem nosaltres és raonable. Se la mirin, raonablement. Igual que nosaltres la presentem raonablement. Tinguin-la en compte.»

Clar, si nosaltres podem ser tot el raonables del món que calgui, diguem-ne; de fet, és el que intenta aquest Govern i els grups que li donen el seu suport. Però és que vostès es comporten de manera irraonable una i altra vegada, senyor Teixidó.

Vostès aquest matí han rebutjat una proposta que és, diguem-ne, l'expressió màxima de la raonabilitat, que és una proposta d'apujar una mica la tarifa, els trams més alts de l'IRPF, per tal, simplement, senyor diputat, que els costos de la crisi es reparteixin d'una manera mínimament equitativa –que els costos de la crisi es reparteixin d'una manera mínimament equitativa–, que els costos de l'ajust fiscal derivat, conseqüència de la crisi, es reparteixin d'una manera mínimament justa i equitativa. I vostès voten en contra, i fan tota una retòrica, etcètera.

Escolti, vostès no s'hi comporten gens de manera raonable, gens ni mica! El que han fet aquest matí vostès no n'és gens, de raonable! De fet, és l'exemple del comportament no raonable, de menystenir principis bàsics com són l'equitat fiscal, la distribució justa de les càrregues fiscals, etcètera. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant –acabo, senyor president–, nosaltres..., deia: «Enviïn una bona notícia als ciutadans.» Aquest matí aquest Parlament ha enviat una bona notícia als ciutadans, fent el que ha fet amb l'IRPF. Això és una bona

notícia per als ciutadans de Catalunya. I la majoria de ciutadans de Catalunya estan d'acord amb el que hem aprovat aquest matí. I vostès han sigut incapaços de donar-hi suport.

Per tant, també per això nosaltres creiem que no tenen vostès l'autoritat moral suficient i necessària per demanar-nos que ens estudiem re.

I no pateixi. Vostè em diu: «No em digui que no; si em diu que no a mi no m'està dient que no a mi, si em diu que no a mi està dient que no als autònoms.» No pateixi, que els autònoms d'aquest país...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

...senyor diputat, saben perfectament que qui més ha fet per ells els últims anys és aquest Govern.

Gràcies, senyor president.

El president

El senyor Fernández Teixidó pot fer un torn en contra.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor Comín, senyores i senyors diputats, avui hem enviat una gran notícia als autònoms d'aquest país, als treballadors d'aquest país i als empresaris d'aquest país, avui, una gran notícia, a saber: l'any 2012 gravarem els rics i si paguen tots tindrem 75 milions d'euros per combatre el dèficit del 2010. Aplaudiments generalitzats. Una gran notícia!

Han enviat més notícies aquests dies recents. Diu: «Per exemple, per ajudar-los, incrementarem l'IVA.» Aplaudiments generalitzats. «Per ajudar-los, incrementarem els impostos en l'àmbit de les transmissions patrimonials, els actes jurídics documentats i les matriculacions.» Això sí, això ja és *la roja*. Tots contents, perquè vostès són capaços d'enviar aquestes notícies una i una altra vegada.

Però això, que ja forma part del discurs..., que fins i tot a vostè i a mi ens avorreix, aquest debat..., i cadascú, escolti'm, vagi com vagi, davant de l'opinió pública, i aviat sortirem de dubtes de què pensen de vostès i de què pensen de nosaltres. Aquest no és el debat.

Vostè ha emprat tres minuts, diputat, tres minuts, els he comptat, per explicar-nos, compte!, que un autònom i que un professional no és una societat, tres minuts!; diu: «És una persona física.» Home, per l'amor de Déu! Tres minuts per explicar-nos que un autònom és una persona física! És que l'autònom, la qualitat intrínseca d'un autònom és una persona física; no cal que empri ni un segon per explicar això.

Però això és el que serveix per a les *parole, parole, parole, parole*, per no entrar justament en el contingut de la qüestió. No, no, no, no. Escolti, vostè el que no entén, segurament perquè no ho ha viscut mai, és la dificultat d'un autònom que va a una inspecció d'hisenda. I això la gent sí que ho entén, ho entén?; no entén, no acaba

d'entendre exactament la filosofia en l'àmbit fiscal de les descompensacions dels models fiscals. Això no ho entendran. Però un autònom entén perfectament que va a veure el seu inspector d'hisenda, li presenta una declaració, ha ajustat una part de la despesa i de la inversió per poder-s'ho deduir per l'IRPF, i aquell inspector li diu: «Això no li ho puc donar per bo, perquè la llei ho impedeix.» (*Veus de fons.*) Exacte, aquest és el debat. I això és el que han d'explicar als autònoms. I nosaltres el que els diem és –el que els diem és– que hi ha la possibilitat d'aprofitar un canvi en aquest àmbit perquè això no es materialitzi. (*Més veus de fons.*) Escolti això –escolti això. Si entrarem en totes les qüestions que vostè ha dit, no pateixi, si és que és tan fàcil d'entrar-hi, si és tan fàcil d'entrar-hi.

Després de dir el que ens ha dit, de recordar-nos que un autònom és una persona física. (*Veus de fons.*) Vostè ens ha dit que un autònom era una persona física, com si aquí algú plantejés que un autònom és una societat. Per l'amor de Déu! Si és que no es pot pujar a la tribuna per dir aquest tipus de coses, Comín!, si vostè m'ho permet.

Ha entrat... Ara anem a parlar dels problemes, ara entrarem a parlar dels problemes. Quins són els problemes? Quatre, perquè els grups que donen suport al Govern no puguin dir: «Escolti'm, endavant amb aquesta iniciativa.»

Quins són els quatre? U: «Ep!, són coses diferents, en l'àmbit de l'IVA i en l'àmbit de l'IRPF; estem tractant objectes tributaris diferents.» Gran descobriment! Perquè estem afectant finalment la vida d'aquell autònom en l'àmbit d'aquella inversió o d'aquella despesa, proposem l'harmonització. Primer problema per no votar això.

Segon, l'ús fraudulent. Tornem-hi. Vostès creuen, estan investits de la idea que la gent, justament en l'àmbit dels impostos, sempre tenen la tendència al frau.

I si no ho creuen, per què ho diuen? Si vostès, això, no ho creuen, però, per què ens ho repeteixen permanentment? No, no, no, és que pot haver-hi gent que tingui conductes fraudulent, pot haver-hi gent que això ho aprofiti per fer un frau a l'Administració.

Estem parlant d'aquell autònom, d'aquell botiguer, que és un autònom o un professional en l'àmbit d'un col·legi, que es compra un cotxe, que va pel país, que va voltant fent la seva activitat, i demana poder deduir la despesa que realitza en funció de la utilització que té d'aquell vehicle o d'aquella camioneta, Comín! És d'això del que estem parlant, no estem parlant d'una altra cosa! Estem parlant que aquella persona, que va amb aquella camioneta, que fa la seva feina, que la té per al cap de setmana, etcètera, un botiguer, un aparellador, un professional, com n'hi ha tants i tants i tants i tants, pugui tenir –pugui tenir– aquest tractament, sense que l'Agència Tributària tingui un argument d'autoritat legal que digui: «No, no, escolti'm, això, ho sento, i no puc fer-ho» –ah!–; «és que aquí pot haver-hi frau, és que aquell autònom pot fer frau, i, clar, això, llavors, implicaria» –*finale*– «la filosofia de la descompensació dels models fiscals, que és tan estimada per la filosofia fiscal de la dreta.» Bé, escolti, de matrícula: «La des-

compensació dels models fiscals, una filosofia cara a la dreta, i, escolti, no digui...» Bé, molt bé.

Tercer argument, tercer problema perquè això no es pot votar. Diu: «Home, ho porten tard.» Però quina barra, Comín! Vostès ens diuen a nosaltres, després de les iniciatives que hem portat a aquesta cambra, quan ens han portat unes retallades, quan s'acaba pràcticament la legislatura, ens acusen que portem una iniciativa tard aquí! Però quina barra! Però... (*Pausa.*) Sí, sí, posi la cara, tapi's els ulls.

Però com ens pot dir que aquesta és una iniciativa que arriba tard, en una època de crisi? Arriba quan arriba, després de moltes iniciatives que hem presentat i vostès materialment se les han carregat. No arriba tard, arriba quan arriba! Però això no ho poden dir, vostès, que ens envien una retallada –una retallada–, quan s'acaba la legislatura, que aquestes sí que són mesures que arriben tard. I malament. I vostè ens diu: «Home, és que per a aquesta iniciativa han de veure vostès el moment que han escollit.» Però quin moment han escollit vostès en l'àmbit de les retallades? Sí, sí, això, vagi fent així, i a veure qui ho entén.

I la quarta. Diu: «Home, vostès tenen diputats a Madrid; vostès tenen diputats a Madrid per presentar aquesta iniciativa.» Nosaltres el que hem fet, Comín, és el següent: entendre que hi havia una majoria possible, de manera natural, en aquesta cambra per portar aquesta iniciativa al Parlament. Pot tenir vostè la seguretat que això anirà al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ho presentarà la propera setmana, però els donàvem a vostès la possibilitat, com a cambra –com a cambra– de portar aquesta iniciativa.

Però a vostè, naturalment, això el molesta profundament. I sap per què el molesta profundament, diputat Comín, perquè això no ho han parit vostès, ve d'un grup parlamentari de l'oposició, i tenen aquesta tècnica lamentable que tot allò que ve de l'oposició no val. Tenen aquesta tècnica, tenen aquest orgull parlamentari que tot allò que ve de l'oposició no val. I estem tips d'aquest tipus de conducta.

És una iniciativa que ajuda la gent, és una iniciativa modesta, que no els compromet a res, que la portem a Madrid, que ho podem fer complementàriament els grups. Ep, si vostès tinguessin un grup de diputats amb una autonomia necessària per presentar aquesta iniciativa i convèncer els socialistes espanyols... Però ho podem portar amb Esquerra, ho podem portar amb Iniciativa, podem portar junts aquesta iniciativa, els grups parlamentaris. Ep, i amb el suport de la iniciativa que ha aprovat el Parlament de Catalunya. No seria raonable?

Torno a repetir la idea: no seria raonable que els grups parlamentaris, Convergència, Esquerra Republicana, el Partit Socialistes de Catalunya i Iniciativa, presentessin com a grups a Madrid una iniciativa que ja ha aprovat el Parlament de Catalunya? De què té por? De què té por? Que el Parlament de Catalunya pugui tancar un acord d'aquestes característiques? Aquests han estat els problemes.

Diu: «Home, és sospitós que no ho presentin al Congrés.» Presentem-ho junts i ho presentem amb l'aval

d'aquesta cambra. Primera qüestió. La segona: van tard, per Déu! La tercera: el frau. I la quarta: realitats distintes per impostos distints. I després em ve amb un rotllo final de si la dreta, si els models de descompensació, si les filosofies. No li vull ni contestar, Comín, ni contestar-li, vull, perquè la gent que pugui seguir aquest debat no ho mereix, no mereix que quan estem parlant dels autònoms estem parlant d'una modificació tècnica, d'una variació de posar un paràgraf en una llei espanyola que pot servir per ajudar als seus problemes, li vinguem aquí amb una història de dretes i d'esqueres i de filosofies. Aquest és el seu rotllo, però no és el nostre. És el *seu rotllo*, però no és el nostre, i no volem que ho sigui.

Vostès són capaços de fer aquí un discurs de *parole* i *parole* i problemes i històries i models i descompensacions per dir als autònoms que no els dona la gana perquè sospiten i recelen que facin frau. Vet aquí la política del tripartit: sospiten i recelen que facin frau, i «home, a veure si descompensarem encara més les coses del que estan». Que ho digui jo té una importància relativa, però jo li asseguro que els autònoms prenen nota d'aquestes coses.

Clar que ens han vingut a demanar-ho, clar que ho presentarem a Madrid, però teníem l'oportunitat de fer-ho aquí conjuntament. Digui'm un sol argument de la meua exposició, un sol que pugui traduir-se a dir: «Escoltin, és que aquí vostès tenen un cert avantatge.» Si només proposem fer-ho amb vostès.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Teixidó

Acabo, president. Només demanem fer-ho amb vostès en defensa dels autònoms en un moment de crisi per enviar un missatge de «miri, això ha anat bé, home, doncs, això ha anat bé». Ah, no, això no pot anar bé, perquè el Govern sosté que això pot ser una base de frau dels autònoms amb relació a la utilització d'aquesta figura fiscal. *Imperdonable*.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. Comín Oliveres demana per parlar.*)

El president

Contradiccions? (*Pausa.*) Un minut, senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Senyor Teixidó, a part que vostè ha ratllat la mala educació –l'ha ratllat, no l'ha arribat a traspassar–, jo no ho faré, jo no li diré: «Teixidó», li seguiré dient «senyor diputat», deixant això a banda... (*Remor de veus.*)

Senyor diputat, sap què passa, que vostè per rebatre els meus arguments els ha de tergiversar i per sort això està gravat. I vostè – sento que li faci servir aquest verb que li molesta tant – va i per guanyar el debat menteix, perquè jo no he empleat tres minuts en cap moment per explicar que un autònom no és una societat; el que he

fet és aclarir que vostè posava exemples, sé molt bé el que he dit, senyor diputat, de botiguers, de comerciants, que normalment no són autònoms i que normalment són societats. I no digui que jo he dit el que no he dit i no rebati un argument fantasma (*veus de fons*) que vostè s'inventa.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Comín Oliveres

De la mateixa manera, i acabo, senyor president, tampoc he dit que la seva iniciativa arribi tard; el que he dit és que la seva iniciativa arribarà tard al Congrés perquè es veurà d'aquí a un any amb sort.

I, si us plau, miri's el vídeo, llegeixi el diari de sessions...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...i prepari's la rèplica després d'estudiar-se'ls.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la il·lustre senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, honorables consellers..., bé, calma, serenitat, senyor Teixidó, calma. El país està vivint certament moments polítics intensos i convulsos, però calma, que tot té solució. I això té una solució molt fàcil que és presentar-la a Madrid. Anem-hi plegats, d'acord?

Miri, jo per no reiterar els arguments, diríem, de fons d'allò de què podem divergir en aquesta proposta que ens presenten sí que li vull dir dues coses: primer, no es pot harmonitzar l'IVA amb l'IRPF. Pot venir aquí i dir el que vulgui, no es pot harmonitzar, són dos impostos amb fets imposibles que graven coses diferents. I no es pot venir aquí i dir harmonitzem l'IVA amb l'IRPF. No hi estic d'acord, jo no estic d'acord que es pugui afirmar això.

En tot cas, vostè sap que a l'IVA existeix aquesta possibilitat que vostès proposen adaptar-la també a l'IRPF, i per què? Doncs, perquè la transferència de béns patrimonials, el particular a l'IVA es considera un autoconsum. D'acord? I què passaria? Que quina complexitat seria poder-se autorepercutir, seria molt complex. Per això l'IVA ho reflecteix. L'IRPF, no, per què? Doncs, per la impossibilitat aquesta de distingir els elements patrimonials afectes a una activitat empresarial o personal. I això és així li agradi o no. És pel mateix motiu o aquest mateix criteri és el que porta el mateix IRPF a

excloure la consideració de bé afecte als comptes bancaris. Vostè sap que això és així i té aquest motiu.

Però no vull entrar en els temes tècnics. Jo crec que hem d'anar a una discussió o a un debat polític. Vostè deia: «Nosaltres volem ajudar els autònoms.» Vostès volen ajudar els autònoms? Nosaltres sí, ja li ho dic, volem ajudar els autònoms. Com ho podem fer? Doncs, crec que ho hem de fer discutint sobre aquesta proposta perquè no hi estariem absolutament d'acord, sinó que crec que s'ha de perfilar, perquè hi ha algunes mancances i hauria de ser millorada, però podem fer-ho junts. Però hem de fer-ho junts a la cambra que té les competències per aprovar, doncs, aquesta proposta, i això és a Madrid. I perquè pugui ser efectiu ho hem de presentar al Congrés dels Diputats. Perquè aquí celebrem –si no hi ha cap novetat d'última hora–, el penúltim ple d'aquesta legislatura, vostè sap que en el penúltim ple d'aquesta legislatura... Diu: «Això, si queda aprovat, quedaria pendent.» Miri, deixi'm recordar-li una proposta que no és d'aquesta legislatura, que és de l'anterior: el tema dels peatges. El recorda? Una proposta que es va aprovar a l'anterior legislatura per portar al Congrés, al Congrés encara no ha estat aprovada. En el millor dels escenaris possibles –en el millor dels escenaris possibles–, això no s'aprovaria en el Congrés fins d'aquí a quatre-cinc anys, en el millor dels escenaris possibles.

Per tant, no em sembla que això en aquest moment sigui fer una bona política, una política possibilista i pragmàtica, anem a fer una bona política portant-ho plegats a Madrid, perquè això que fa vostè avui aquí és electoralisme, és campanya electoral, no és política com cal, política efectiva, possibilista i pragmàtica, perquè si no, ho presentarien directament a Madrid.

Vostè, i utilitzaré la seva terminologia, ens ha dit: «Nosaltres simpatitzem amb els autònoms.» Miri, nosaltres també simpatitzem amb els autònoms. I li diré més: nosaltres simpatitzem amb Convergència i Unió. Què li sembla? Doncs, això vol dir que li proposem de fer-ho a Madrid, li proposem fer-ho a Madrid, i a més, tal com vostè ens deia, units. Anem units al Congrés i li proposem al Congrés, a Madrid, presentar-ho plegats, totes les forces polítiques. A veure si el PP també ho vol presentar plegats a Madrid. I, tal com deia el portaveu de Convergència, doncs, tindrà alguna possibilitat –tindrà alguna possibilitat–, perquè ara no la té.

Vostès no volen portar realment endavant aquesta proposta, no volen portar endavant aquesta reforma, perquè ja li dic que, en el millor dels escenaris, doncs, això supera el quinquenni. Estratègia partidista? A mi em sembla que sí. I és trist, és trist venir en aquests moments a fer aquestes gesticulacions, perquè sap qui genera una gran frustració en aquest moment als autònoms? Doncs, jo crec que Convergència i Unió fent aquesta gesticulació, això és teatre, senyor Teixidó. (*Remor de veus.*) A banda dels seus dots interpretatius en aquesta tribuna, que en sap molt i li ho reconec, el contingut és de teatre. I, per tant, si vol modificar alguna cosa, fem-ho plegats i fem-ho a Madrid, que és on pertoca mentre l'IRPF sigui un impost estatal, que les competències del qual evidentment són del Congrés dels Diputats.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

La senyora María Ángeles Olano, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos sobre la proposta de Convergència i Unió.

La veritat és que jo crec que si un ciutadà està veient el debat estarà força intranquil, perquè sembla que aquest Parlament de Catalunya no pot ser la veu dels comerciants de Catalunya, no pot ser la veu dels autònoms de Catalunya, no pot ser la veu precisament del que Catalunya ha pogut exportar arreu del món: ser els promotors dintre d'Espanya, dintre d'Europa d'aquell esperit emprenedor que ha fet que arribéssim a qualsevol part del món impulsant les nostres empreses i els nostres negocis. És a dir, és com renunciar a part de la història de Catalunya. No ho entenem, sincerament.

Creiem, per altra part, que no és incompatible el fet que es presenti una mesura a la cambra catalana i que després pugui ser assumida, com ho han estat moltes –com ho han estat moltes– que han nascut en algunes de les patronals, associacions i col·legis professionals catalans i després han estat reflectides a la cambra del Congrés dels Diputats. Per tant, no entenem aquest missatge que sembla de tirar tovallola, de final de legislatura, sobretot d'esgotament per part dels grups que donen suport al Govern.

Senyor Teixidó, representant de Convergència i Unió, nosaltres hi donarem suport, sobretot perquè considerem que si en aquests moments s'ha de sentir un missatge que sigui diferent al de l'atur, que sigui diferent a les retallades, que sigui diferent al que han estat les polítiques del Govern de Catalunya i d'Espanya és precisament el missatge polític que hi ha solució, que algú vol canviar la normativa, que algú vol establir mecanismes de flexibilitat dintre d'unes normes, que en el seu moment poden haver estat bé, però que, de qualsevol manera, hi han hagut consultes a l'Agència Tributària, hi han situacions que els mateixos agents de l'Agència Tributària i reconeixen que són injustes. I, en tot cas, nosaltres entenem o volem entendre que la seva proposta el que pretén és aportar aquesta flexibilitat.

És més, considerem que la forma jurídica amb la qual s'aborda un negoci a Catalunya i a Espanya, per no parlar de la dimensió de la mateixa empresa, siguem reals, aporta uns diferents paràmetres que en alguns moments poden arribar a ser injustos. Per què vostès no volen abordar aquest debat? És que això no és veritat? Nosaltres considerem que sí. I per què la cambra catalana no pot veure que la forma jurídica, la dimensió empresarial i, per tant, la manera amb què s'aborda el tractament –en aquest cas la proposta tractava sobre un vehicle– pot qüestionar-se i sobretot pot millorar-se?

El Grup Popular considera que és honest agafar, doncs, la proposta. Com ha dit el senyor Teixidó, nosaltres també hem rebut persones autònomes, petits botiguers que ens traslladen: «Ja m'agradaria tenir el vehicle propi i el de l'empresa, però és que a més treballo a casa

meva, no em puc descomptar la llum, ni l'aigua, ni la part de l'espai que estic dedicant... Si us plau, el vehicle per mi no és un luxe, no tinc qualsevol vehicle. És veritat, no tinc una furgoneta perquè a més haig de portar la família.» És a dir, no és tan senzill, no tothom pot tenir el vehicle per a la feina i el vehicle per a ús privat.

Però el que m'ha semblat que encara..., m'ha dolgut molt com a ciutadana, és el fet que s'ha posat en dubte..., i per tant s'ha pretès d'alguna manera gravar la presumpció del ciutadà, que no vol complir la llei. No, no, el ciutadà està complint la llei; el que passa és que en les mateixes inspeccions moltes vegades els professionals que ens dediquem a això ens hem trobat en situacions que et donen la raó, però et diuen «és que la llei diu això».

Doncs, el que ha pretès aquesta proposta és dir: «Escolti'm, no el 100 per cent, però potser el 50 per cent.» Naturalment, sempre hi haurà, per part de l'Administració i per part del contribuent, la possibilitat de demostrar si això és així o no, i per tant no es tracta que en aquests moments especials el contribuent hagi de posar-se en dubte i en qüestionament. Jo crec que precisament després de trenta anys de democràcia, doncs, la gent en aquest país té molta consciència que complir amb les seves obligacions fiscals i tributàries..., i em sembla que des d'aquest faristol especialment no s'ha de posar en dubte aquesta manera...

Però és que, a més, si mirem la forma de càlcul i comparem el que el senyor Comín ens estava plantejant, que és l'impost de societats i l'impost de l'IRPF, veiem que de sortida –de sortida–, en el món del petit empresari, també hi hauria una segona discriminació: l'impost de societats tindria un tram pla i, en canvi, l'IRPF és progressiu. Per tant, s'està parlant d'un element consubstancial a moltes activitats per poder desenvolupar la tasca del petit empresari.

Però, és més, pensi que molts empresaris petits tenen aquesta possibilitat, però és que molts professionals no la tenen; que hi ha un mecanisme dintre de l'IRPF que és l'estimació objectiva, pel qual molts professionals que sí a activitats empresarials..., no poden acollir-se. De tal manera que la realitat fiscal, doncs, té moltes mancances que segurament..., esperem que des del món polític i des de la sensibilitat i, sobretot, des de l'experiència de cada dia..., s'ha d'afrontar, i sap el que és aixecar-se per aixecar una persiana o per fer una activitat i portar tota la càrrega empresarial a les seves esquenes. Crec que hem de tenir aquesta sensibilitat per col·laborar que aquests emprenedors no vegin que tenen davant seu una administració a la qual no arriben, doncs, els mecanismes que té a la seva disposició per tal d'impulsar, per tal de motivar i per tal de fer que aquestes qüestions es puguin, com a mínim, posar sobre la taula i treballar, eh? Segurament hi hauria aquestes i moltes altres, però no veiem per què no es vol abordar aquest debat.

Respecte al tema que ens presentava la senyora Gomà, de per què s'aborda en aquesta cambra i no pas en l'altra, a veure, nosaltres estem disposats a poder recolzar propostes com aquestes, però esperem el seu vot en el Congrés dels Diputats, i l'esperem d'una manera entusi-

asta, perquè vostès són els que després donen cobertura a algunes polítiques econòmiques i socials que són les que apugen els impostos als ciutadans i són les que precisament han vist gravades, en la seva situació fiscal, i recolzades les polítiques del senyor Zapatero; per tant, és una qüestió contradictòria. Pensem que si aquest missatge arriba des de la cambra catalana no seria obstacle perquè el senyor Zapatero, que ara està en un debat de l'estat de la nació, pogués incorporar en aquest debat o, naturalment, en un acord de govern proper, de ministres, un acord com aquest; està en les seves mans, és el seu partit amic o el mateix partit el que té, en aquest cas, les majories. Nosaltres sí que li diem que quan nosaltres tinguem possibilitats de governar, que esperem que sigui aviat, aquestes propostes, i especialment si vénen de la cambra catalana, seran recollides.

Però és que a vostè, que li agrada tant, des del Partit Socialista, al senyor Comín, plantejar-nos a vegades, doncs, com funcionen d'altres països, precisament vostè sap que la flexibilitat que existeix en alguns sistemes tributaris europeus és molt més oportuna i molt més propera a les activitats que el que és el sistema fiscal espanyol. I, per tant, sense entrar en detalls, perquè tampoc ha estat objecte de la proposta, nosaltres sabem que vostè n'és coneixedor i que en dret comparat també trobaríem figures per tal d'abordar aquesta mesura.

El moment. Nosaltres pensem que qualsevol moment és idoni per començar a fer quelcom per a l'empresari, per al professional, per al petit empresari; tant se val que caigui la legislatura. Sembla que estem dient als ciutadans que quan acabi la legislatura, fins que hi hagi un nou govern, aquí a Catalunya no es farà res. No, no; és que les empreses, els autònoms, els professionals, l'endemà, i també en campanya, continuen treballant, continuen tenint els seus vehicles al carrer. I, per tant, aquesta resposta no es pot llançar.

Nosaltres, com a Partit Popular, agafem el compromís des d'aquest faristol que continuarem treballant i aportant mesures fiscals per tal de condicionar..., i que, sense escudar-nos en un sistema d'esquerres o de dretes, com alguns pretenen manifestar, no hi hagi el dubte, la confusió de patrimonis sobre els ciutadans de Catalunya. Nosaltres pensem que els ciutadans contribueixen d'una manera prou gravosa al que reben, en aquest cas, dels serveis per part del Govern de Catalunya, i, en tot cas, la pujada d'impostos no està justificada sempre. Alguna responsabilitat tenien els que ens han portat a la crisi, alguna responsabilitat tenen els que van negar la crisi, alguna responsabilitat tenen els que han apujat el sostre d'endeutament i de despesa en aquest país. Per tant, suposo que aquests que també acusen els ciutadans de Catalunya i els autònoms que no corresponen a Catalunya amb la seva contribució impositiva haurien, primer, d'entonar el *mea culpa* i assumir des del Govern de Catalunya les responsabilitats que tenen vostès cap als autònoms, que els han posat contra les cordes, que els han oblidat i que s'estan escudant en un debat d'esquerres i de dretes per assumir la seva responsabilitat. Sí, senyor Comín, miri cap enrere, que és el que estan fent vostès durant tota la legislatura.

Gràcies.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Fernández, moltes gràcies pel seu to de veu. Jo a mesura que em faig gran sordejo, i sé que vostè cridava fort precisament perquè el pogués sentir amb tota claredat, cosa que li agraeixo extraordinàriament. Jo ja li he dit alguna vegada que a vostè el perd la retòrica, entenent per «retòrica» un discurs construït per l'efecte, per l'embolcall, més que pel contingut. Em declaro vençut en aquest aspecte, i, per tant, jo l'única cosa que faré serà argumentar.

Primera qüestió: per què avui i aquí. Si vostè i jo hem d'anar a Sitges, però vostè agafa la carretera i se'n va a Mataró, jo pensaré: «El senyor Fernández té alguna cosa a fer a Mataró, segur que sí, i després anirà a Sitges.» Vostè té un grup parlamentari a Madrid. Si vostè el que vol és l'aprovació d'aquesta mesura, anirà molt més de pressa a Sitges per la C-32 que anant a donar la volta per Mataró. Però vostè a Mataró hi té alguna cosa a fer, aquí hi té alguna cosa a fer: intentar reeditar vells tòpics.

Perquè hi ha una cosa que no podem fer aquí. Si aquesta mesura que vostès proposen fos la solució per als autònoms, els sis grups presents la hi votariem a favor. No es pot plantejar un tema fiscal concret, que és del que estem debatent avui aquí, com si això fos el ser o no ser d'un sector, com si d'aquí en depengués. (*Veus de fons.*) Perdoni, jo l'he escoltat molt atentament i sé el que vostè ha dit, i se'n podia treure això. Per tant, el debat no és sobre els autònoms en general, sinó que el debat és sobre una mesura concreta que ara analitzarem.

Miri, un vehicle que està en una empresa, en una societat, deduïble al cent per cent, exigència d'exclusivitat; un vehicle que està en un privat, no té cap mena de tractament fiscal favorable. Hi ha una solució intermèdia per a aquell petit empresari o per a aquell autònom: escolti, miri, com que sé que vostè el farà servir a mitges, el deixo que ho faci en l'IVA, però no m'ho barregi amb l'IRPF. I això té un motiu; el motiu és que la immensa majoria, la majoria de les activitats dels autònoms no està en estimació directa. Per als que estan a estimació directa, que és ingressos menys despeses, el debat que vostè proposa podria tenir interès; però vostè no ho proposa només per als d'estimació directa, ho proposa per a tots. Però per als que estan a estimació objectiva, sap vostè que ja hi han uns mecanismes correctors, i aquests mecanismes correctors precisament inclouen això. Per tant, d'alguna forma vostè estaria ajuntant dues mesures complementàries.

Vostè també s'ha oblidat de dir que estem en una situació de problemes de dèficit; per tant, ha passat molt de passada que aquí hi hauria una disminució de recaptació, aquesta recaptació que vostès, a pessics, es van carregant. Però deixi'm que li digui una mica quin és el context, deixi'm que li digui quin és el context.

Vostè coneix la renda nacional: 47,4 per cent són rendes salarials, a la baixa; 43,73 és excedent brut d'exploració. Està d'acord amb aquestes xifres? Són de l'INE, deuen ser bones. Mirem què han aportat els 16,9 milions de declarants: 325.175 milions d'euros. Cada declarant, per rendiment del treball, declara una mitjana de 19.288 euros. Sap quant declaren les activitats econòmiques a l'IRPF? 28.553, només 9.200 euros cada un. Aquests són els que encara hem d'afavorir?

Però és que, escolti'm, resulta que si hi vol afegir encara l'impost de societats, eh?, aquests assalariats, que són el 47,40 per cent de la renda nacional, estan aportant el 85 per cent dels ingressos. Els excedents bruts empresarials estan aportant –que són el 43 per cent de la renda–, comptant conjuntament IRPF i societats, el 14 per cent. Això no el fa reflexionar? Vostè manté que els que representen el 47 per cent de la riquesa aportin el 85, els que representen el 43 aportin el 14 i encara hem de continuar incrementant el que són les...?

Perdoni, i si aquí estiguéssim parlant... (*El Sr. Fernández Teixidó intervé sense fer ús del micròfon.*) Senyor Teixidó, senyor Teixidó, jo respecto els torns, i li demano que vostè me'ls respecti. Molt bé, moltes gràcies. Si estiguessin dient: «No, és que en aquest país no s'ha fet res»..., sap quin és el cost de les mesures d'estímul fiscal a les empreses que s'han adoptat? 8.120 milions d'euros els últims anys, un 0,8 per cent del PIB. Sap quin és el tipus efectiu de l'impost de societats en el nostre país? El 2004 era el 25 per cent, el 2008 ha baixat al 18,4 per cent.

Perdoni, aquest esforç amb el petit empresari s'ha fet, s'està fent, i el que també ens ha de preocupar és de mantenir una estructura fiscal raonablement equilibrada i justa..., a ningú no li agrada pagar impostos, ja ho sabem, però raonablement equilibrada i justa per sostenir allò amb què jo i crec que vostè estem d'acord, que és un estat del benestar tal com en la nostra cultura europea entenem.

Miri, si aprovéssim la seva proposta, a més a més que instauraríem la norma que per anar a Sitges s'ha de passar per Mataró, però al marge d'això ens trobaríem amb les següents conseqüències.

Rebaixa de la recaptació. Hi insisteixo, és important i la volem tenir en compte, cosa que vol dir o menys serveis o major pressió cap als assalariats, allunyant-nos d'Europa, senyor Fernández, allunyant-nos d'Europa.

Introduiríem situacions de greuge comparatiu. Li'n posaré un exemple molt fàcil: dues persones que fan exactament la mateixa feina, un assalariat i un autònom, i que fan servir el cotxe únicament per anar a treballar; l'assalariat no tindria dret a deducció en l'IRPF, l'autònom la tindria. Això és lògic?

Disminuiria l'equitat del sistema fiscal, evidentment, perquè, a rendes iguals, no hi hauria el mateix tractament. Les rendes que en aquest moment menys aporten encara serien les que aportarien més.

Complicaria la gestió tributària, perquè en aquests moments la norma és clara: «A vostè li deixo deduir per l'IVA, a vostè no li deixo deduir per l'IRPF. –Oh!, és

que jo el faig servir...» Senyor Fernández, jo tinc una experiència professional, i anant per les empreses i anant pels negocis, eh?, no és que jo malpensi, és que ho he vist, és que anant per les empreses i anant pels negocis se'n veuen molts, de vehicles que no tenen absolutament res a veure amb el que és l'activitat; vehicles, moltes vegades, d'alta cilindrada.

Possibilitaria, per tant, hi hauria la possibilitat de frau i complicaria l'acció de l'agència. I això crec que no ens convé.

I, a més a més, llançaríem un missatge desconcertant. En un moment en què el dèficit està obligant a una sèrie d'esforços... –o és que és divertit, d'abaixar sous, de reduir determinats serveis?–, en el mateix moment que faríem això, resultaria que a una determinada gent estaríem dient-li que no: «A vostè li dono una facilitat fiscal que en aquest moment no té.» I emetríem sobretot el que jo crec que és un missatge letal, perillós i que jo no me'l crec, a pesar que vostès amb això fan molta demagògia. Jo no vull, no em crec que abaixar els impostos es pugui fer sense o incrementar-los en una altra banda –i sempre anem a parar a les nòmines–, o es pugui fer sense rebaixar el nivell de serveis, sense allunyar-nos d'Europa.

I tot això, senyor Fernández, em porta a un seguit de... –senyor Fernández!, jo me l'he escoltat molt calladet, faci el mateix–, a mode de conclusions. Per tant, la primera és òbvia: no compti amb els vots d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa per tirar això endavant.

El segon seria un missatge per als assalariats i per als pensionistes d'aquest país. Senyors, desconfiïn de Convergència i Unió, encara no ha entès que una base fiscal és suficient..., és un element imprescindible per disposar de serveis públics, i encara no ha assumit que l'equitat entre rendes, entre les rendes del treball i la resta, és un element de justícia. I, com que encara no ha assumit això, ens porta aquí una proposta que des del punt de vista fiscal és regressiva, que des del punt de vista fiscal és injusta, que és tendenciosa, que és insolidària amb els que més malament ho passen –o és que els treballadors d'aquest país no ho passen malament també?–, i que posa en perill una vegada més la qualitat i l'existència dels serveis públics. I tot això, la seva retòrica no ho arregla en absolut.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, ha dado de sí, ha dado de sí la proposición de ley. La verdad es que cuando la leí pensé que iba a ser una proposición que terminaría aquí, y termina aquí, por el cauce reglamentario, por decirlo de alguna manera, a pesar de que aquí en esta cámara se han aprobado proposiciones de ley relacionadas con el IVA que se han llevado a las Cortes Generales.

Y precisamente recuerdo que el reproche que hoy le han hecho los grupos parlamentarios al diputado proponente lo planteé yo en aquellos momentos; decir: «Oiga, por qué ir..., si no vamos por la vía más corta...» Y las razones que se argumentaban en aquellos momentos fueron las que he escuchado hoy al diputado Teixidó, en boca del diputado Comín. Es decir que el mundo da muchas vueltas y realmente unas veces vale para una cosa y otras veces vale para otra, es decir que con lo cual, bueno, pues, digamos que los personajes son intercambiables, y en este caso lo son evidentemente. ¿El cauce? Sin duda el más rápido es el de las Cortes Generales; de eso no hay ninguna duda.

Ya ha conseguido hoy aquí algo, lo cual es realmente meritorio, que es poner de acuerdo a Esquerra Republicana y a Convergència i Unió y al Grupo Popular en una medida que probablemente apoyarán todos en el Congreso de los Diputados. Es decir que realmente la propuesta, la proposición a efectos, digamos, de viabilidad ha tenido un cierto eco, con lo cual el objetivo puede que se haya conseguido por parte del diputado Teixidó, sabiendo, como creo que sabía, que el fin de esa proposición de ley al menos acababa, en lo que hace a la tramitación, en esta cámara hoy.

Entrando a valorar el fondo, el objeto de la materia, yo creo que hay una cosa que sí que es evidente, que es que, desde el año 98, en el que se produce la entrada en vigor de la presunción legal de afectación de los vehículos a la actividad del 50 por ciento, es decir, desde ese momento, desde el año 98, existe una situación discriminatoria entre los trabajadores autónomos que realizan una actividad empresarial y al mismo tiempo utilizan un vehículo con fines particulares, entre la regulación que tiene el IVA y la que tiene el IRPF. Y eso es así, eso lo dicen todos los tratadistas. No es que lo haya dicho el señor Teixidó, es que lo dicen todos los tratadistas, las asociaciones de autónomos. Y hoy únicamente se ha hecho, se ha hecho eco, se ha acogido, digamos, de una iniciativa popular dentro del colectivo de los trabajadores autónomos.

Sí que es verdad que, como norma general, tanto la normativa del IRPF como la del IVA vinculan la deducción de gastos o cuotas soportadas con la obtención de ingresos o repercusión de cuotas. Es decir, en todo momento se pretende correlacionar el gasto con el ingreso, en el caso del IRPF, y la cuota deducida con la cuota devengada, en el IVA.

Diferencia, notable: el concepto claro de afectación exclusiva; en el caso del IRPF para obtener el cien por cien, que es el cien por cien en definitiva, ha de ser la afectación exclusiva, y en el caso del IVA, no. Y es un problema de prueba, sencillamente. La interpretación que hace la normativa del IVA lo facilita, en cuanto que introduce una presunción, y en el caso del IRPF, la normativa no lo facilita, porque no existe esa presunción. Tan sencillo como eso.

Eso ha dado lugar a consultas, a consultas vinculantes de la Dirección General de Tributos, y que ha sostenido que en el fondo es eso, un problema de prueba, no de fraude, de prueba. Yo creo que eso es importante –eso es importante. Hemos de matizar y no pretender.

Para facilitar –para facilitar– esa vía, en el caso del IVA, se presume que el 50 por ciento se dedica a la actividad en el caso de uso polivalente, y en el caso del IRPF, no se presume eso. Pero es una presunción, que se puede destruir, de forma que Hacienda puede probar que es inferior y el trabajador autónomo o el profesional puede probar que es superior: el 70 por ciento, el 60 por ciento. Estamos hablando de una presunción.

Ese mismo sistema se puede contemplar en el IRPF, porque la misma dificultad de prueba existe tanto en el IRPF como en el IVA para acreditar la existencia de un uso compartido para actividad profesional y actividad particular del vehículo.

Yo creo que el señor Teixidó, el diputado, el honorable diputado señor Teixidó, lo ha situado correctamente en términos de armonización. Y yo creo que es eso, es un tema de armonización, que, por supuesto, tiene las repercusiones que bien ha determinado el diputado señor Pi. Pero, lógicamente, si estamos hablando de armonización, también estamos hablando de equidad en esta materia; estamos hablando de equidad a mi juicio.

De ahí que entienda que a lo mejor realmente la vía es exagerada, hacer una modificación de la ley para eso, cuando a lo mejor, con una consulta vinculante o con una interpretación más flexible, que se permitiera por parte de Hacienda, diciendo: «Apliquemos el criterio que se aplica al IVA al IRPF», a lo mejor, era posible.

Pero en todo caso lo que se pretende con la proposición de ley es una norma de carácter interpretativo, aclaratorio y que introduzca la paz fiscal en esta materia, porque genera problemas, y eso es así.

De ahí que yo vaya a dar y dé apoyo a la proposición de ley, no porque crea que realmente, vistos los tiempos en los que nos encontramos, fuera posible que la tramitación parlamentaria, pues, la hiciera factible. Es cierto que estamos no sé si en la última o penúltima sesión parlamentaria; no sé si habrá alguna en septiembre o no, pero estamos en el final de la legislatura y a lo mejor sí que es cierto, vista la escasa rapidez que tienen las iniciativas de los grupos parlamentarios de la oposición..., pues visto eso, realmente, probablemente, no daría lugar a la posibilidad de aprobar la proposición de ley, puesto que lógicamente se abriría el periodo de enmiendas.

Pero en todo caso sí que ha servido para plantear un debate que afecta a mucha gente, más de la que nos creemos, y darle seguridad jurídica al tema. Yo creo que en ese aspecto es transcendental. Y sencillamente por un tema de equidad, de armonización, pues, es justo y razonable el planteamiento que se ha hecho hoy por parte del diputado señor Teixidó.

No hablaré de las palabras gruesas que se han escuchado a lo largo del debate, por una razón, puesto que yo esta mañana a lo mejor también las he utilizado cuando he hablado de «populachero» y «populista» a la hora de referirme al incremento de la tarifa para los más ricos, porque me parecía que realmente, vistas las razones que en el fondo –en el fondo– sostenían ese debate y la transcendencia recaudatoria que lo contenía, y la demora en el tiempo, in illo tempore, que se..., cuando se

materialice esa proposición de ley..., desde luego, hablar de electoralismo referido a esta medida, cuando esta mañana se ha planteado un proyecto de ley claramente electoralista, creo que es por lo menos no equitativo.

Por lo tanto daré apoyo a la proposición de ley.

Y le invito a que en el Congreso de los Diputados tenga más suerte que la que ha tenido hoy aquí, la iniciativa.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació aquesta proposta per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats.

Comença la votació.

L'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 72 vots a favor i 60 en contra; per tant, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

——— **Alteració de l'ordre del dia**

El punt novè queda posposat a demà al dematí, a petició dels grups parlamentaris, i serà el primer punt que tractarem.

——— **Procediment**

per a elegir quatre síndics de la Sindicatura de Comptes (tram. 282-00001/08)

I passem al punt desè, que és el procediment per elegir quatre síndics de la Sindicatura de Comptes.

Algun grup parlamentari ha manifestat la seva intenció d'intervenir. En tot cas, fem un torn de major a menor, breu, de dos minuts com a màxim.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió vol intervenir? *(Pausa.)* No.

El Grup Parlamentari Socialistes? *(Pausa.)*

El senyor David Pérez té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. El que volíem comentar és efectivament això. Les institucions s'han de renovar quan toca i quan s'han de renovar. I aquesta renovació no hauria d'estar sotmesa a suposats calendaris electorals.

Per tant, és en aquest sentit que ens sap greu la situació que es produirà en aquesta votació.

El president

Té la paraula la senyora Anna Simó, del Grup d'Esquerra Republicana.

La Sra. Simó i Castelló

Sí; gràcies, president. També nosaltres el que volíem era exclamar-nos d'aquesta actitud que nosaltres entenem que fa un flac favor a la democràcia, a la transparència de les institucions de no plantejar candidatures per a la renovació quan tocaria. I nosaltres creiem que és una gran virtut de la sindicatura i d'altres ens i organismes que depenen d'aquest Parlament, que els mandats dels consellers vagin més enllà del que és una legislatura, i això ajuda a preservar la independència dels organismes. I, entenem, que el que s'està fent és obstaculitzar i dinamitar aquesta independència.

Primer es va dir que el que tocava era aprovar la llei, ja la tenim aprovada, i ara el que jo em pregunto és, un cop hem fet les modificacions pertinents a la Llei de la Sindicatura de Comptes, quin obstacle hi ha? La sindicatura està treballant amb un síndic menys, hi ha molta feina per fer, i ara més que mai, i més després de la modificació de la llei, la sindicatura és una peça clau per millorar l'eficiència, l'eficàcia de la gestió dels recursos públics, també la dels partits polítics, les fundacions i les associacions. A Madrid es critica, es va criticar el bloqueig del Tribunal Constitucional, i aquí no s'ha estat capaç de desbloquejar la renovació de la sindicatura.

Per tant, nosaltres entenem i volem protestar per tot això i demanar que s'hi repensin, si us plau.

El president

El Grup Parlamentari del Partit Popular, no vol intervenir? *(Pausa.)*

D'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

President, nosaltres volem recordar que des del 26 de febrer de l'any 2010, d'enguany, hi ha quatre membres que tenen el mandat exhaurit de la Sindicatura de Comptes. I, més recentment, n'hi ha un que, per la seva defunció, ha deixat una vacant. D'ençà del febrer hem intentat renovar la Sindicatura de Comptes en diverses ocasions, prorrogant el termini per presentar els seus membres, allargant el termini d'aquesta prorrogació, a més a més perquè entremig s'ha aprovat i s'ha renovat la Llei de la Sindicatura de Comptes, que semblava que era l'obstacle que impedia renovar la mateixa Sindicatura.

Des del 17 de maig d'aquest any tenim nova llei de la Sindicatura de Comptes. I avui no serà possible renovar aquesta institució. Ens diuen, ens han dit que és perquè el calendari electoral està massa a prop. Ens diuen que és perquè hi ha unes eleccions aquí al costat que han de canviar una majoria en el Parlament.

La Llei de la Sindicatura de Comptes deixa ben clar que els terminis, els mandats i també la forma d'elecció del Síndic de Greuges ha de ser independent de les majories en el Parlament, i per això exigeix una majoria qualificada de 81 membres, precisament per desvincular-ho de les majories de govern, atesa la funció essencial de

control democràtic i de les finances públiques que té la Sindicatura de Comptes.

Avui no podrem renovar aquesta sindicatura, previsiblement, perquè aquesta majoria no es podrà donar, a diferència del que sí ha passat en totes les ocasions anteriors, a diferència del que sí va passar l'any 2004.

Mirin, el 29 d'abril, en aquest mateix Parlament, aprovàvem una resolució per àmplia majoria, de quatre grups parlamentaris que denunciava la prolongació forçosa del mandat dels magistrats que integren el Tribunal Constitucional en els casos de bloqueig dels corresponents processos de renovació.

Malmetre les institucions és el primer pas per no fer-les respectar, i amb tota la veu exigim el respecte per l'autogovern i les nostres institucions quan aquest mateix Parlament avui no les respectarà.

El president

Senyora diputada...

La Sra. Camats i Luís

Nosaltres creiem, senyor president, que és un mal favor al mateix autogovern i al mateix respecte de les institucions el que avui pot acabar passant.

El president

El senyor Rivera, del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Des del nostre grup vam manifestar la voluntat que es renovessin i que no depengués de cap calendari electoral. I, per tant, també ens hauria agradat que fos així i que no es condicioni a cap pacte ni a cap condició electoral.

Dit això, el nostre grup no serà qui consideri immoral, qui consideri il·legítim els propers informes de la sindicatura, en funció que no s'han renovat els seus càrrecs. Espero no veure cap manifestació amb cap president al capdavant, criticant el síndic i criticant els seus informes.

Ho dic, evidentment, i no amb ironia, amb realisme, perquè, com que tot és possible, doncs, també veurem qui pugui donar lliçons d'immoralitat i d'il·legitimitat, però després, lògicament com ha de ser en democràcia, es renovin o no, el síndic, per nosaltres, per al nostre grup seguirà tenint la mateixa legitimitat, tot i que ens agradaria que renovés com més aviat millor.

El president

Com vostès saben, aquesta és una votació que serà electrònica secreta. Donem instruccions als serveis de la cambra que així ho preparin.

D'acord amb l'article 18.1 de la Llei 18/2010 de la Sindicatura de Comptes, per a la designació dels síndics cal la majoria de tres cinquenes parts dels diputats de la cambra, que són 81 vots.

Els candidats proposats són: proposat pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Joan Colom i Nadal, i, proposat pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Agustí Colom i Cabau.

Comença la votació.

El vot és secret, els recordo que no queda fixat a la...

El resultat és 69 vots a favor, 1 vot en contra i 62 abstencions. Per tant, no ha estat assolida la majoria requerida per la designació.

Procediment

per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 285-00003/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia que és l'onzè. Els recordo que quan la votació és secreta, en el moment de votar no queda registrat, perquè quedaria el llum encès, llavors no seria secreta. Quan es vota i el llum s'apaga. (*Veus de fons.*) Això ja ho hem fet altres vegades, no és pas d'aquest ple.

L'onzè punt de l'ordre del dia és el procediment per a elegir tres membres del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

D'acord amb l'article 4.1 de la Llei 2/2000 del Consell de l'Audiovisual per a l'elecció dels membres del consell, cal la majoria de dos terços dels diputats de la cambra; per tant, 90 vots.

La candidata proposada és la senyora Carme Figueras i Siñol, proposada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La votació també serà electrònica i secreta.

Comença la votació.

El resultat és de 124 vots a favor, 6 vots en contra i 2 abstencions.

Per tant, ha estat assolida la majoria requerida per a la designació, i la senyora Carme Figueras i Siñol, és designada com a membre del Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre el turisme (tram. 300-00299/08)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el dotzè: la interpellació al Govern sobre el turisme, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

(*Pausa. Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats...

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller..., avui tornem a parlar de turisme. Fa poc temps parlàvem de turisme i fa pocs dies també presentàvem una moció, que era una resolució de la interpellació que havíem tingut amb vostè.

Havíem parlat, doncs, de la situació difícil en la qual se troba avui el sector. Havíem parlat, si ho recorda vostè molt bé, de la necessitat d'adquirir la confiança perduda i necessària que tenen els empresaris avui que es dediquen al sector. S'havia parlat, també, de la importància que el sector del turisme té a Catalunya. És important. Som una de les comunitats autònomes o la comunitat autònoma més important quant al bagatge de turisme a tot l'Estat espanyol, com també som una de les comunitats en què menys inversions es fa. Dir, per exemple, que les Illes Balears o, per exemple, València, o, per exemple, alguna altra comunitat com Andalusia, estan per damunt de nosaltres.

Parlàvem també que el turisme és un sector d'estratègia de l'economia de Catalunya, sense cap dubte, i que el percentatge del PIB que té és el suficientment important.

També parlàvem, senyor conseller, de la necessitat que teníem d'impulsar alguna cosa que estava impulsada o tirar endavant algunes actualitzacions que eren importants. Havíem estat parlant del tema de la web. Havíem estat parlant del tema de fer un cens o de revisar els censos de municipis turístics de Catalunya. Havíem estat parlant de l'Agència Catalana de Turisme. Havíem estat parlant de moltes coses, també havíem estat parlant realment d'aquest fet que s'està donant, que és aquesta economia submergida que està provocant, realment, places turístiques que s'estan ocupant dintre dels municipis de Catalunya. I havíem parlat, també, senyor conseller, que estàvem parlant d'una quantitat de vora d'un milió de turistes que estaven d'una manera il·legal, per dir-ho així, en establiments que s'estaven donant amb aquest abast.

Havíem, també, parlat que molts municipis, davant d'aquesta situació d'economia submergida, havien llançat ja la seua tovallola, i que vostès mateixos no se n'havien fet càrrec, i havien dit que havien d'anar al que era realment el Departament d'Habitatge, i el Departament d'Habitatge els enviava als ajuntaments.

Havíem parlat de moltes coses. Havíem parlat també de sol i platja. I penso, senyor conseller, que vostè i jo vam arribar ja a un acord, d'aquest debat tan famós de sol i platja. Amb la qual cosa, els dos vam quedar d'acord en una cosa: que hi ha un valor que és sol i platja, però que és important afegir uns valors col·laterals realment amb aquestes noves fonts de turisme que estan apareixent. I que li he de reconèixer, senyor conseller, que s'està fent i que està sortint bé. Vull dir, s'estan fent nous valors en el que és el turisme, realment, de sol i platja; i avui estem tenint, per exemple, turismes ecològics, turismes que estan seguint rutes, com pot ser a la batalla de l'Ebre, turismes que estan fent realment..., que estan seguint rutes de gastronomia, i tot això.

Per tant, aquí van tindre la nostra discussió, però realment, doncs, tot el que sigui un valor afegit, amb aquest valor que nosaltres tenim, que és el turisme de sol i platja, que res més ni res menys s'està parlant del 80 per cent de l'activitat turística de Catalunya, i que no ens n'hem d'oblidar, doncs, és un al·licient que realment hem de tindre i que hem de buscar, doncs, tots aquests complements que podem tindre.

També vam estar parlant que possiblement ens havíem d'espavilar una mica més en el que era el turisme espanyol –en el que era el turisme espanyol–, horitzó 2020, jo penso que amb el suficientment àgil per poder portar-ho endavant.

També havíem estat parlant de la diversificació dels productes i de captura de nous segments de mercat, que en això estem coincidint perfectament.

I, aleshores, vostè es preguntarà, i avui ja de què parlem? Després de tota la moció que es va fer i tots els punts que nosaltres vam presentar aquí. Doncs, avui nosaltres venim a parlar i volem parlar aquí, senyor conseller, del que són els recursos econòmics i és la situació financera que té el sector. I ve deguda per una situació molt simple, perquè el sector, els empresaris avui tenen una preocupació. I la preocupació és: amb què els poden afectar realment les mesures i les retallades que ha hagut de fer el Govern d'acord amb la qüestió i amb la crisi econòmica.

Voldríem saber, senyor conseller, que ens diguessin, vostès, quins reglaments han desenvolupat, ja, per connectar molt bé el sector, on els afectarà aquestes retallades econòmiques? Voldríem saber realment, doncs, què suposa això al que és el foment del sector turístic? Voldríem saber també com afecta a les millores d'infraestructures i establiments turístics? Perquè hi ha unes dades que ens estan preocupant bastant.

És veritat, senyor conseller, que hi ha hagut un increment dels pressupostos o els recursos destinats a turisme, d'increment entre el 2009 i el 2010, que..., encara que han sigut minsos, però sí que no hi ha hagut una davallada, sinó que hi ha hagut un increment, i han passat, en el que és el foment del sector turístic, de 20.400.678 euros, han passat a 22.550.000 euros; és a dir que han pujat 2.153.000 d'euros més, un 10 per cent, més o menys, la quantitat.

També és ben cert que realment hi ha hagut una millora important, també, un increment..., bé, no tan important, perquè ha suposat més o menys un 7 per cent, que ha estat en el que són les millores d'infraestructures i establiments turístics, per allò que estàvem parlant abans, conseller, que no és qüestió de tindre un hotel de quatre estrelles, sinó que l'entorn de l'hotel també ha de tindre les mateixes condicions, és a dir que al voltant del que podem oferir de l'establiment també hi ha d'haver uns ajuts importants a aquests municipis, perquè realment no és la qualitat solament de l'hotel, sinó del voltant d'aquests municipis.

Per tant, amb això vam pujar de 44.900.064 milions el 2009 a 49.303.387 euros, és dir que han pujat més o menys, si no m'he equivocat, 1.850.000. És a dir, ho torno a dir, perquè penso que no he donat la quantitat

correcta, havia donat el total: el 2009, 24.898.386, i el 2010, 26.748.387. Per tant, 1 milió, vora 2 milions d'euros.

Però, clar, sobtadament, ens trobem amb unes dades en què sí que hi ha hagut aquest increment, però en el que va de data, realment, del mes de maig solament s'ha disposat del 26,79 per cent d'aquest pressupost. O sigui, estem al maig, estem avui a juliol, aquestes dades són del maig, i ens preocupa realment que només s'hagi disposat d'aquest pressupost del 26,79 per cent total del pressupost. Però encara més: les obligacions reconegudes només arriben al 20,31 per cent. I si amb això paguem les obligacions que vostès, obligacions pagades..., només arriben al 5,96 per cent.

Per tant, la primera pregunta que ens hem de fer: arribaran vostès al final del pressupost, arribaran al cent per cent del pressupost? Perquè el camí que portem és que no s'arribe. O no hi ha diners per fer-ho, o realment algun problema hi ha, que això no està arribant amb la rapidesa ni arribant amb el calendari que s'havien marcat. Però, si això és lo que tenim, el que més preocupa realment és, a les retallades que vostès han fet amb la qüestió realment de la crisi econòmica..., és el que nosaltres no coneixem què afectarà.

Per tant, jo, senyor conseller..., aquesta primera part –ja em queda poc– és, primera pregunta, senyor conseller: arribaran vostès al cent per cent del pressupost, com estava establert? I segona pregunta que li fem: a on estan les retallades?, a on destinen vostès les retallades?, quin és l'import de les retallades?, quina reglamentació han fet?, si han fet alguna reglamentació referent a aquest, perquè el sector, per la informació que té el nostre grup parlamentari, en aquests moments és completament nul.

Després a la segona part li parlaré d'alguna cosa més, de l'Agència de Turisme, i també de quina opinió li mereix a vostè, senyor conseller, el tema de la taxa turística que s'està parlant a Barcelona i si això serà un seguiment del que un dia vostès van començar a fer, que era l'eco-taxa, que després la van haver de retirar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, el senyor Josep Huguet, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, evidentment, hem parlat de turisme recentment, en tornem a parlar; vostè ha fet un llistat dels temes, recordatori, en què efectivament, doncs, vam arribar a algunes qüestions en què vam coincidir, d'altres no, però en tot cas amb un to, diguem-ne, de diàleg, no?

Vostè s'ha interessat específicament pel desplegament pressupostari del 2010. Sí que és cert que..., pensi que una part d'aquest pressupost, el que són plans de dinamització, depèn del fet que siguin acordats amb el

ministeri, eh? I aquí els anuncis de futur no són gaire bons, eh? Estan anunciant la pràctica eliminació dels plans de dinamització; això és el tam-tam que corre, per la qual cosa nosaltres seríem clarament contraris a aquesta història. Es dona un argumentari que no els deu sonar llunyà, que és que algunes autonomies han fet mal ús dels plans de dinamització. Però sempre estem igual. És a dir, en algunes autonomies no funcionen bé les caixes i llavors canviem la Llei de caixes; algunes autonomies no han fet un bon impacte amb dinamització, eliminem les polítiques territorials de dinamització. En això sí que ja li puc advertir que aquí hi haurà un problema –de cara a l'any que ve, no de cara a aquest, de cara a l'any que ve–, perquè això ja no depèn només de nosaltres, sinó de l'Estat.

Per altra banda, en canvi, s'inventen coses que probablement no encaixen en la nostra tradició, no?: clubs de producte en un estat tan enorme com és Espanya, diguem-ne, no tenen molt sentit, no funcionen des d'un punt de vista de mercat. Sí que rutes com Santiago, sí, algunes rutes tenen sentit, això sí, per descomptat, però clubs de producte, quan hi ha, diguem-ne..., «agrupem tots els restaurants»; això té sentit en un microespai.

Per tant, jo crec que hi ha algunes variables de la política de l'Estat en què, així com en altres camps ens entenem bé, eh? –per exemple, en comerç ens entenem prou bé–, aquí jo penso que grinyola alguna cosa. I això té efectes pressupostaris, evidentment; també aquí, perquè en part vivim de pressupostos complementaris.

Pel que fa al nostre, directament, el fet que en aquests moments vostè hagi donat unes dades d'execució no vol dir que la resta no s'executi. Vostè em diu: «El cent per cent, el pot garantir?» Jo no li puc garantir el cent per cent, entre altres coses perquè no sabem si les demandes que ens presentaran, totes passaran pel llistó del concurs. És a dir, de Pladetur, que està destinat sobretot als particulars, ja s'ha tret, diguem-ne, l'ordre, no?, per poder concursar al Pladetur, però no està tancada, és a dir, hi ha elements que encara s'estan analitzant; per tant, el desplegament de Pladetur es farà. Però no sempre, amb tot el diner que es posa sobre la taula, hi ha una demanda que correspon al llistó, perquè hi ha unes determinades, diguem-ne, característiques que s'han de complir, eh?: si està destinat a hotels, a modernització, si està destinat a cases rurals..., hi ha uns mínims. Llavors, no sempre es pot complir al cent per cent, no perquè no hi hagi diners, sinó perquè els candidats alguns no han complert les característiques del concurs.

Per tant, jo no li puc garantir el cent per cent, no l'hi puc garantir. Però que en aquests moments, malgrat les retallades que hi ha hagut, que són sobretot de capítol I, de funcionaris, i les que hi van haver ja hi van ser en el seu moment, eh?... Doncs, en el cas dels diners destinats al privat, no baixaran, eh?, perquè ja estaven pressupostats i no baixaran; estan tots, ja, els concursos, trets. També li reconec que si no estiguessin trets els concursos patiríem a hores d'ara, perquè, bé, és lògic, Hisenda passa el rascllet per allà on pot, perquè totes les administracions, diguem-ne, fan números i costa que surtin, els números. Per tant, en aquest cas ens vam avançar, vam fer a temps el concurs, i jo crec que l'executarem.

Sí que és cert, i en això li donaré la raó, que s'ha..., però ja es va abaixar en el moment del pressupost, es va disminuir la partida dedicada més al món municipal, eh? Aquí va haver de disminuir-se, perquè no donava per tot, com va passar amb comerç també. I l'argument també és molt fàcil d'entendre: cada cop les administracions haurem de ser més hàbils, no? I, escolti, si el senyor Zapatero, ben fet o mal fet, va treure el *plan E*, eh?, i hi havia molts diners per ajuntaments, doncs, és molt lògic que algunes de les inversions que s'han de fer en urbanisme comercial o en urbanisme o neteja o arranjament destinat a turisme..., treguin-les vostè del *plan Zapatero*, i jo, com que m'he d'aprimar, m'aprimo per aquesta banda, perquè hi ha una altra línia que està oberta, que no existia. I així ho hem explicat als ajuntaments: «Escolteu, us abaixem la partida, tant de temes de comerç com de temes de turisme, perquè s'ha obert una línia enorme, durant dos anys, de diners de l'Estat.»

En canvi, nosaltres hem continuat amb temes estratègics que hi ha els municipis pel mig. Clar, les rutes també són de municipis; la posada en marxa dels centres d'acollida turística són de municipis, els plans de dinamització, que, ho repeteixo, per al futur pinten malament, fins ara els hem dotat, i van a parar a municipis. L'últim que vam signar és el de Tàrraco Romana; Tàrraco Romana està signat l'any passat, i aquí, doncs, els diners hi són i estan pactats, és un pluriennal, i ara estam preparant ja el següent, eh? Per tant, en principi nosaltres concursarem i les partides de diners estan previstes. El que, ho repeteixo, potser fallarà és veure si després l'Estat, en el futur..., aquests plans de dinamització existiran o els eliminaran.

Hi ha també una novetat enguany, que penso que hi ha hagut unes partides extraordinàries, procedents també de l'Àrea de Difusió de la Generalitat, que han ajudat a complementar la campanya de turisme que estem fent i que està sortint, Déu n'hi do, per tot arreu. Aquest «Sóc fan de Catalunya, Soy fan de Cataluña» és una campanya adreçada al mercat espanyol, sobretot, i al mercat interior català, i l'impacte és molt potent, eh?; fins i tot hi ha algú que es dedica a fer-hi articles en contra també. Bé, això passa, quan una campanya és molt potent, doncs, hi ha gent a favor i gent en contra. Bé, doncs, aquesta..., realment ens ha permès fer una campanya realment forta, que ja sempre anàvem sempre amb pressupostos molt limitats; enguany ha estat una campanya molt forta. I crec que és un any adequat, perquè, com vaig dir, tant l'any passat com aquest, la crisi a Espanya, a l'Estat espanyol, fa que una part del turisme que sortia fora es quedi. Per tant, és un bon encert atacar molt el mercat de proximitat, perquè aquest ens compensarà una part de la pèrdua del turisme estranger. Tot i que una part del turisme estranger, com vaig dir també, està repuntant; els russos estan venint fort, eh?, estan venint molt fort. I la baixada de l'euro ha ajudat que els països europeus que estan fora de l'euro els comenci a tornar a sortir a compte venir.

Per tant, la suma d'aquests dos factors més la retenció de turisme interior marquen –i això ens ho diuen les agències de viatge– uns creixements estimats del 2 per cent, més o menys, etcètera, eh? L'altre dia vaig estar en els càntings de la zona de la Costa Brava; estan amb

els mateixos nivells que l'any passat i una mica més –i una mica més, eh? Suposo que anirà per barris això, però estic parlant de càntings, estic parlant d'agències de viatge... Per tant, la sensació és que estarem com l'any passat i una mica més. De fet, això seria una mica la conseqüència també dels primers mesos de l'any, que són els primers en què repunta –des de fa dos anys, que anàvem baixant–, és dels primers que hi ha hagut repuntada de turisme. A Barcelona no en parlem, hi ha una altra florida, fins al punt que, com han vist vostès, algun hotelier fins i tot torna a demanar apujar preus, i això de moment no es fa si tens poc client, eh? I, per tant, en aquest sentit jo sóc relativament optimista de cara a l'any.

Aquesta seria una mica, senyor diputat, l'explicació de..., no hi ha d'haver..., vostè m'ha fet la pregunta, no li puc assegurar el cent per cent, però no serà per motius de retallada, sinó perquè hi ha demanda que a vegades no compleix els requisits. I, per altra banda, el que és difusió i promoció ha tingut més diners que mai, perquè hem tingut aquesta injecció, hi han uns diners per a determinades campanyes, diguem-ne, de promoció que en aquest cas s'han destinat a promoció del país, no?, que ens ha anat molt bé, perquè, ho repeteixo, aquest any era un any bo per recollir el turisme interior.

I això és tot. I sabent que els ajuntaments sí que els hem abaixat, els plans de foment d'ajuntaments, però perquè entenem que una part d'aquest diner que va destinat a vegades a urbanització o a millora, doncs, d'urbanisme podia estirar-se des del *plan Zapatero*.

Com que vostè em sembla que em vol parlar de la taxa, en parlarem a la rèplica, eh?

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. El senyor Luna té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Luna i Vivas

Jo, en primer lloc, senyor conseller, el vull felicitar, perquè nosaltres hem insistit molt, però moltíssim, amb vostè, que tenim un mercat que..., el mercat que vostè parla «d'aproximació», que nosaltres li diem «espanyol», i és el que ens ha pogut salvar la temporada. I gràcies a Déu vostè ja ha fet aquella campanya, que ha sigut una bona campanya, «Jo sóc fan de Catalunya». Vull dir, nosaltres li vam insistir i li vam presentar mocions referent a això, que era important, que hi havia hagut un canvi de turisme i que aquest turisme era el turisme espanyol, que ens havia salvat els mobles, d'alguna manera. I també el rus –i també el rus. I també nosaltres li vam insistir molt de poder tallar realment la burocràcia que comportava això, i, per tant, avui hem vist com el turisme rus ha tornat a tindre l'agilitat, perquè s'ha fet una bona feina. Per tant, senyor conseller, des del nostre grup parlamentari li agraïm molt que aquests dos conceptes, de creure vostè en el turisme espanyol i, a part, doncs, que s'hagi retallat d'alguna manera el tema de la burocràcia del turisme que ens venia de Rússia, hagin estat bastant factibles.

Per tant, és important que continuem per aquesta via, no?, per la via realment de reconèixer i de veure que és important que nosaltres tinguem uns valors comuns que podem compartir amb la resta d'Espanya, però que són valors que després donen una identitat també, amb aquells valors afegits, senyor Huguet, que vostè i jo hem parlat moltes vegades; o sigui que hem invertit una mica la piràmide i hem anat en contra d'allò que vostè deia d'alguna manera: «Cada vegada hem de tindre més identitat a Catalunya i hem de tindre menys espanyolitat», per dir-ho d'alguna manera. Penso que són unes declaracions que va fer vostè l'abril o el maig; però no entrem en això.

A mi em preocupa moltíssim que s'hagin retallat els pressupostos, realment, o el finançament al món municipal. Em preocupa moltíssim. Perquè avui els ajuntaments estan passant unes situacions caòtiques, totalment caòtiques. I més aquells ajuntaments que, quan s'aproxima el que són les zones estivals, o quan és la temporada estival, han d'aguantar realment uns serveis importantíssims d'un increment de població que es dona, a vegades, sense la previsió que era normal, perquè avui, de segones residències, quan vivien quatre persones, avui, com que no hi ha diners perquè puguin sortir a fora, ve tota la família sencera. I són municipis que han d'aguantar realment tot aquest suport.

I clar, vostè s'escuda dient: «Com que ja el senyor Zapatero ha fet el *plan E*, nosaltres ja no fem absolutament res.» Amb el *plan E* ja ho hauran fet tot, però és que s'ha acabat el *plan E* d'Espanya i s'està acabant també el *plan C* de Catalunya quant a ajudar aquests municipis. Per tant, senyor conseller..., vegi que és important que es compleixi al cent per cent les ajudes en les infraestructures i als municipis. Totalment vital. I això que no es faci mai incrementant, ni l'IVA, ni creant-se taxes de qüestions rares que puguin, d'alguna manera, perjudicar més l'empresari, la petita empresa, i que realment això crea un cost que la gent estigui buscant uns altres llocs realment de destí perquè Catalunya se'ls està fent car.

Vostè també ha dit que..., m'ha dit una cosa que diu: «Bé, els candidats...» És que a mi em preocupa molt que diu: «Escolti, no podrem arribar al cent per cent perquè molts candidats no han fet els deures com havien de fer o realment no s'han ajustat al que havien de fer.» A mi m'estranya moltíssim. Crec el que vostè m'està dient, però m'estranya moltíssim. Perquè avui, el que sí que fa la petita i mitjana empresa, i més turística, és buscar-se la vida com pot. Jo sé que els documents i la preparació que han de demanar per tindre, realment, els ajuts corresponents ho fan fil per randa. Per tant, el que em digui vostè que perquè no es compleixen els objectius no es pugui arribar, doncs, és una cosa que és, és..., costa de creure —costa de creure.

Vostè ha dit una altra, que és la dinamització, cosa que jo..., escolti'm, penso que la dinamització del turisme és una qüestió important. Però també vostè culpa l'Estat que ja ens hem de preparar, que l'any que ve aquesta dinamització no existirà, o aquests diners que envia l'Estat, per culpa d'unes altres comunitats autònomes. És igual. La culpa és que no arribarà, i la culpa realment

és que no arribarem al que hauríem d'arribar en atenció, concretament, a aquest factor important que és dinamitzar realment el turisme dintre del nostre territori.

Nosaltres..., ja li anticipem que la moció que li presentarem és una moció amb la qual li demanarem que es compleixin els objectius al cent per cent, i que no es jugui amb el tema d'inventar, el departament, una taxa. Ja no dic una ecotaxa, que va ser el desastre del segle; dic una taxa. Ni tampoc, i també li ho demanarem, la manera que es pot estudiar perquè s'abaixi el tipus d'IVA que està pagant avui el turisme. Nosaltres som dels que pensem que s'han d'abaixar els impostos i no incrementar els impostos, sinó donar més facilitat.

Dues qüestions, senyor president, molt fàcils. Bé per al turisme interior, bé per al turisme realment que estan fent, el turisme rural, el turisme d'aventura, el turisme ecològic, el turisme de rutes, de tal... Però adoní's d'una cosa, senyor conseller: és un turisme de Catalunya. És el que va de Girona a les Terres de l'Ebre i de les Terres de l'Ebre a Girona. És un turisme intern. Poca cosa es pot fer més. Però, hem d'apostar més per al turisme realment de sol i platja, per aquest 80 per cent del turisme realment que és el turisme que més percepció tenim. I ho hem de fer amb valentia, senyor conseller. No hem de veure Espanya com a quelcom rar, sinó com el primer client que tenim.

I aquestes campanyes que vostè ha fet, i que ha fet..., i, de veritat, hi ha disposat una partida de diners..., jo, des del nostre grup, li ho agraïm molt. I li agraïm que vagi vostè confiant realment que hi ha un turisme —el d'aproximació que en diu vostè, l'espanyol que en dic jo— que a Catalunya s'ho passa bé, menja bé, gaudeix bé, i que no féssim que aquest turisme tingui algun dia alguna pega per poder venir.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

He dit abans que nosaltres no hem abandonat en cap moment els municipis. Hem abaixat la partida del foment, però no totes les altres. Tant el tema de rutes com el tema de centres d'acollida com els plans de dinamització continuen vigents, amb més diner que mai. Per tant, és una part de la partida municipal la que s'ha abaixat, una part.

Amb relació al tema de la taxa, és un tema recurrent. Jo vaig entrar a la conselleria el 2004 amb aquest tema sobre la taula, ja. És..., és recurrent, que de tant en tant es fa un debat sobre aquest tema.

Jo m'he mostrat sistemàticament contrari a la generalització d'una taxa turística. Ho he dit moltes vegades i ho torno a repetir. Que sigui contrari a la generalització no vol dir que algun municipi d'especial rellevància, o algun lloc emblemàtic on tenen un problema de sobrecàrrega, tingui algun sentit posar..., perquè és una forma més de peatge que de recaptació. És a dir, en llocs on

la gent hi anirà amb taxa o sense taxa, et pots permetre el luxe de posar-la-hi, si això et preserva una quantitat de gent. Malgrat que ningú ho ha fet, eh? Per tant, no seré jo qui ho imposi, això. Però sí que dic: «U, no és bo generalitzar; en absolut, perquè tenim un turisme 80 per cent vacacional, que, tot i que un euro no és res, a la pràctica és jugat demagògicament pels «touroperadors» per desviar gent cap a altres bandes. I, per tant, a això jo no hi jugaré. També he de dir, per això, això altre: «És a dir, escolti, és possible que un poble emblemàtic que té una sobrecàrrega decideixi posar un peatge?» Bé, escolti, és una decisió seva, eh?

Ara bé, els ajuntaments no tenen instruments, i la Generalitat tampoc. Una part del problema ve que el projecte d'Estatut que sí que donava instruments a una possible creació de taxes municipals ha quedat suprimida pel constitucional perquè vostès van recórrer, senyor Luna. (*Rialles*.) O sigui que, és clar, és que ni que volguéssim no tindríem instruments de captació de diner extra perquè la Generalitat no pot posar taxes municipals, ni que sigui per turisme o per una altra cosa, és igual, eh?, tant me fa. Perquè ha quedat liquidat de l'Estatut, no? I, per tant, això és una mica empipador, diguem-ho així.

Hi ha vies de finançament per als municipis. Jo també ho he dit alguna altra vegada. Vostè agafi un mapa dels IBI a Catalunya, i es donen paradoxes curiosíssimes. Els IBI a vegades baixos, hi ha IBI baixos en zones de costa, i IBI alts en zones d'interior. Escolti, això no té gaire lògica, això. En un lloc on predominen segones residències, per què no hi jugues...? Tu tens..., un ajuntament té possibilitats de jugar aquesta carta. S'ha de jugar a fons. I, si convé, com han fet alguns municipis de la Cerdanya, fent descomptes als residents. Això ningú ho impedeix, no és una sobrecàrrega per a ningú i és una via de finançament perfectament legítima, perquè està en llei, i que permet ingressar uns extres.

Vostè diu: «No posi IVA suplementari turístic», perquè estan en contra dels impostos. Molt bé, ja li ho reconec. Però, si hi hagués capacitat –que ara fa la sensació que no tenim amb la retallada i potser fins i tot abans de la retallada–, no seria lògic traspasar –traspasar– fragments de l'IVA, no als municipis turístics, sinó a tots els municipis?

L'IVA és el que és més aproximat a l'activitat econòmica. Si no solucionem el problema endèmic del mal finançament, no dels municipis turístics, de tots, tenim un problema, un gran problema, tenim, que l'estem patint

ara: municipis que viuen només de la promoció constructora, i quan aquesta cau, entren en fallida, perquè no hi ha un model de finançament autosostenible. Una de les vies seria precisament el traspàs parcial d'impostos als ajuntaments. I, per tant, els que generessin més moviment, com són els turístics, estarien molt més finançats que els que no generessin moviment.

Per tant, és d'una lògica aclaparadora el traspàs d'un fragment de l'IVA al conjunt d'ajuntaments. Ara, és clar, amb un Estatut com tenim cadavèric, diguem-ne, això no es pot fer. És clar, llavors demanem solucions, però impedim els instruments per tenir les solucions.

Per tant, jo li agraeixo el to, senyor diputat, com sempre faig, però alguns elements d'aquests estructurals..., puc estar d'acord amb la seva preocupació, però, és clar, les solucions passen pels canvis estructurals en la maqueta, en els fonaments jurídics, que ens impedeixen abordar o taxes per qui ho volgués abordar, que ja dic, no en sóc partidari, o aquest traspàs de l'IVA, que jo crec que seria una solució bastant bona en general per a tots els municipis.

A més a més –i em sembla que ja estic fora de temps, senyor president–, també està clar que al departament hem defensat la inclusió del municipi turístic en la futura llei de finances locals de Catalunya, promoguda pel departament de Governació. Això permetria, si més no, codificar d'una forma més clara aquests municipis, i, per tant, trobar algunes vies de complement de finançament per part dels departaments propis, que en aquest cas és el de Governació, que és el que sol repartir, diguem-ne, els diners entre...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i tretze minuts.